

ЛОРИ КОУПЛАНД СНЕЖНА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Златка Червенкова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Добро утро, Бостън! Температурата се очаква да бъде около 30-40° по Фаренхайт^[1], с опасност от превалявания на сняг в края на деня. Остават само 23 дни за покупки преди Коледа...

Дарби включи сешоара, с което заглуши гласа на говорителя.

— Сега е времето да си весел — промърмори тя сърдито и отметна мократа си коса назад, навеждайки се да я изсуши.

Настроението на Дарби никак не беше празнично. Натоварването ѝ в службата тази есен беше толкова голямо, че едва бе намирала време да се храни на крак. Никак не ѝ беше до пазаруване за Коледа.

Когато изключи сешоара си пет минути по-късно, по радиото звучеше нежна музика, която бе заглушена от шумотевещата, идваща отвън.

Строителите възобновяваха работата си. През последните няколко седмици грохотът от удари и воят на тежките машини, които сновяха напред-назад по улицата, се бяха превърнали в неизменна част от ежедневието ѝ. Проектът за подновяване на бостънската канализация в предградията, струващ три милиона долара, бе обхванал и нейния квартал.

В продължение на три години Дарби бе спестявала всеки цент, за да си позволи първата вноска за жилище на изплащане в новия квартал Гилдърслийв — едно малко, но елегантно предградие на тридесет минути от Бостън. И каква ли беше ползата от преместването ѝ от шумния пренаселен град? Огромни машини и още по-големи задръствания на движението.

Мръсотията, шумът, суетенето бяха постоянен източник на дразнение и Дарби с нетърпение очакваше завършването на обекта.

Тя погледна часовника си и с тревога отбеляза, че вече е осем и пет. Закъсняваше.

Застанала пред гардероба, Дарби обу обувките си и се огледа за последен път в огледалото.

Днес беше особено важен ден. Тя разглеждаше едно сериозно дело. Ако спечелеше, победата щеше да ѝ осигури да стане пълноправен съдружник в престижната адвокатска фирма Йейтс, Бейтс, Слаг & Колерик. Бе посветила по осемнадесет часа дневно на фирмата през последните три години, затова и смяташе, че заслужава тази награда.

Тя погледна отново часовника, взе дипломатическото си куфарче и дамската чанта и излезе през входната врата. Отвън грохотът от багера беше оглушителен. Тя стисна зъби, хвърляйки мрачен поглед към него.

— Трябваше да се досетя — промърмори. Огромната боботеца машина препречваше алеята.

За втори път през тази седмица ѝ се налагаше да моли багериста да премести тежката машина, за да излезе от двора си. Тя се отправи към сивото си БМВ и хвърли на задната седалка куфарчето и чантата си. След това, стъпвайки внимателно, тръгна по алеята. Силният дъжд през миналата нощ беше превърнал и без това подгизналата земя в кално бласто.

Тя колебливо прекрчваше през плитките локви, избягвайки меката почва с надеждата да не развали новите си тъмносини италиански обувки. Беше се издокарала с тях и никак не ѝ се нравеше мисълта да ги види покрити с кал.

Макар и невероятно, шумът се бе усилил още повече с приближаването ѝ към масивния багер. Тя сложи ръце до устата си и извика:

— Хей!

Дългото рамо и заострените като нокти краища на огромната машина се спускаха към земята, острите ѝ зъби се впираха в буци пръст и ги отместваха встрани на алеята.

— Хей! — извика отново тя, разбирайки, че няма да е лесно да привлече вниманието на багериста. Той изглеждаше напълно вгълбен в работата си.

Но Дарби беше решена на всичко. Тази сутрин тя щеше да се изправи пред „адския“ съдия Мурхаус, а той беше много стриктен по отношение на закъсняването. Дарби знаеше, че ако след 45 минути не бъде в съдебната зала, я очакват неприятности. И то големи. Съдията Мурхаус нямаше да се поколебае да нахока закъснялата адвокатка и

пред съдебните заседатели, и пред претърпаната зала. Всъщност той сякаш наблюдаваше с наслада, когато някой млад адвокат изпаднаше в затруднение.

Дарби извика отново. Споменът за буреносния поглед на съдията Мурхаус придаде настойчивост на гласа ѝ:

— Хей! Трябва да изляза от алеята!

Мъжът я изгледа намръщено.

— Трябва да преместите това чудо оттук — извика тя, извисявайки глас над грохота на машината.

Мъжът поклати глава, все още начумерен. Стана ѝ ясно, че той не разбираше какво казва тя.

— Колата ми. — Дарби посочи БМВ-то. — Трябва да се преместите. Ще излизам.

Тя забеляза, че тази сутрин нов човек управлява багера. Вчера зад ръчките седеше един кльощав тийнейджър. А мъжът днес беше сякаш по-зрял, по-уверен.

Без да спира мотора, багеристът отвори с ритник вратата и показа глава навън.

— Желаете ли нещо?

„А, не, сигурно си мислиш, че стоя до колене в калта и викам като банши^[2] за собствено удоволствие“ — помисли си Дарби ядосано.

— Препречвате ми пътя. Ще трябва да се отместите, за да мина.

Багеристът ѝ направи знак да изчака минутка, след което спокойно слезе от кабината си. Той свали каската си и погледът му мина по нея лениво и изучаващо, оглеждайки тъмносиния ѝ костюм и красивата ѝ бяла блузка.

Дарби усети как пулсът ѝ се учестява под неговия поглед — нещо, което рядко ѝ се случваше в присъствието на мъж. Тя се стегна и се намръщи, не желаейки да признае, че този мъж така лесно предизвика подобна реакция у нея.

Той беше висок, мургав и несъмнено красив, къдравата светлокестенява коса се беше слепила в основата на врата му, а кожата му имаше златистокафяв загар. Косата му придаваше измамно младежки вид, но малките бръчици около очите подсказваха на Дарби, че по-скоро приближава четиридесетте.

Очите му бяха морскосини и невероятно прями. Именно тези очи сега изцяло се бяха съсредоточили върху нея.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

Дарби рядко се смущаваше, но когато погледът ѝ срещна неговия, изведнъж коленете ѝ се подкосиха и тя сякаш отново стана на шестнадесет години.

— Аз трябва да изляза по алеята. Колко време ще копаете това...

— Тя посочи безпомощно към рова.

Багеристът проследи посоката, към която сочеше върхът на маникюра ѝ.

— Този изкоп ли?

— Да, дупката — потвърди тя. — Ще трябва да си преместите машината, защото не мога да изляза.

Погледът на мъжа се насочи отново към нея, очите му още веднъж бавно огледаха костюма ѝ и скъпите обувки. Дарби усети как бузите ѝ пламнаха при този поглед, който никак не бързаше да се отмести.

Хубава е, помисли си той. Твърде надменна му се виждаше, но пък определено беше красавица.

— Извинете за неудобството, госпожице. След не повече от десетина минути ще се отместя.

Тъмните очи на Дарби нервно погледнаха часовника.

— Не мога да си позволя десет минути. И без това съм закъсняла.

— Тогава ще се опитам след пет.

Тя направи гримаса по посока на ръмжащата машина. Не можеше да няма начин да излезе от тази безизходица.

— А имате ли разрешително да копаете този ров? — Тонът ѝ беше хладен в опита ѝ да му подражава. Тази тактика бе имала успех с другия багерист.

— Да, госпожице.

Дарби повдигна вежди.

— Сигурно сте експерт и по събарянето на сгради?

Той съвсем слабо се учуди.

— А трябва ли да съм?

— Чух взривове. Надявам се, че компанията ви има необходимото разрешително да извършва взривни операции?

Погледите им отново се срещнаха.

— Убеден съм, че има — отговори спокойно.

Той имаше волева брадичка, в която се четеше решителност, но там му беше грешката. Дарби Пайпър беше още по-решителна.

И на двамата очите останаха упорито неотклонни, и у двамата ядът вземаше връх.

— Ами вие? Вие имате ли официално свидетелство да управлявате багер? — Тя повдигна озадачено вежди. Заканата бе така слабо маскирана, че тя дори се изчерви. Но по дяволите! Негова щеше да е вината за закъснението ѝ и за нахокването, което щеше да последва.

— Да, госпожице, имам. — Той погледна към колата ѝ. — Предполагам, че и вие имате шофьорска книжка за БМВ-то?

Дарби стисна челюсти. Така доникъде нямаше да стигнат. Мъжът очевидно нямаше намерение да я послуша.

— Вижте какво, нямам никакво време да споря. Само преместете багера.

— Дайте ми десет минути и ще освободя пътя ви — повтори той и Дарби долови в тона му упорство. Помисли си, че мъж с такава главозамайваща външност е свикнал да очарова жените. Но тя не беше в настроение да бъде очарована. Пое дълбоко въздух и му отправи почти покровителствен поглед.

— Добре, десет минути и нито секунда повече.

— Петнадесет, само че предлагам да влезете в къщата и да останете вътре, докато не ви съобщя, че можете да излезете.

На Дарби ѝ призля. Но пък знаеше, че ако продължава да спори от петнадесет, минутите щяха да станат на двадесет. Тя се обърна кръгом и се отправи към къщата, като отново внимателно отбягваше локвите.

Багеристът гледаше как тя се отдалечава и по устните му играеше усмивка.

Точно след петнадесет минути я видя да излиза и отново внимателно да пристъпва по земята.

Ровът беше изкопан, но огромен куп пръст беше насипан до алеята ѝ.

На Дарби ѝ стана ясно, че мъжът умишлено беше насипал пръстта там, оставяйки място едва да се провере кола, за да затрудни излизането ѝ с БМВ-то.

Когато погледна назад към багера, тя го видя, седнал в кабината, с арогантно вдигнати крака на таблото да пие кафе.

Дарби го стрелна с убийствен поглед, влезе в колата, нагласи огледалото за обратно виждане, закопча колана си и запали мотора.

Даде на скорост и започна да излиза на заден ход по алеята, покрай купчината прясна пръст, като караше бързо, за да покаже на този мъж какъв съвършен шофьор е. Тъкмо когато започна да изпитва самодоволство, че не е останала по-назад от него, тя усети странно хлъзгане.

След секунда направи ужасна гримаса, разбирайки, че гумите на БМВ-то буксуват. Погледна към огледалото за обратно виждане и видя усмивката на багериста над ръба на чашата му с кафе.

Да се присмива!

И то на нея!

Тя пое дълбоко въздух и натисна газта по-силно. Колелата се превъртяха на място в калта, но колата не се помръдна.

Натискайки по-силно газта, Дарби превключи на първа скорост и започна бавно да мести колата напред-назад. Макар че занасяше наляво и надясно, гумите не намираха никакво съпротивление.

Загубвайки търпение, Дарби включи рязко на задна скорост и натисна газта докрай. Моторът изрева.

Задните гуми се завъртяха като пумпал, оставяйки спирала от син дим във въздуха.

Тя погледна назад и видя багериста да се прозява и след това невъзмутимо да се протяга напред, за да напълни чашата си от термоса с кафе.

Форсирайки двигателя, Дарби почувства отново буксуването на задните колела. Кал и камъчета се разхвърчаха при последния ѝ отчаян опит да се освободи.

Бръмммм!

Разбра, че се е изложила напълно. Усилията ѝ само помагаха колата по-добре да затъва в калта.

Ядосана, тя затвори очи и отново пое дълбоко въздух.

Защо това се случваше именно на нея? Да се прави на идиот пред един присмехулен работник.

Мъжът се беше облегнал удобно и наблюдаваше как задните колела все по-дълбоко потъват в калта. Колата беше вече затънала в

нея чак до осите.

С въздишка на пораженец Дарби прие очевидното — беше закъсала. Бе безнадеждно закъсала. И всичко това по вина на този мъж. Тя отвори рязко вратата на колата и излезе навън, като се намръщи и стисна зъби, щом усети, че кракът ѝ потъна дълбоко в калта. Измърморвайки някаква псувня, тя погледна надолу и видя тинята да се процежда над ръба на новата ѝ обувка.

Дарби измъкна крака си от обувката и куцукайки, отиде до гаража и отвори вратата.

Мъкнейки триумфално пазарска чанта, пълна с вестници, тя излезе оттам. При условие че вестниците помагат при лед, можеше да помогнат и при кал. Чорапогачникът ѝ беше вече напълно съсипан, а за обувките дори не ѝ се мислеше. На път към колата тя свали и другата си обувка и я бутна в чантата си.

Газейки безстрашно през локвите, този път беше решена да запази и малкото гордост, която ѝ беше останала.

Този нахалник все още беше в багера, пиеше кафе и преглеждаше спортните страници на някакъв вестник. Тя клекна и внимателно нареди вестниците под двете гуми.

След минутка вече седеше зад волана и палеше отново мотора.

За един кратък приятен миг ѝ се стори, че тактиката ѝ е успешна. Но в следващия гумите яростно изхвърлиха вестниците в рова.

Вече наистина вбесена, Дарби енергично натисна газта решена ако трябва и да потроши колата.

Призна провала си чак след като предното ѝ стъкло се покри със заслепяващ слой кал.

Тя излезе, тряскайки вратата след себе си, запъти се решително към багера и почука нервно по прозореца.

Мъжът спокойно остави чашата с кафе и смъкна прозореца.

— Да, госпожице?

— Закъсах.

В очите му се четеше смях.

— Да, госпожице.

— Е, и какво смятате да направите по въпроса?

Той изглеждаше учуден.

— Не знаех, че е моя работа да направя нещо по въпроса.

— Вие нарочно насипахте пръстта така, че да не мога да я заобиколя — обвини го тя.

Погледите им се кръстосаха.

— Но вие трябваше да чакате, докато ви кажа, че можете да тръгнете — припомни ѝ той.

— Чаках петнадесет минути.

— Да, но не ви бях казал, че можете вече да тръгвате.

— Сега ме изслушайте! Всичко това стана заради вас. Можете просто да ми помогнете да се измъкна от дупката. — Тя нетърпеливо погледна отново часовника си и изохка. Часът беше осем и половина.

— Нямам такова намерение.

Главата на Дарби се отметна назад.

— Вие ще изкарате колата ми от калта... — повтори тя заканително.

— Или какво ще направите?

— Или ще...

— Вижте какво, госпожице. — Той почтително докосна периферията на каската си. — Много бих искал да ви помогна, но просто не мога, разбирате ли?

— Ааа, така ли? — Дарби враждебно пресрещна погледа му. — И защо по-точно не можете да ми помогнете?

Той се усмихна и покорно сведе глава.

— Нямам разрешително за теглене.

Дарби го изгледа яростно, едва преодолявайки желанието си да крещи. Той беше най-вбесяващият, най-надменният глупак, когото някога бе срещала.

— Кажете си името, моля — заповеднически каза тя, бъркайки слепешката в чантата си за химикал и лист. Тя щеше да се оплаче от него, нямаше никакво съмнение в това.

Мъжът запали мотора на багера и направи извинителен жест, че не чува нито дума от приказките ѝ.

Отдръпвайки се, Дарби не можеше да повярва на наглостта му. Той продължи да дава газ и ревят на багера я оглуши.

Как смееше! Как смееше да се отнася по такъв начин с нея!

Вбесена, тя се врътна и закрачи обратно към къщата. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се обади в съда и да поиска отсрочка, използвайки жалкото извинение, че е пленничка в собствения си дом.

---

[1] Равнява се на -1 до $+5^{\circ}$ по Целзий. — Б.пр. ↑

[2] В ирландския и шотландския фолклор — дух, чийто вой предвещава смърт в дома. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— При други обстоятелства бих оставила случая без последствия — казваше Дарби по телефона, — но отношението на този мъж не търпи извинение. — Тя се наведе към аппарата, опитвайки се да изолира шума от претъпканата съдебна зала. Беше пристигнала в десет часа с такси и още беснееше при спомена за сблъсъка си с багериста. Реши да не оставя случая от сутринта без последствие.

— Не мога да си представя, някой от моите служители да се държи по подобен начин — успокояваше я собственикът на К. Б. Кънстракшън. — Позволете ми от името на фирмата, госпожо... Как беше името ви?

— Дарби Пайпър.

— От името на фирмата, госпожо Пайпър, ви моля да приемете нашето извинение.

— Очаквам вашият служител да бъде порицан.

— О, да, госпожо. Веднага ще изпратя един от хората ми да говори с него. Казвате, че не сте разбрали името му.

— Не. — Дарби знаеше, че е трябвало да го запише, но той така силно форсираше дяволския багер! — Но този човек работеше пред моята къща тази сутрин. Няма да е много трудно да откриете кой е бил. — Такъв наперен като него сигурно ще си личи и сред тълпа, мислеше си тя.

— Е, ние, разбира се, имаме няколко души, които работят с багерите в този район, но... Как беше адресът ви, госпожо... — Мъжът, изглежда, пак се затрудняваше с името ѝ.

— Пайпър.

— Да, госпожо Пайпър. Вашият адрес?

— Ул. „Шугър лейн“ номер 79364.

— Ул. „Шугър лейн“ номер 79364?

— Да. Моля, дайте му да разбере, че не одобрявам поведението му и че заради него закъснях за работа.

— Да, разбира се, госпожо. Моля, уверете и съпруга си...

— Не съм омъжена.

— Така ли? — Последва кратка пауза.

— Ще се погрижите ли своевременно да се вземат необходимите мерки?

— Да, госпожице.

— Благодаря.

— С удоволствие, госпожице...

— Пайпър.

— Да, госпожице Пайпър, можете да разчитате на мен.

Дарби остави слушалката и се усмихна победоносно.

А така! Нека този арогантен глупак си получи заслуженото и да го запомни.

Дарби стигна до кантората си чак към два часа. Гейл, червенокосата секретарка, ѝ се усмихна широко и ѝ подаде куп писма.

— Обади се съдията Мурхаус.

Сърцето на Дарби се сви.

— И какво каза?

— Цитирам: „Негово височество не смята за забавно извинението за закъснението на госпожица Пайпър. Той желае присъствието ѝ в неговия кабинет преди свикването на съда утре сутринта“.

— Великолепно! Направо превъзходно! — промърмори Дарби.

— Ти наистина ли беше закъсала на собствената си алея?

— Да, наистина бях закъсала на собствената си алея благодарение на някакъв нахален строителен работник. — Дарби се усмихна измъчено. — Картър тук ли е?

— Тук е. Да му позвъня ли?

— Не си прави труда — каза тя разсеяно, преглеждайки пощата. — Ще вляза направо.

Картър Бейтс беше старши съдружник във фирмата, а също и наставник на Дарби. Тя често разискваше делата с него и го използваше за консултант. Знаеше също, че може да разчита на подкрепата му, когато се гласуваше предложението да бъде приета за пълноправен съдружник на фирмата. Фактът, че той беше един мил стар мечок, също не беше от вреда. Тя го възприемаше повече като любим чичо, отколкото като колега.

— Как мина делото на Хауърд тази сутрин? — попита Гейл.

— Аз спечелих — усмихна се Дарби.

Минута по-късно тя почука на вратата, влезе след поканата и се приготви за леките му закачки.

— Ха, няма това е госпожица Пайпър? — усмихна ѝ се широко Картър. — Отвън все още ли е тъмно?

Дарби почервения, след което му отвърна усмивка.

— Вярно, че малко позакъснях.

— Чух, че тази сутрин си имала някакви неприятности.

— Да, имах — призна си тя и се настани на един стол пред неговото бюро.

Кантората на Картър бе обзаведена точно така, както тя би искала и нейната да бъде един ден. Стените бяха покрити с богата орехова ламперия, която блестеше с патината на отлежала дървесина. Тежки завеси в тъмносиньо висяха пред прозореца и скриваха следобедното слънце, което скоро щеше да докосне с лъчи масивното орехово бюро. Тя обожаваше скромната изисканост, която излъчваше кабинетът. Столът на Картър проскърца, щом намести масивното си тяло.

— Чувам, че съдия Мурхаус никак не е доволен от теб.

— Това е меко казано. Любезно съм поканена на частна аудиенция в неговия кабинет утре сутринта. — Тя сви рамене. — Може да предложи да плати разходите по изтеглянето на колата ми.

— Вярваш ли? — усмихна се той.

— Няма такава вероятност — отвърна Дарби.

— На твоє място не бих се тревожил. — Картър сложи молива си на бюрото, облегна се на стола и скръсти ръце над корема си. — Чух, че си спечелила делото Хауърд. Поздравления!

— Благодаря. Заслужих ги с труд. — Тя палаво му смигна.

— Какво друго те занимава тази сутрин.

Дарби се усмихна и се отпусна за първи път през този ден.

— Знам, че нямам нужда от повод, за да те търся, но имам тук едно дело, за което бих искала да чуя мнението ти.

— Разбира се — усмихна ѝ се Картър. — Какъв е спорът?

— Свързано е с жалба, подадена от няколко души срещу техен съсед — Кордел Бендърман. Те искат господин Бендърман да махне пищните коледни украшения, които накичва в градината си всяка година. Твърдят, че движението по улицата, привлечено от гледката,

нарушавало обществения ред и се превръщало в опасност. Тъжителите не можели нито да влизат, нито да излизат от алеите пред къщите си заради хората, минаващи да разгледат украсата.

— Тези да не са някакви стари Скруджове? — попита Картър.

— Не, жалбата им е напълно законна. Те не само че трябва да се справят с натовареното движение, но и осветлението в градината на този човек май е свързано с часовник и очевидно свети до късно през нощта. Господин Бендърман, изглежда, спи като пън, защото нито ослепителната светлина, нито шумът му пречат.

— И какво има в украсата на този Бендърман?

— Всичко, с изключение на духа на отминалата Коледа. Неговата градина е, да речем, доста обширна. В един кът е изобразено раждането на Христос, включително с яслата му и истински животни наоколо. Абсолютно всяко дръвче и храст в градината са украсени с многоцветни лампички, блещукащи над вълшебни играчки за елха. Отстрани на къщата има пастири и овце, осветени в светлосиньо, и накичени ангелчета с тромпети, които периодично свирят мелодията на „Чуй как ангелите пеят“.

Картър поклати глава и се усмихна.

— Това продължава от Деня на благодарността до Нова година. Колите запълват няколко пресечки, а... и този Бендърман излиза и свири коледни мелодии.

— Звучи ми като едно очарователно представление — каза Картър.

— Очарователно, но съседите заплашват, че ще разсипят градината му с бухалки за бейзбол.

— Ясно. И как смяташ да процедираш?

— Първо, довечера смятам да отида и сама да се уверя какво е направено. Утре имам среща с тъжителите. — Дарби се намръщи. — Ако изобщо е останало нещо от мен след обработката на съдия Мурхаус.

— Сигурен съм, че всичко ще мине добре — успокои я Картър — Ти си способна адвокатка и съдията го знае.

— Благодаря ти, Картър. Имах нужда от подкрепата ти след този ужасен ден, който преживях, започнах да се чувствавам като пълен неудачник. Да закъсам с колата си, и то в собствената си градина!

Дарби с учудване осъзна, че вече можеше почти да се смее на инцидента. Но онзи глупак с багера ѝ дължеше нов чифт обувки.

— Разбира се, ако онзи мъжкар не беше изсипал пръстта на пътя ми, нямаше да закъсам.

— Онзи мъжкар ли? — засмя се Картър.

— Никак не е забавно, Картър. Мъжете се делят на джентълмени и мъжкари. Този определено беше мъжкар. Никога през живота си не съм била толкова вбесена.

— Да си призная, сигурно гледката е била великолепна. Дарби Пайпър, жена, която винаги е била непоклатима, да газии боса през калта и да съска като котка.

— Нищо смешно не виждам в това — възрази тя — и никога няма да простя на онзи мъж за проблемите, които ми създаде. Вече се обадох на шефа му.

— Ах, тази Дарби Пайпър! — Очите на Картър весело искряха и въздействуваха добре на нараненото самолюбие на Дарби. — Ако бях на твое място, не бих се оставил този да ме ядосва.

— Ха! — Той бе последният човек, който би могъл да я ядоса.

Дарби стана и сърдечно прегърна Картър.

— Благодаря ти. Винаги успяваш да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Затова съм на линия. Ако не беше така, отдавна да съм се пенсионирал... Между другото, кой е адресът на Бендърман? Вивиан и аз тази вечер ще гледаме внучетата и бих искал да ги заведа да видят...

— Картър!

Той продължаваше да се подсмива и след като Дарби излезе от кабинета му.

Щом влезе в собствената си кантора, Дарби усети колко студена изглеждаше тя в сравнение с тази на Картър. Имаше два стола, тапицирани в синьо, но останалото бе традиционното стъкло и алуминий.

Тя седна зад металното си бюро и започна да изучава записките си по делото, което щеше да се гледа в съда в края на седмицата.

В шест вечерта, тъкмо когато слагаше последната папка в кожената си чанта, Ванс Колерик — един от старшите съдружници на фирмата — показа глава през вратата ѝ.

— Имаш ли нещо против да дойдеш до бар „Пъдинган“ да пийнем по нещо?

— Звучи чудесно. — Дарби затвори чантата си, доволна, че се е сетил да я покани. Нямаше нищо помежду им, но тя винаги се радваше на възможността да контактува със старшите съдружници на фирмата.

— Искаш ли аз да шофирам? — предложи Дарби в асансьора. От сервиза ѝ бяха докарали колата в четири часа следобед.

— Да, ако обичаш. Моята кола е още на ремонт.

— Какво ѝ има този път?

— Кой знае? Всяка седмица механиците намират по някаква повреда, която ми струва сто двадесет и пет долара, за да бъде отстранена. Много е странно. Случва се най-редовно и е винаги точно сто двадесет и пет долара.

Те си бърбеха приятелски, докато пътуваха към бар „Пъдинган“ — едно пъстроцветно заведение, посещавано от бостънските бизнесмени. Ванс я хвана за ръката и тръгна да си пробива път сред препълнената зала. Наложил ѝ се два пъти да отскача рязко встрани, за да избегне сблъсък със забързани сервитьорки, които крепяха препълнени подноси с питиета.

Ванс бързо намери свободна маса и Дарби с въздишка на облекчение седна срещу него.

— Тежък ден, а? — попита Ванс, давайки знак на една сервитьорка.

— Много — отговори Дарби. — Изтощена съм, а преди да се прибера, трябва и да напазарувам.

Ванс поръча водка с лед и бяло вино. След това се обърна към Дарби и се усмихна:

— Чувам, че си се заела с делото за лудориите на Дядо Коледа.

Дарби направи гримаса.

— С лудориите на Дядо Коледа ли? Това пък откъде дойде.

— От Пийт. — Пийт беше чиновник във фирмата, известен с чувството си за хумор. — Той ми каза да ти предам, че с удоволствие ще ти събере нужната информация, само че иска и да те предупредя, че ще вземе страната на защитника.

— Ще взема страна ли?

— Да не иска Дядо Коледа да го зачеркне от списъците си. — Ванс ѝ намигна. — Говори се, че той два пъти ги проверява.

Тя разтри слепоочията си. Странно, че имаше само главоболие. Господи, дело за лудориите на Дядо Коледа. Нямаше да може да го преживее.

Сервитьорката донесе питиетата им. След като опита водката, Ванс насочи вниманието си отново върху Дарби.

— Радвам се, че можем да си поговорим насаме, Дарби. Отдавна искам да го сторя.

Тонът му привлече вниманието ѝ, докато вдигаше чашата си с бяло вино.

— Нещо не е наред ли?

— Не, напротив. Всичко е наред. Както знаеш, аз бях скептично настроен, когато Картър те назначи. Тъй като съм за „мъжкия шовинизъм“ — той се усмихна, — не вярвах, че момиче, което е толкова красиво, колкото си ти, може да има твоята стръв и да е така всеотдайно към работата си, да не говорим пък за твоя забележителен талант в професията.

Дарби сърдечно отговори на усмивката му. Тя добре знаеше за резервираността на Ванс — той с нищо не се бе опитал да скрие съмненията си. Очевидно усилията ѝ да го спечели бяха дали резултат. Ванс се наведе напред, поставяйки лакти на масата. Очите му сериозно срещнаха нейните.

— Гордея се с теб, Дарби. Ти си един от най-добрите адвокати, с които съм имал щастието да работя. Искам да знаеш, че според мен ти заслужаваш да станеш пълноправен съдружник във фирмата.

Сърцето на Дарби подскочи от удоволствие. Ванс не би могъл да ѝ поднесе по-добър коледен подарък от този. Всичко, за което беше мечтала, всичко, за което се беше борила, щеше скоро да се сбъдне. Щеше да стане пълноправен съдружник, и то още преди да навърши тридесет и пет години.

Тя вдигна чашата си за тост.

— Благодаря ти, Ванс, оценявам твоя вот на доверие.

— Предлагам да прием за скорошния нов съдружник.

Дарби се усмихна при допира на чашите им, тихият звън почти се изгуби в какофонията от звуци около тях.

Вдигайки чаша към устните си, изведнъж се смрази.

Само през две маси от тях онзи упорит багерист седеше заедно с други двама работници и гледаше право в нея.

Ужасена, тя видя как той спокойно се усмихна и вдигна чашата си в ироничен поздрав.

За да не му отвърне, тя бързо отмести поглед. Ах, този нахалник, беснееше тя. Той за какъв се мислеше? Ванс се беше нарекъл мъжки шовинист, но той беше очарователен принц в сравнение с този прост, надменен копач! Мъжът постави чашата си на масата, без да се впечатли от резервираното ѝ отношение.

Погледът на Кордел Бендърман се насочи към мъжа, който седеше до Дарби Пайпър. Имаше вид на преуспяващ делови мъж със скъпия си костюм, но изглеждаше по-възрастен от нея. Беше напълно логично.

Той отпи от бирата си и се зачуди какъв ли беше този мъж, а след това и защо мислеше за него. Ако желанието ѝ беше да ходи с мъж на възрастта на баща ѝ, това си беше неин проблем.

Като погледна отново към Дарби, видя погледа ѝ, насочен към него, и ѝ намигна.

Дарби мигновено обърна глава, но не и толкова бързо, че да не забележи усмивката, играеща по устните му.

Мъжът насочи вниманието си към разговора с двамата си приятели. Тази малка досадница се отнасяше към него, сякаш беше едно нищо.

Дарби старателно се въздържа да не поглежда към масата му. Минаха още двадесетина минути, преди да може вежливо да се сбогува.

Допивайки виното си, тя се усмихна и посегна към чантичката си.

— Е, става късно.

Ванс стана и направи знак на сервитьорката. Когато минаваха покрай масата на строителния работник, Дарби демонстративно погледна в друга посока. Този мъж без съмнение се налива с бира и оценява мацките в бара по десетобалната система, мислеше си Дарби, проправяйки си път сред тълпата. Тя не погледна назад дори при излизането си.

Навън духаше и имаше изгледи да завали сняг.

— Само това ми трябва сега — сняг върху цялата тази кал пред къщата ми — оплака се Дарби, загрыщайки се плътно с коженото си палто.

Ванс се засмя.

— Не, няма да вали. Синоптиците твърдят, че студеният фронт ще ни подмине.

— Искрено се надявам да са познали този път.

Дарби остави Ванс пред къщата му тъкмо когато първите снежинки започнаха да прехвърчат.

— Направо къщи ли се прибираш? — попита Ванс, вдигайки яката на палтото си и мрачно поглеждайки небето. — Нашите прословути синоптици май пак са се объркали.

— Трябва да ходя на пазар, а след това имам намерение да отскоча до един квартал, за да видя една коледна украса.

— Коледна украса ли?

— Ами да — усмихна се Дарби, махайки му за довиждане. — Сега ѝ е времето, нали така?

* * *

Малко преди осем часа фаровете на БМВ-то осветиха първите къщи в квартала на Кордел Бендърман.

Дарби даде мигач, докато чистачките ѝ работеха усилено, за да чистят стъклата от падащите снежинки. Колко странно! Пред нея имаше три коли, зад нея още четири. Това бе необикновено движение за този тих квартал.

Тя спря до тротоара и светна лампичката в купето, за да прочете адреса, който набързо беше записала върху вестника. Помисли си, че щом попадне на улицата на Бендърман, няма да е трудно да намери и къщата му. Сигурно ще бъде осветена като Коледната гора в Дисниленд.

Дарби потегли отново и фаровете ѝ веднага осветиха табела с името на улицата, която търсеше. Рязко сви и за малко да се блъсне в една кола, паркирана на пътя ѝ. Тя погледна в огледалото за обратно виждане и видя върволица от коли да завиват след нея.

— Помощ! — промърмори си тя. — Като на тунела Калахан в час пик.

Бавно си проправи път сред другите превозни средства, като нервно барабанеше с пръсти по волана и тревожно отбелязваше

изтичащите минути.

Паркираните коли бяха наредени нагъсто по тихата уличка и постоянен поток от нови и нови се низеше по тясната алея. Тя разбра, че е намерила къщата, която търсеше.

Цареше пълен хаос. По тротоарите имаше страшно много хора. Млади родители водеха щъкащи малчугани, газеха през тревните площи на съседите, за да погледнат по-отблизо. Деца крещяха от радост при вида на истинските говеда, овце и магарета, вързани в градината, които доволно преживяха, докато наблюдаваха цирка наоколо с пълно безразличие.

След като чака петнадесетима минути, чудото, на което Дарби се надяваше, се случи. Една кола освободи най-последно място за паркиране. След като успя да вкара БМВ-то в тясното пространство, тя излезе и заключи вратата.

Три пресечки по-нататък се виждаше ярко сияние в нощта.

Напълно удивена, тя усети как я погълна потокът от зрители, забързани към многоцветната изложба. Възклицанията на хората станаха по-отчетливи и Дарби забави ход. Когато най-накрая къщата на Кордел Бендърман се появи пред погледа ѝ, тя бе не по-малко развълнувана от децата наоколо.

Трели от песента „Тиха нощ“ се носеха сред мученето на кравите и блеенето на овцете, който бавно дъвчеха сено. Зад животните бяха поставени дървените фигури на Дева Мария, Йосиф и новороденото бебе, както и на коленичилите пастири. А над фигурите една ярко светеща звезда озаряваше скромната плевня.

Дарби продължи и застана пред голяма червена шейна. Тя беше натоварена с големи разноцветни пакети. Дядо Коледа подвикваше гръмогласно на Дашър, Дансър, Прансър, Виксър, Комет, Кюпиц, Донър, Блитцър и... Рудолф. Дарби се усмихна при вида на комичните еленчета. Рудолф имаше най-големия, най-червения, най-яркия нос, който тя беше виждала. На света нямаше по-хубав северен елен от този.

А и целият свят можеше да го види от километри. Имаше също така и няколко дървени коледари, които посредством високоговорители изпълняваха за публиката си вълнуващ аранжмент на „Украсете си градината“.

Следващата групичка се състоеше от механизирани фигурки на герои от Уолт Дисни, които се пързалиха по ледена пързалка, въртейки се и танцувайки под звуците на джазирана версия на „Зимна приказка“. Доналд, Мини, Гуфи и Плуто лудешката обикаляха из замръзналото изкуствено езеро със застинали на лицата усмивки. Пепеляшка, също с блажена усмивка на дървеното си лице, танцуваше с принц Чар, докато Снежанка и седемте джуджета обикаляха в кръг, хванати за ръце, и пееха.

По-нататък беше работилницата на Дядо Коледа с неговите джуджета, облечени в яркозелено и червено. Дарби усети, че се развълнува заедно с тълпата, щом от гаража излезе един възпълен весел Дядо Коледа. С драматична въздишка той преметна един чувал на гърба си и тръгна сред тълпата.

Децата закрепяха от възторг, когато той започна да раздава оцветени в ярки цветове захарни пръчици. Галеше дечицата по бузките и ги молеше на Бъдни вечер да оставят за него овесени бисквити и мляко.

Когато стигна до Дарби, Дядо Коледа изведнъж се спря рязко, постави чувала си на земята пред нея и се дръпна назад, за да я огледа.

— Хо, хо, хо! Кой е дошъл тук? — каза той, бръкна в чувала и извади голям захарен бастун, украсен с цветна панделка.

Дядо Коледа подаде вкусната зальгалка на Дарби, но бързо си дръпна ръката, щом тя посегна.

— А, не толкова бързо, малко момиченце. Дай първо на Дядо Коледа една целувчица — гръмогласно пожела той.

Дарби поруменя, но реши да се хване на играта заради мъничките невинни дечица, които следяха разговора им с голям интерес.

— Разбира се, Дядо Коледа. — Дарби се наведе напред с намерението да целуне веселия старец по бузата.

Но той избегна този мил жест и завъртя глава в последния момент, така че целувката ѝ попадна върху топлите му устни.

Дарби разтвори широко очи, когато целувката изведнъж стана по-интимна. Тя се дръпна назад и го изгледа ужасена.

— Хо, хо, хо! — Дядо Коледа се потупа доволно по корема, очевидно му хареса реакцията ѝ. Очите му весело искряха, вперени в Дарби. — Ти добричко момиченце ли си била?

Твърде обезпокоена, за да реши какво точно мисли за държането му, Дарби смирено наведе глава.

— Най-добричкото, Дядо Коледа.

— Ааа... сигурна ли си? — Дядо Коледа посегна към чувала си и извади дълъг списък с имена. — Я да видя сега. Как се казваш, малко момиченце?

— Дарби.

Дядо Коледа я изгледа отново и за миг на Дарби ѝ се стори, че и преди е виждала тези сини очи.

— Дарби? — повтори гръмогласно Дядо Коледа.

— Да, Дядо Коледа.

— Дарби... коя, малко момиченце?

— Дарби Пайпър, Дядо Коледа. Сигурно името ми го има във вашия списък, Дядо Коледа. — Тя се усмихна и погледна децата наоколо, които бяха наистина възхитени.

— Дарби Пайпър? — Дядо Коледа поклати глава, преглеждайки списъка си повторно. — Не, мисля, че името ти го няма в моя списък. — Той вдигна поглед, този път очите му дяволито искряха. — Сигурно си била непослушно момиченце.

Той подаде големия захарен бастун на детето до Дарби.

— Хо, хо, хо! — Потупа се пак по корема и продължи сред тълпата, оставяйки Дарби да гледа озадачена подир него.

* * *

Тази случка продължи да занимава Дарби и на следващия ден.

В десет часа Гейл въведе първите ѝ клиенти: Луи и Арвила Кинитс. Те бяха тъжителите по делото за лудориите на Дядо Коледа — Хевън Хайтс срещу Бендърман.

— Вижте какво, госпожице Пайпър, ние не искаме да раздухваме излишно нещата — обясни Луи Кинитс, щом се настаниха удобно. — Просто не виждаме по какъв друг начин да се справим с положението. Не че не уважаваме празника, напротив. И никой от съседите няма желание да разваля удоволствието на хората. Искане правилно да ни разберете — повтори Арвила.

— Разбирам. — Дарби си спомни как, за да стигне до къщата на Бендърман, бе загубила един час миналата вечер.

— Не искаме да създаваме неприятности на господин Бендърман — каза Арвила, — но там се създава такава бъркотия, госпожице Пайпър. Просто бъркотия. Бендърман ще трябва да махне украсата. Нарушава се спокойствието ни.

— Именно това ще искаме в съда — каза Дарби.

— Да се свали всичко до последната лампичка и играчка — добави Луи.

— И то веднага — Арвила се наведе напред, — не искаме това да продължава до Нова година, нали разбирате? Просто не мога да го изтърпя. Движението е направо непоносимо.

Луи потупа ръката на съпругата си, за да я успокои.

— Щом приключи делото, съдията ще посочи срока, в който господин Бендърман ще трябва да махне украсата си — каза Дарби. — Но ние ще пледираме да бъде свалена в най-кратък срок. — Тя ги погледна. — Обаче ви предупреждаваме делото може да бъде разгледано чак след празниците.

Луи и Арвила се спогледаха отчаяно.

— Няма ли начин да се избърза? — попита Луи.

— Съжалявам, но няма, господин Кинитс. Не правя аз програмата в съда.

— Ами... — Арвила се изправи от мястото си и взе голямата си чанта — това просто ще ми развали празника.

Докато изпращаше клиентите си до вратата, Дарби им се извиняваше:

— Съжалявам, но понякога съдебният механизъм е твърде бавен.

— Ако питате мен, механизъмът е просто гнил — изсумтя Арвила.

— Хайде, Арвила — скара ѝ се Луи, — не се разстройвай. Госпожица Пайпър изглежда доста способна адвокатка. Сигурен съм, че няма да е проблем да спечелим делото.

— Надявам се да е така — каза Арвила.

Като затвори вратата на кантората си, Дарби се облегна на нея и въздъхна дълбоко.

Лично тя вече намираще делото за досадно.

ТРЕТА ГЛАВА

Утрото в понеделник беше слънчево и ясно. Имаше тънка снежна покривка по алеята на Дарби, когато тръгваше за работа.

Тя хвърли поглед, изпълнен с неприязън, към ръмжащите машини и забеляза, че работниците бяха превърнали затътената уличка в паркинг.

Мъжете се бяха скупчили наоколо, пиеха кафе и разговаряха.

Разбира се, сред тях беше и онзи — арогантният. Той навярно имаше някаква власт над останалите. Или поне се переше надолу-нагоре, опитвайки се да изглежда много важен, независимо дали беше такъв или не.

Когато мъжът я забеляза, учтиво вдигна ръка до козирката на каската си.

Тя демонстративно го пренебрегна, като му обърна гръб и се качи в колата си.

Тъкмо когато работниците лисваха остатъците от кафе от чашите си и се качваха в кабините, Дарби затягаше предпазния си колан. Тя погледна към таблото на БМВ-то точно когато часовникът показа 8 часа.

Само няколко секунди по-късно уличката ѝ напомняше на централните писти на летище Логан.

Поглеждайки назад, Дарби видя, че един от булдозерите беше влязъл в нейната алея. Машината не работеше, а кабината беше празна. За броени секунди шофьорът беше препречил пътя ѝ и бе изчезнал.

— Трябваше да се досетя! — беснееше тя и гневно удари волана си.

Излезе от колата и внимателно тръгна към работниците.

„Властният“ се беше подпрял на една лекотоварна кола и говореше с шофьора.

Тя направи фуния с шепите си и извика:

— Извинете!

Мъжът вдигна очи към нея, но не спря да приказва.

— Извинете, моля — извика тя, този път по-силно.

Той обърна глава и ѝ отправи раздразнен поглед.

— На мен ли говорите?

Обзе я гняв. Дали на него говореше? Той много добре знаеше, че говори на него. Кой друг, ако не той, беше блокирал алеята ѝ?

— Да, на вас говоря. — Тя опита да си наложи гласът ѝ да звучи учтиво. Нямаше да допусне той отново да развали деня ѝ. — Бихте ли си преместили машината, за да мога да изкарам колата от алеята?

— Я запази самообладание и си дръж нервите, да не ти се разсипят! — каза ѝ той и се извърна да продължи спокойно разговора си.

Аз да запазя самообладание! По-скоро казаните на ада ще се сковат от лед, отколкото такъв като теб да ме накара да си изпусна нервите, мина ѝ през ум.

— Мак, много ще се радвам, ако се погрижиш за това.

— Разбира се, шефе.

Щом шофьорът потегли, мъжът се обърна и тръгна към Дарби.

— Какъв е проблемът ви тази сутрин? — попита рязко той.

— Същият, какъвто и всяка сутрин, откакто работите тук вашата машина ми препречва пътя.

Той погледна нататък, преценявайки отвора между булдозера и живия плет.

— Нима не можете да минете през проход с такъв размер? — попита той недоверчиво. — Сигурна ли сте, че имате шофьорска книжка?

Дарби нямаше намерение да стои до колене в калта заради удоволствието да спори с него, затова повтори и наблегна на думите си:

— Искам тази машина да се махне от пътя ми веднага.

Опита се да го респектира, като същевременно отчаяно се стараеше да не обръща внимание на приятната миризма на неговия одеколон, но никак не ѝ беше лесно. С изненада осъзна, че нищо у този мъж не беше лесно да се игнорира.

— Ще го преместя веднага щом мога — отвърна той.

Тя се обърна и тръгна по алеята с достойнство, доколкото ѝ позволяваха гумените ботуши. Вече се беше научила да не настоява прекомерно пред него.

Не след дълго моторът на булдозера послушно забоботи, но на Дарби ѝ се стори, че твърде дълго време отне самото му преместване.

Тя даде на заден ход и внимателно заобиколи машината.

— Извинете! — извика той от кабината.

Тъй като тя не го погледна, той изсвири пронизително. Дарби свали прозореца си и попита студено:

— Какво искате?

— Какво ще кажете да вечеряме довечера заедно, а? — провикна се той сред шума на мотора.

— Какво ще кажете да не ме размивате? — отвърна му тя също високо.

Четиридесет минути след това, когато влизаше забързана в съда при съдията Мурхаус, тя все още се възмущаваше на наглостта му. Да вечеря с него? Той сигурно се шегуваше. И все пак ѝ се струваше, че повечето жени не биха пропуснали шанса да прекарат една вечер в негова компания. Имаше нещо привлекателно в този мъж.

Тя се отпусна облекчено, когато чу говорителя да обявява номера на нейното дело. Не беше закъсняла. Пое дълбоко въздух и се опита да отпусне напрегнатите си нерви.

Все още раздразнена от сутрешната случка, тя с резки стъпки отиде до мястото си и тръшна куфарчето върху масата по-силно, отколкото възнамеряваше, при което клиентът ѝ я изгледа недоумяващо.

В съдебната зала настъпи мълчание, когато съдията удари с чукчето и погледна претенциозно над ръба на очилата си към закъсняващата.

— Госпожице Пайпър — произнесе той напевно.

— Ваше Благородие. — Дарби се изправи на крак.

— Толкова се радвам, че тази сутрин сте решили да ни удостоите с присъствието си. И то точно навреме. — Той вдигна ръкава на дрехата си и погледна часовника. — Да — отбеляза, — и нито минутка по-рано, както забелязвам.

Дарби се изчерви и усети как адвокатът на ищеца ѝ се присмива от мястото си на съседната маса.

— Да, Ваше Благородие.

В ушите ѝ още звучеше забележката на Бил Мурхаус: да не закъснява втори път!

Съдията отегчено свали очилата си.

— На твърде много ли се надявам, ако предложи най-после да открием заседанието?

— Не, сър. Адвокатът на защитата е готов, Ваше Благородие — промърмори Дарби с усмивка.

Дан Мидълтън се изправи и погледна Дарби с усмивка.

— Ищецът е готов, Ваше Благородие.

Сядайки, Дарби стрелна с поглед Дан. Скоро щеше да стане ясно кой ще се смее последен.

* * *

Когато Дарби излезе от съда късно следобед, отново беше завалял сняг. Болеше я глава. Делото, в което тя пледираше, беше дълго и скучно и изискваше часове наред досадни повторения на свидетелски показания. Тя беше убедена, че половината от заседателите бяха дремели през последния час и половина.

Когато най-после успя да се включи в натовареното движение, слепоочията ѝ пулсираха. Тя спря да купи храна за котката и вечеря за себе си.

Навлече в уличката си и видя, че работниците отново бяха избрали нейния двор за паркинг на тежкотоварната си техника.

Тя внимателно провря колата си в алеята и само веднъж направи гримаса, като усети, че бронята ѝ закачи огромните гуми на един кран. Без да диша, бавно мина покрай машината, проклинайки наум всички строителни работници.

На следващата сутрин реши отново да се обади в тяхното управление, за да говори с отговорника на този екип. Щеше да се оплаче от недостойното поведение на цялата банда.

* * *

Във вторник Дарби излезе от дома си и видя багера отново в нейната алея. Трима души с ръце в джобовете бяха наобиколили машината и гледаха задната гума.

Тя тресна вратата след себе си и тръгна решително към багера.

Нейният зъл орисник вдигна поглед и свъси вежди, като видя устремния ѝ ход.

— Да не би моята алея да е единственото възможно място за паркиране на това чудовище? — попита тя настойчиво.

— А вие размислихте ли дали искате да вечеряте с мен? — попита той.

— Ако почакате петдесетина години.

— Ц-ц-ц. Днес май не сме в настроение.

Тя срещна присмехулния му поглед.

— Преместете веднага багера! — произнесе тя отчетливо.

Мъжът се усмихна.

— Имаме малък проблем с веригата. Ако се отместите, след няколко минути ще се опитаме да ви направим път. Съгласна ли сте?

Не, изобщо не беше съгласна. Той я беше забавял всяка сутрин през последната седмица и тя започваше да подозира, че си играеше с нея по един отвратителен начин.

Дарби пое дълбоко въздух, сви устни и нетърпеливо зачака, докато мъжете стояха с ръце в джобовете и зяпаха веригата.

Нахалникът най-после се огледа и сякаш се изненада, като я видя да стои до тях.

— Нуждаете ли се от нещо?

— Нуждая се да изляза от алеята си. — Струваше ѝ се, че тези мъже възнамеряваха да прекарат цял ден с ръце в джобовете, втренчени в развалената верига.

— Няма да отнеме много време — каза той, отмествайки отново погледа си.

— Колко време ви е нужно?

— Госпожице! — Очевидно търпението на мъжа се изчерпваше. — Когато самият аз разбера колко време ще е необходимо, непременно ще кажа и на вас.

Дарби се въртна и тръгна решително обратно към къщата да се обади на секретаря на съдията Мурхаус и да предупреди за закъснението си, като кроеше планове да отмъсти на поне единия от строителните работници преди края на работния ден.

* * *

— Госпожица Пайпър, госпожица Пайпър, госпожица Пайпър...
Два часа по-късно Дарби стоеше умърлушено пред съдията Мурхаус.

Бил Мурхаус недоверчиво поклати глава.

— Вие да не би да се опитвате да ме изкарате от равновесие?

— Не, Ваше Благородие. Виждате ли...

— Чакайте един момент — пресече я той, — именно това е сърцевината на проблема. Аз искам да видя Вас. Тук, в съдебната зала. Навреме. Всяка сутрин. — Съдията свали очилата си и с носната си кърпа започна да търка някаква въображаема пращинка на стъклата. — Напълно ли съм ясен, адвокате?

— Да, сър.

— Кристално ясен ли?

— Да, сър.

Когато съдът се оттегли в четири следобед, нервите на Дарби бяха обтегнати до крайност. Нейните закъснения бяха станали пословични и я бяха направили за смях в съда. Присъстващите в залата се подсмиваха цялата сутрин, а Дан дори вече не се и опитваше да прикрива смеха си.

Тя беше станала обект на присмех и всичко това по вина на онзи строителен работник!

В колата на път за вкъщи тя пусна касета с коледна музика с надеждата да си оправи настроението. Някъде между песните „Малкият барабанист“ и „Чух камбаните да бият на Коледа“ тя усети как нервите ѝ постепенно се отпуснаха. Реши, че твърде навътре взема нещата. Следващата сутрин щеше да си навие часовника да звъни по-рано и щеше да излезе от къщата преди седем. По този начин щеше да се измъкне, преди да пристигнат строителните работници.

Мислейки си за тях, дойде ѝ наум за красивото лице на арогантния мъж и стомахът ѝ се сви като на ученичка. Дарби с усилие изтласка смущаващия образ от мислите си и сви към своя квартал.

При вида на строителния екип, който работеше извънредно, тя изстена на глас. Движението беше спряно през няколко пресечки заради тежките машини, които пълзяха трмаво напред-назад по пътя.

БМВ-то бавно се придвижи сред дългата колона от коли. Дарби видя някъде отпред регулировчик, който насочваше движението на оживеното кръстовище.

Колите изведнъж тръгнаха, след което рязко спираха.

Напред, стоп. Напред, стоп.

Това се повтори многократно в продължение на десетина минути, докато тя се приближи до кръстовището. Дарби промърмори нещо неразбираемо, когато разпозна регулировчика.

Беше той.

Е, този път нямаше да му позволи да я смути. Мъжът даде път.

Втренчила поглед право напред, Дарби потегли бавно с БМВ-то. Първата кола от редицата бързо премина, след нея втората, третата и четвъртата. Тъкмо когато нейното БМВ — пето в опашката — набра скорост, съвсем внезапно беше даден знак за стоп.

Дарби наби спирачки и БМВ-то почти заби нос в земята.

Да го вземат дяволите! Той беше направил това нарочно — беснееше тя. Преди това пускаше по десетина-дванадесетина коли през кръстовището, а когато се появи тя, спря още на четвъртата кола. Само четири!

След няколко минути мъжът даде път на БМВ-то, като дружелюбно махна на Дарби, когато тя се стрелна покрай него.

* * *

На следващата сутрин Коди кихна и посегна за поредната хартиена кърпичка, прелиствайки страница от плана. Той погледна часовника си и отвори шишенце с антихистамини, сипа две хапчета в дланта си и потърси с ръка чашата вода.

Божичко, главата го цепеше, сякаш Лари Бърд беше дриблирал с нея по баскетболно игрище цялата сутрин.

Телефонът извъня и той го грабна, докато търсеше перпендикуляра в плана.

— К. Б. Кънстракшън. — Гласът му звучеше дрезгаво и той преглътна мъчително, усещайки драцене в гърлото. Какво ли не би дал, за да си отиде у дома и да прекара деня в леглото.

— Искам да говоря със собственика, ако обичате.

— На телефона. — Коди се усмихна, разпознавайки гласа, който напоследък чуваше доста често. Той премести слушалката на другото ухо и се подготви да повиши тон.

— Много се извинявам, обажда се отново Дарби Пайпър.

— Да, госпожице.

— Обикновено не си губя времето, за да се обаждам повторно. Разбирам, че не е лесно да се работи с хора, но наистина чашата на търпението ми преля от един от вашите работници.

— Така ли? Той пак ли ви е създавал проблеми, госпожице Пайпър? — попита Коди. Надяваше се, че е придал на гласа си необходимата доза съчувствие.

— Да, този човек, изглежда, нарочно ме дразни. Смятам, че е един от вашите бригадири — или поне такава впечатление създава. Мисля, че той отговаря за работниците, които паркират техниката си в района, в който живея.

— И какво е сторил този път?

— Вчера следобед той регулираше движението на едно кръстовище в района. Е, и когато минавах аз, той спря колоната, така че моята кола мина последна.

— Наистина ли?

— Да. Този мъж е причината, за да закъснея за работа два пъти през последната седмица и аз настоявам да направите нещо по въпроса.

— Ами просто не мога да разбера... Как ви беше името? — отново попита разсеяно Коди.

— Дарби Пайпър!

Коди посегна за още салфетки.

— Съжалявам, че този човек ви дразни, госпожице Пайпър. Един от бригадирите ми вече говори с него по този въпрос, но мъжът смята, че вие го провокирате.

— Аз да го провокирам? Какво нахалство! Нищо не съм сторила.

Дарби пренесе телефона до прозореца в желанието си да се успокои. Под нея се виждаше пазарът, претъпкан от купувачи, носещи красиво опаковани пакети за коледни подаръци.

— Той нарочно ме дразни.

— Е, аз непременно ще пратя един от моите бригадири да говори с него отново. На коя улица казахте, че живеете?

Съвсем раздражена, Дарби повтори адреса си.

— И поради арогантността на този човек получих голяма сметка от Пътна помощ. Похабих два чорапогачника и нов чифт официални обувки.

— О, много съжалявам да чуя това. Моля непременно да ми пратите сметката за разходите ви, ще се погрижа да ги компенсирам.

Коди се изсекна.

— Моля?

— Казах, че е необходимо да ми пратите...

— О, аз наистина възнамерявам да ви пратя сметката — увери го Дарби.

— А ако искате да си купите нови чорапогачи и сини обувки, не се колебайте да ми пратите и тази сметка — добави той любезно.

— Благодаря. — Ето това е внимателен човек, помисли си Дарби. Жалко, че не подбираше по-внимателно работниците си.

От другата страна на телефона Коди се отпусна назад в стола си, широко усмихнат. Как щеше тя да се изпоти, като разбере с кого е говорила. Усмивката му стана дяволита. Имаше нещо в тази малка котка, което го възбуждаше. Да си признае, харесваше му да я дразни.

Или просто му се нравеше начинът, по който лицето ѝ придобиваше розови краски, както и очите ѝ, които излъчваха непокорство, когато я ядосаше. Той без колебание си признаваше, че обича жени с борбен дух и можеше да се обзаложи, че Дарби Пайпър беше страдна в леглото и извън него.

Изведнъж почувства, че желае да провери тезата си.

Но беше необходимо да направи някои отстъпки. В продължение на дълги години беше изграждал репутацията на К. Б. Кънстракшън и не можеше да си позволи да навреди на фирмата, като продължава да дразни адвокатката.

— Ало, на телефона ли сте? — попита Дарби след продължителното мълчание.

— Да, госпожице. Отново се извинявам за неудобствата, които сме ви създали. Нали разбирате, че работим под голямо напрежение. Зимата настъпва, а сме сключили договор, за да поставим няколко километра тръби, преди да се скове съвсем земята. Всеки ден, с който просрочим срока на договора, ще ни струва скъпо. Сигурен съм, че мъжът — май казахте бригадир?...

— Всъщност не съм сигурна. Може просто да е позьор.

— Да, вероятно наистина е позьор — съгласи се той бързо. — Не се притеснявайте, госпожице. Аз лично ще се погрижа да бъде смъмрен.

— Много ви благодаря. Надявам се, че няма да се налага пак да ви безпокоя.

— Аз също — поне не по такива неприятни въпроси.

— Благодаря.

— Моля.

Коди остави слушалката, усмихвайки се доволно.

Дарби също затвори телефона с удовлетворение, как й се искаше да види момента, когато собственикът на компанията насолява онзи глупак! Той напълно заслужаваше това, което го очакваше.

Тя се прозя, изпитвайки удоволствие от мисълта, че ще може да поспи един час повече на следващата сутрин. При условие че багерът вече нямаше да блокира пътя й, можеше да възстанови редовния си режим.

Дарби се върна на бюрото и изведнъж се смрази. От къде на къде собственикът на компанията знаеше, че похабените й обувки бяха сини?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съшия следобед в кантората на Дарби бяха получени две дузини червени рози и три чифта копиринени чорапи.

— Ти май ходиш с принц Рение вече — пошегува се Гейл, подавайки пакетите на Дарби.

Дарби смръщи вежди и потърси картичката.

— Ако е така, принцът не ми го е казал. — Тя се усмихна, като прочете кратката бележка: „Операторът на булдозера и К. Б. Кънстракшън ви поднасят своите искрени извинения“. — О, колко мило! — отбеляза Дарби, сияеща от радост.

Тя се полюбува на розовите пъпки. Ето че поне собственикът на К. Б. Кънстракшън беше човек с подход към жените.

* * *

В сряда сутринта Дарби беше в кантората си малко преди седем часа. Необходими ѝ бяха поне два часа, за да прегледа материалите по делото Бендърман, преди да се срещне с Луи и Арвила Кинитс.

Телефонът ѝ иззвъня точно в 9 сутринта.

— Да?

— Семейство Кинитс са тук.

— Благодаря — каза Дарби и сложи настрана чашата си с кафе. Стана и се усмихна, когато Луи и Арвила влязоха в кантората. — Добро утро.

— Много ми е студено — заподсмърча Арвила.

— Хайде, скъпа, нали ти казах да си облечеш дебелото палто? — започна да се суети Луи.

— То не ми харесва, Луи. — Тонът ѝ беше категоричен и показваше, че повече не иска и да чува за дебелото си палто.

Семейство Кинитс седнаха и изчакаха Дарби да започне разговора.

Заемайки мястото си, Дарби скръсти ръце и попита:

— Желаете ли кафе?

— Не — заподсмърча отново Арвила, — от кафето получавам сърцебиене.

— А вие, Луи?

Луи погледна с очакване към Арвила и тя поклати глава.

— Не, благодаря — каза той.

— Вие навярно сте наясно, че няма да променим становището си, така че защо е необходима тази среща? — попита Арвила.

Дарби премести настрана куп папки. Внимателно подбирайки думите си, тя заговори:

— Исках да обсъдя една възможност с вас, преди да дойдат господин Бендърман и неговият адвокат.

— Каква възможност? — попита Луи.

— Мислех си дали вие и вашите съседи не сте склонни на компромис. — Предишната вечер Дарби беше спала съвсем малко. Торможеше я делото Бендърман. Тя наистина съчувстваше на клиентите си, но се чудеше дали няма по-добър начин за разрешаване на спора от това да се води дело в съда. Беше й ясно, че Кордел Бендърман обича децата и че няма лоши намерения, като прави приказната коледна украса в градината си.

Може би с малко хитрост нямаше да се наложи да се разглежда делото в съда.

— Компромис ли? — Арвила се наежи. — В никакъв случай. Тази украса трябва да се махне и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Разбира се — каза Дарби, преценявайки следващите си думи. — Мислех си, че човек като вас, способен на съчувствие, не би искал да прекара навечерието на Коледа в съда. — Тя любезно се усмихна.

— Коледа ли? — попита Луи.

— Да, това е датата ни за явяване в съда.

Луи погледна към Арвила.

Жена му заканително поклати глава.

— Нали целта на иска е да се свали украсата. Мислех си, че ако сме по-находчиви, ще можем да спестим — на вас и на съседите ви — несгодите от битката в съда. — Дарби се наведе напред. — Може би ще желаете да помислите за някакъв компромис?

— Не, не мисля. — Луи започна, след това замълча намръщен. — Казахте навечерието на Коледа ли?

— Да. Защо не си отидете вкъщи, за да го обсъдите със съседите, може би заедно ще стигнете до някакво решение.

— В никакъв случай — заяви категорично Арвила.

— Но, скъпа, тържеството ни в службата е точно тогава... Няма да е красиво да го пропусна — мекушаво промърмори Луи.

— Съжалявам, Луи.

Мъжът сконфузено вдигна рамене.

— В никакъв случай. Никакъв компромис — присъедини се той към жена си.

Въздъхвайки, Дарби вдигна папките със записките си по делото.

— Тогава да пристъпваме към работа.

* * *

Точно в 9.30 часа Дарби, Луи и Арвила се запътиха към заседателната зала.

— Вашата кантора е доста скромна в сравнение с това, нали? — попита Арвила, докато оглеждаше празнично украсената с многоцветни гирлянди приемна.

— Да, така е — съгласи се Дарби, сецайки се за единственото клонче имел, което Дан беше закрепил на вратата ѝ.

Всяка година фирмата поставяше гигантско коледно дърво във фойето. Венци и имел украсяваха всички кантори и почти едновременно секретарките носеха вкусни домашни курабии. Духът на Коледа очевидно обземаше почтените кантори на Йейтс, Бейтс, Слаг & Колерик.

Дарби отвори вратата на заседателната зала и влезе след клиентите си.

Джеф Макдоналд се изправи и Дарби пое протегнатата му ръка.

— Дарби.

— Джефри.

Джеф и Дарби бяха състуденти от юридическия факултет.

— Госпожице Пайпър, бих искал да ви запозная с моя клиент, Кордел Бендърман — каза Джеф.

Усмивката по лицето на Дарби изчезна, щом високият мъж зад Джеф се изправи.

Тя едва се въздържа да не изстене, когато очите ѝ срещнаха погледа на Коди Бендърман.

— Господин Бендърман притежава и ръководи компанията К. Б. Кънстракшън — продължи Джеф. — Коди ми съобщи, че поставят нови тръби във вашия квартал, Дарби. Каза, че те е виждал там.

Лицето на Дарби пламна. Ах, този надут, отвратителен нахалник. Искаше ѝ се да се скрие в миша дупка. Не само че Бендърман беше операторът на булдозера, той беше и собственик на строителната компания. Значи с него бе разговаряла, когато се беше обаждала, за да се оплаква. Чудесните цветя, както и чорапогащите, бяха от него, а също и целувката! Целувката на Дядо Коледа, която всъщност ѝ беше харесала. Всичко това все от него.

— Господин Бендърман — отвърна сковано Дарби.

Коди кимна, а по очите му личеше, че се забавлява.

— Госпожице Пайпър.

Джеф се обърна, за да си налее чаша кафе, а семейство Кинитс бяха вече заели местата си, оставяйки Коди и Дарби ненаблюдавани за момент.

— Не можах да ви позная без булдозера ви — промърмори Дарби през зъби.

— Така ли? А аз бих ви познал навсякъде — отвърна Коди спокойно.

О, да! Тя беше убедена в това. Също така беше убедена, че той добре се е забавлявал с гневните ѝ телефонни обаждания.

Обръщайки му гръб, тя отиде до мястото си и седна. Опита се да овладее нервността си. Щеше да се покаже в чисто професионална светлина.

— Да започнем ли, господа? — попита тя енергично.

Джеф вдигна поглед, учуден от враждебността в гласа.

— О, да. — Той бързо зае мястото си до Бендърман. — Да видим сега. — Джеф разтвори бележките си и бързо ги прегледа.

Дарби се беше втренчила в своите бележки, решена при всички случаи да игнорира присъствието на Кордел Бендърман. А той седеше срещу нея, облечен в перфектно ушит костюм, който съвършено

прилягаше на широките му рамене. Тя усещаше, че сините му очи я изучават.

И преди беше забелязала, че е красив, но така облечен — в сив костюм, без работническата каска, бе направо зашеметяваш. И той го съзнаваше, тя бе сигурна в това.

Имаше вид на човек, който получава каквото поиска, и то когато го поиска.

Е, ако си мисли, че ще я очарова, беше на грешен път. А ако си мисли, че ще очарова Арвила, направо е мръднал.

Неговата наперена полуусмивка нямаше да подейства на госпожа Кинитс.

Дарби се въртеше на стола си, когато отново забеляза Коди да я наблюдава, и затова си наложи да стои напълно неподвижно. Дали знаеше, че беше обула чорапите, които той ѝ бе изпратил? Надяваше се, че не. Беше се сетила, че чорапите са твърде интимен подарък. Тя трябваше да ги върне, но тогава ѝ се бе сторило като мил жест и уникален начин за извинение, затова ги беше задържала. Сега имаше чувството, че чорапите докосваха краката ѝ по твърде интимен начин. Отново започна да нервничи.

Гласът на Джеф прекъсна мислите ѝ.

— Първо, моят клиент иска да изрази недоумението си по повод на това нелепо дело. — Джеф се облегна назад и скръсти ръце, добросърдечно насочвайки вниманието си към Арвила и Луи. — Господин Бендърман не изпитва лоши чувства към съседите си — изрече той с най-подкупващия си глас, — напротив, моят клиент смята, че с коледната си украса изразява своята добра воля, вярата си и допринася за празничното настроение на своите съседи и на хората въобще, ако щете. Кордел Бендърман е вложил много време, усилие, любов и — да, пари също — в тази украса. Той искрено съжалява за натовареното движение, предизвикано от неговата щедрост, но с уважение припомня на тъжители, че това се случва само веднъж в годината. — Изражението на Джеф стана печално. — Убеден съм — завърши той, — че ще стигнем до удовлетворяващо ви решение и без да се съдим.

Последва дълга многозначителна тишина, която адвокатът по защитата не наруши, за да обмислят думите му. Като се окашля, Дарби вдигна бележките си.

— Моите клиенти са съгласни, че господин Бендърман е направил сложна коледна украса — каза тя, — но човек си задава и въпроса не е ли могъл господин Бендърман да се ограничи с нещо по-просто, за да зарадва семейството си.

— Господин Бендърман е ерген — каза Джеф.

Това мога да го разбера, помисли си Дарби. Той е толкова арогантен, самонадеян и надменен, колкото за половината Бостън. Но, слава богу, че не е женен! Още по-лошо щеше да бъде, ако бе хранила идиотските си романтични мисли за женен мъж.

— Моят клиент просто обича децата — обясни Джеф с бащински тон. — Неговата изложба е направена единствено за радост на малките и той няма никакво желание да причинява неприятности и проблеми на съседите.

— И все пак проблеми има — каза Дарби — и те се състоят в това, че той създава обществен смут.

— Клиентът ми е запознат с обвинението.

— Това, с което клиентът ви не е запознат очевидно, Джеф, е, че дворовете и градините на моите клиенти ги изпотъпкват, спокойствието им се нарушава. Коледното им настроение се помрачава от постоянна върволица непознати. Вашият клиент е предпочел да пренебрегва техните оплаквания години наред, още повече че е разширявал украсата и увеличавал хаоса от сезон на сезон.

— Моят клиент най-почтително се извинява и напомня на съседите си, че тази година е готов да смъкне украсата по-рано от обикновено. Да речем — Джеф погледна към Бендърман, — в деня след Коледа?

Коди се усмихна любезно на Арвила.

— Аз мисля, че това може да се нареди, ако господин и госпожа Кинитс са съгласни.

— Е, бихме могли да поговорим с останалите...

Като видя, че Арвила се поддава на чара на Бендърман, Дарби взе папката си с бележки и се изправи.

— Моите клиенти намират това за неприемливо. Украсата да се смъкне веднага, в противен случай ще се съдим.

— О, божичко... — каза Арвила, пригладжайки с ръка косата си. Тя се усмихна на Коди. — Дали да бързаме толкова?

Дарби хвърли на Луи предупредителен поглед.

— Хайде, мила. Не смяташ ли, че трябва да оставим госпожица Пайпър да се занимае с въпроса?

Жена му се оттегли намръщена, но Дарби забеляза, че беше впечатлена от красивия собственик на строителната компания.

— Е, аз не бих имала нищо против да си поговоря с някои от...

— Дарби, нали знаеш, че датата за делото е насрочена за деня преди Коледа — каза Джеф шепнешком, наведен към нея. — Нима искаш да прекараме целия ден в съда?

— Не, не искам. Тогава може би твоят клиент ще реши да свали украсата си по-рано? — отговори му тя също шепнешком.

Дарби упорито отказваше да срещне погледа на Коди.

— Моят клиент намира това за неприемливо — отговори Джеф. — Хайде, Дарби! — Той се наведе още по-близо до нея и заговори тихо, но настойчиво: — Бендърман има пълно право да прави каквото пожелае на собствен терен!

Дарби обаче не отстъпи.

— Тогава вероятно в навечерието на Коледа няма да се занимаваме с точене на тиквеници.

Джеф изрече нещо под носа си, след което стана и погледна към клиента си.

Коди само повдигна широките си рамене.

Джеф затвори куфарчето си и излезе от заседателната зала, последван от Бендърман.

— Какво означава това? — попита Арвила.

— Означава, че не са готови на компромис — отговори Дарби. Тя беше ядосана на себе си за това, че не беше по-обективна спрямо Коди Бендърман. — Делото ще се разгледа в съда.

— Но — Луи с надежда я погледна — аз мислех, че вие искахте компромис.

Излизайки от стаята заедно със семейство Кинитс, Дарби мерна Кордел Бендърман, преди той да завие по коридора, и изпита съжаление.

— Компромис ли? — Очите ѝ се присвиха. — Откъде ви дойде наум?

* * *

— Госпожице Пайпър?

Дарби излизаше от работа късно следобед, почти в 6.30, през въртящите се врати към оживената улица. Огледа се, чувайки мъжки глас да изрича името ѝ. Намръщи се, като видя Кордел Бендърман да се насочва към нея.

Дарби вдигна яката на палтото си и тръгна към паркинга, където той я настигна.

— Искам да поговорим.

— Мисля, че вече сме говорили достатъчно.

Той откри нотки на присмех в гласа ѝ и вдигна рамене.

— Знам, че трябваше да ви кажа с кого разговаряте, когато се обадохте в офиса миналия ден.

— Да, но не го направихте.

— Защото беше прекрасен шанс да ви го върна — призна той.

— Е, поздравления! Сигурна съм, че добре сте се забавлявали.

— О, да. — Той кимна, широко усмихнат. — Чудесно бе!

Тя предпочете да не обръща внимание на хумора му и се загърна по-добре в палтото си, докато си проправяха път през тълпата. Усети, че върви рамо до рамо с него и се зачуди защо този невинен контакт ѝ въздействаше толкова силно. Тя не си спомняше откога не беше усещала осезателно мъжко присъствие до себе си.

— Ще приемете ли да пийнем нещо? — попита той.

— Не, благодаря.

— Е, хайде, госпожице Пайпър, успокойте се, мисля, че трябва да поговорим, да се разберем и да стигнем до приемливо решение.

— Относно кое?

— Относно това дали искате да ходите с мен или не.

Дарби вдигна очи към него, напълно зашеметена.

— Да ходя с вас?

— Да, започвате да ми харесвате.

Дарби отмести поглед и ускори крачка.

— Ако ви притеснява фактът, че представлявам тъжителите, тогава по-добре се обърнете към вашия адвокат. — Те се спряха за миг на кръстовището, изчакайки да светне зелено.

— Нямах това предвид. Не ме интересува, че ще бъдете пристрастна спрямо мен. Аз знам, че сте. Просто ви намирам за

привлекателна и мисля, че трябва да се опознаем извън служебните ни контакти.

— Аз никога не смесвам работата с удоволствието, господин Бендърман.

Той погледна надолу към нея. Главата ѝ едва достигаше раменете му.

— В това не се и съмнявам.

— А относно нашите връзки, ако държите булдозера си извън моята алея, няма да ви се обаждам повече да се оплаквам от... вас.

Беше светнало зелено и те бяха пометени от тълпата купувачи на коледни подаръци.

— Но не желаете да излизате с мен, така ли?

— Точно така.

— Жалко. Мисля, че пропускате чудесна възможност. А получихте ли чорапите?

Дарби усети как се изчервява. Тя усещаше стегнатите копринени чорапи как обвиват краката ѝ.

— Ако знаех, че вие сте ги пратили...

— Щяхте да ги върнете.

— Да.

— Не ви ли харесаха?

— Не е там работата.

Те пресякоха друга улица и продължиха да вървят.

— Дали няма да променя отношението ви, ако се извиня за стореното и призная, че се държах като идиот?

Спонтанната усмивка за малко да подобри настроението на Дарби. Този човек беше невъзможен и все пак трябваше да признае, че той запалваше огън в нея — огън, който намираще за опасен. Тя не беше сигурна дали ѝ харесва нещо у Коди Бендърман, но се страхуваше, че я привлича твърде много.

— Не съм сигурна, но можете да опитате.

— А вие да ми се присмивате в лицето ли? — попита той.

— Съвсем е възможно.

Те завиха на ъгъла и се отправиха към рампата на надземния паркинг. Студеният вятър свиреше през бетонните отвори. Дарби забърза към колата си и отключи вратата.

Коди изведнъж протегна ръка и ѝ попречи да отвори.

Дарби вдигна очи и погледите им се срещнаха. Тя усети някакво жегване, което започна от дъното на стомаха ѝ и тръгна спираловидно нагоре през тялото ѝ като топло червено вино.

— Не сте ли променили мнението си относно поканата ми да пийнем по нещо, госпожице Пайпър?

Спокойно посрещайки погледа му, Дарби се зареди с упорство. Би било немислимо да общува с него, макар че, призна си тя, мисълта я изкушаваше.

— Не съм го променила, господин Бендърман.

Очите му бавно я изучаваха.

— Жалко. Харесвам жени с борбен дух като вас.

— Така ли? — усмихна се тя. — А аз бих се заклела, че харесвате всички жени.

— Дълбоко грешите. Аз твърде много избирам жените, с които имам връзки.

Тя отмести ръката му от вратата и влезе в колата. Запали мотора, при което той изрева, и в следващия момент изтегли колата си от клетката за паркиране.

— Хей! — извика Коди. — Аз не се предавам лесно. Може да сме попаднали на нещо истинско този път. Държа да ви видя отново.

Дарби свали прозореца, подаде главата си навън и му отвърна:

— Ще се видим. В съда, в навечерието на Коледа. — Тя потегли, почти съжалявайки, че не бе приела поканата му.

* * *

В четвъртък вечер Дарби тъкмо бе седнала пред телевизора да вечеря, когато лицето на Коди се появи на екрана. Напрегната, тя веднага увеличи звука.

— Не, госпожо, не мога да го разбера. Коледа е времето да се обърне внимание на децата. Това е сезонът за изразяване на любовта към ближния, сезонът на щедростта.

Една млада репортерка с дълга черна коса, развяваща се от вятъра, интервюираше Бендърман. Коди стоеше в предния си двор, заобиколен от дървените пастири и една жива камила.

Дарби изпусна лъжицата върху масата. Божичко, истинска камила! Той беше прибавил й жива камила към менажерията си!

Тя седеше зашеметена и продължи да следи интервюто.

— Господин Бендърман, чухме, че съседите ви съдят и изискват от вас да закриете изложбата си, така ли е?

— Да, госпожо. Те са решили, че не трябва да изобразявам нито сцената при Рождество, нито ангелчета, нито да свиря коледни песни.

Дарби забеляза как лицето на репортерката изрази съчувствие и изпита гняв. Накъде точно биеше Бендърман този път?

— Ще ходя в съда в навечерието на Коледа — каза той на зрителите, гледайки право в камерата. — Ако госпожица Пайпър постигне целта си, ще трябва да сваля цялата украса завинаги. Кажете ми, това звучи ли ви справедливо? Мислите ли, че това е коледният дух? — Той въздъхна. — Е, единственото, което искам да кажа, е, че хората трябва да отстояват правата си, иначе ако не внимаваме, ще се наложи забрана за украсяването и на коледните елхички.

Дарби се разгневи.

Когато се обърна към камерата, лицето на репортерката стана сериозно.

— Ето един случай за това как Гринч^[1] се опитва да развали Коледа. Кордел Бендърман е местен предприемач, чиято коледна украса се е превърнала в дългоочаквано събитие в Бостън. Днес следобед се опитах да се свържа с адвокатката на тъжителите — Дарби Пайпър от адвокатската фирма Йейтс, Бейтс, Слаг & Колерик, но госпожица Пайпър не бе склонна да коментира случая.

Дарби щракна гневно телевизора и започна да ходи напред-назад. Как можа да й скрои такъв номер? Този човек нямаше никакви скрупули!

В този момент телефонът й иззвъня и тя ядосано вдигна слушалката.

— Да, моля.

— Дарби, Ванс Колерик на телефона. Видя ли новините по местния канал?

Сърцето на Дарби се сви.

— А ти? — попита тя сконфузено.

— Дарб, това, което каза, уронва престижа на фирмата.

— Знам, Ванс. Не мога да повярвам, че Бендърман е паднал толкова ниско. Случаят започна относително гладко. — Дарби притеснено масажираше слепоочията си.

— А сега се превръща в кошмар.

— Мисля, че е необходимо утре още рано сутринта да се срещнем, за да обсъдим стратегията — предложи Ванс. — Какво ще кажеш за 8.30 часа?

— Приемам, Ванс. Ще дойда тогава.

Дарби остави слушалката и посегна към кутийката с аспирин.

* * *

Когато на следващата сутрин Дарби отиде на работа, завари Гейл и телефонистката да отговарят на непрекъснатите обаждания по шестте линии на фирмата.

За Дарби имаше осем съобщения, които тя взе и се запъти към кантората си.

С учудване види, че там я чакаха Ванс, Картър и пребледнелият Виктор Слаг.

— Дарби, влез. Седни, моля те — каза Ванс.

Дарби забеляза купчинка от розови бележки с телефонни съобщения, натрупана пред Ванс. Тя тихо зае своето място, кръстоса ръце в скута си и зачака. Имаше смътното усещане, че появата на Коди Бендърман по телевизията предишната вечер беше по някакъв начин свързана с купчината бележки.

— Изглежда, изправени сме пред малък проблем. — Ванс се изкашля, след което продължи: — Всъщност това може да се превърне в много сериозен проблем. По телефоните непрекъснато звънят от рано сутринта хора, разстроени за участието на Кордел Бендърман. Всички обаждания са били в негова подкрепа да задържи изложението си. Изведнъж ние се превърнахме в онзи Гринч, който откраднал Коледата, и обществеността е много развълнувана от това.

— Фирмата съществува от седемдесет и пет години — вметна Виктор — и нищо подобно не се е случвало преди. Просто не можем да оставим нещата така. Не можем да си позволим такъв позор в никакъв случай. Трябва да предприемем нещо.

Дарби ги изгледа, съвсем разстроена от обратата на нещата. Четиримата партньори никога не бяха страдали от отрицателно отношение към фирмата и не искаха сега да им се случва.

Йейтс, Бейтс, Слаг & Колерик беше най-консервативната адвокатска фирма в Бостън. Партньорите носеха само сиви костюми. Дори и вратовръзките им нямаха никакви шарки.

Ванс се обърна към Дарби със сериозен тон.

— Дарби, дали групата на съседите няма да е съгласна на компромис?

— Дори и да е било възможно преди, сега вече е късно. От сутринта на два пъти вече се обаждат Луи и Арвила Кинитс, които изразяват мнението на съседите. Естествено и те като нас са обезпокоени от изпълненията на Бендърман. Така че са готови да се борят докрай. Бендърман ги представи в твърде неблагоприятна светлина.

— В такъв случай може да е по-добре някой друг да поеме делото — предложи Виктор, — може някой от нас...

— А, не — противопостави се Дарби, — така ще изглежда, сякаш се съгласяваме с Бендърман, когато според закона съседите му имат пълното право да завеждат дело срещу него. Той така или иначе накърнява правата им, независимо че се опитва на наклони общественото мнение в своя полза. Ако ме лишите от това дело, ще означава, че ние се поддаваме на неговите заплахи, а не мисля, че трябва да е така.

— Дарби, това може да е единственият разумен ход в тази заплетена ситуация — намеси се Ванс. — Мисля, че бих могъл...

— Единственият разумен ход — възрази Дарби — е да победим господин Бендърман в съда. И аз мога да направя това.

— Дано да е тъй — въздъхна Ванс.

— Разбира се, че мога. Имам видеокасета с неговата изложба, с хора, тъпчещи градините на съседите, с непрекъснатия поток от коли, с цялата суматоха, а освен това има много подобни прецеденти. Без съмнение можем да спечелим делото — каза Дарби с нарастващо убеждение.

— Но въпросът е дали искаме да спечелим това дело — промърмори Слаг.

— Това ще бъде единственият начин да докажем, че не сме безчувственият Гринч — отговори Дарби. — Ако отсега се предадем, ще признаем, че Бендърман е прав. Не можем да постъпим така с нашите клиенти, нали?

— В известна степен си права — съгласи се Ванс.

— Не съм сигурен, случаят много ме тревожи — каза Виктор.

— Мисля, че трябва да решим да оставим нещата така, както са, още няколко дни, бурята може да не се разрази — спокойно се изказа Картър.

Дарби се поуспокои, но Слаг отново взе думата.

— Никак не ми харесва тази работа. Нашата фирма никога не е била замесена в скандал в продължение на цели 75 години и аз лично никак не искам да седя безучастен. — Бледите му очи злобно погледнаха Дарби. — Никак не съм доволен, че сме позволили да се стигне до такава абсурдна ситуация. Това очевидно е случай, който трябва да се разреши без съд. Искам това да стане скоро и напълно дискретно. Да няма повече обществени изяви, повече лоша реклама за фирмата ни. Това ясно ли ви е, госпожице?

— Да, сър — отговори тя с уважение.

Съвещанието приключи и Дарби стана.

Картър положи ръка върху рамото ѝ и се усмихна.

— Не се разстройвай от това. Виктор просто се притеснява за репутацията на фирмата.

— Зная, Картър, и ще водя случая възможно най-дискретно.

Дарби се надяваше да успее да убеди и Бендърман да бъде дискретен. Той, освен че беше с магарешки инат, никак не се двоумеше да предизвика общественото мнение. И очевидно нямаше да се спре пред нищо. Напротив, правеше я да изглежда като пълна глупачка.

Сърцето ѝ се сви. Блестящата ѝ кариера беше помрачена и изведнъж се оказа на ръба на катастрофата. Независимо как ще завърши случаят, тя винаги ще бъде обвинявана, че е принизила фирмата в очите на обществеността.

Единственият начин да се спаси репутацията ѝ — а и възможността да стане съдружник във фирмата — беше да спечели делото за лудориите на Дядо Коледа, и то безапелационно.

* * *

Заведението на Пъдингган беше претъпкано, когато Дарби пристигна там късно следобед.

Тя забеляза свободна масичка близо до прозореца и се отправи към нея, сигнализирайки на сервитьорката, че ще пие обичайното си бяло вино. Съблече палтото си и изведнъж застина, усещайки нечие присъствие зад рамото си. Вдигна поглед и сърцето ѝ се сви.

— Моля ви, вървете си — изстена тя.

Коди се усмихна и непринудено придърпа един стол към масата, сякаш го бе поканила да седне при нея.

— Я гледай кого виждам тук? Имате ли нещо против да ви правя компания?

— Да — отговори Дарби с равен глас.

— Е, хайде де! Я се поразвеселете! Не съм толкова страшен.

Той сложи стола си срещу нейния и коляното му се докосна до нейното. Дарби го изгледа предупредително. Невинният му допир твърде много ѝ въздействаше:

Той се усмихна, опитвайки се да я накара да се отпусне.

— Защо не желаете да седна до вас?

— Смятам го за приятеляване с врага.

— Врагове сме не по мое желание — припомни ѝ той.

Дарби издаде гърлен звук на несъгласие.

— Какво чуват ушите ми? А аз си мислех, че съм бичът на коледното настроение.

Коди отново се засмя. Усмивката му наистина беше очарователна.

— Мисля, че казах Гринч — и това беше просто малко преиграване пред медиите.

— Така да бъде.

Той беше донесъл чашата със себе си и се загледа в нея за момент, въртейки я разсеяно.

— Вижте какво, мислих по делото. Няма ли някакъв начин да се споразумеем, без да стигаме до съд?

Дарби се наведе напред и бавно прокара ръка през косата си.

— Това ли искате наистина?

Той вдигна очи и погледите им се срещнаха.

— Това е само едно от нещата, които желая — призна той.

Коди започна да я разглежда внимателно. Тя изглеждаше уморена и сега за пръв път забеляза колко е крехка. Преди му се бе сторила по-заплашителна заради начина, по който се бе отправила решително към булдозера и бе настоявала да се махне от пътя ѝ. Тогава приличаше на териер, който джафка по слон, но маниерите ѝ бяха толкова властни, че слонът бе отстъпил.

А сега, облегат на стола си, той я наблюдаваше. Странно, че никога преди това не я беше оглеждал добре. Ръцете ѝ бяха дълги, слаби и нежни. Гласът ѝ бе мелодичен — сега, когато не му викаше да отмести техниката си. И очевидно беше много добра адвокатка, иначе не би работила в такава престижна фирма.

Дарби вдигна поглед, ядосана от начина, по който той я оглеждаше.

— Какво има?

— Дяволски сте ми симпатична, госпожице Пайпър.

— А вие дяволски ме дразните, господин Бендърман.

Те се спогледаха, след което изведнъж и двамата се разсмяха.

— Вие наистина ли смятате, че трябва да сваля коледната украса на градината си?

— Няма никакво значение какво смятам аз. Моите клиенти имат законно основание за жалбата си.

Той се наведе напред и многозначително се вгледа в очите ѝ.

— Но аз искам да знам какво мислите вие.

Тя вдигна очи да срещне погледа му и за пръв път забеляза колко гъсти са миглите му. Какво не би дала една жена за такива мигли, помисли си тя. А и усмивката му беше чаровна, особено когато не я тормозеше. Ръцете му бяха силни, а раменете — широки и мускулести. Общо взето, Коди Бендърман беше прекрасен мъж.

— Разбирам и двете гледни точки — призна тя.

Бавна усмивка се разля по лицето му.

— Знаех си аз. Просто си знаех, че ако дълбая достатъчно навътре, ще открия истинската Дарби Пайпър.

Тя се изчерви под нежния му поглед.

— Какво ще кажете за компромис? — попита той.

Дарби все още беше скептично настроена.

— Вие какво предлагате?

Той вдигна рамене.

— Не знам. Но сигурно има начин да се разреши спорът.

— Да, има. Ако махнете изложбата.

Той поклати глава, усмихвайки се.

— Знаете, че няма да направя това. Не толкова заради ситуацията, а заради самия принцип. Аз живея в тази част на града много преди да се построят голяма част от къщите. Не преча на никого, редовно кося тревата в градината си, винаги съм се старал да имам добросъседски отношения, купувал съм повече кутии с бонбони в подкрепа на местния отбор по футбол, отколкото можете да изядете през пелия си живот. Помагал съм на децата, когато счупят колелата си, и съм ги превързвал, когато е ставало нужда. А при пожара у стария Уинтърс аз бях този, който повика пожарната. И сега, заради това коледно изложение само пет седмици в годината, се превърнах в страшилище. Това никак не ми харесва и този път няма да отстъпя.

— Не проявявате ли малко инат?

— Възможно е. Но и аз имам права. И ми се струва, че ако единадесет месеца в годината съм добрият съсед, те биха могли да изтърпят някои мои прищевки през дванадесетия. Твърде много ли искам?

— Не знам. Не моята градина и цветя се изпотъпкват.

Той се засмя.

— Но вие трябваше да се примирите машините ми да ви разорават двора през последния месец, нали?

Този път тя не можа да скрие усмивката си.

— Да, и макар че никак не ми беше приятно, не ме е убило. Бях доста толерантна.

— Толерантна ли? — Коди отметна назад глава и високо се разсмя.

Дарби знаеше, че сега той добронамерено се закачаше. В очите му светеха игриви пламъчета и да си признае, наистина това, което беше казала току-що, изглеждаше малко глупаво след поведението ѝ всяка сутрин.

— Това е просто един термин, до който прибягват адвокатите, когато са в неизгодно положение — каза тя.

— А, така ли? Не съм овладял добре езика на адвокатите очевидно. А защо не използвате знанията си да убедите клиентите си да оттеглят иска?

— Страхувате се, че ще загубите ли?

— Не. Просто нямам време да се разправам с това. С две седмици съм просрочил плана за полагане на тези тръби поради снега, а и вие с нищо не подпомагате работата ни.

— Аз ли? Защо продължавате да намеквате, че аз ви причинявам всички тези неприятности?

Очите му спокойно я изследваха.

— Сещате ли се за онази червена рокля, с която бяхте?

Тя повдигна вежди в недоумение.

— Коя, вълнената ли?

— По дяволите, не знам от каква материя е направена, но тя наистина подчертава краката ви. — Той ѝ намигна приятелски. — Миналата седмица изкорених цяла редица декоративни храсти, докато се опитвах да погледна по-отблизо. Много са хубави, госпожице Пайпър. Много. Все още ми се иска да погледна по-отблизо.

Дарби отново се изчерви. Защо още седеше тук и приемаше комплиментите му?

— Вие защо работите наравно със строителите? Предполагам, ръководенето на компанията е достатъчно отговорна дейност и поглъща голяма част от времето ви.

— Обикновено е така, но един от най-добрите ми майстори има здравословни проблеми и аз го замествам. Трудно се намира попълнение за такава работа.

Дарби погледна часовника си и видя, че времето е напреднало. С изненада осъзна, че ѝ бе почти неприятно да напусне компанията му.

— Съжалявам, но трябва да си ходя.

— Аз също.

Погледите им отново се срещнаха, след това неохотно се разделиха. Дарби стана и посегна към палтото си. Коди се изправи.

— Приятно ми беше да разговаряме — каза той и подаде ръка в знак на примирие.

Те си стиснаха ръцете.

— Вие сте необикновено красива като за Гринч — забеляза той.

— Да бяхте го споменали вчера, когато правехте изявление по телевизията.

— Не съм правил никакви изявления. Една репортерка ме хвана на излизане от къщи. Бях много ядосан след срещата ни предишния ден и казах повече, отколкото трябваше. Обадиха ли ви се от телевизията?

— Не, но ми се обадиха от фирмата. Искаха да разговарят с мен. Никак не им хареса лошата реклама.

— Извинявайте. Не съм искал да ви създавам неприятности.

— Няма нищо. Може да ми се размине съдружието във фирмата заради тези нападки.

Коди се притесни.

— Много се извинявам. Но вижте какво, ако не ви повишат, ще се оженим. Няма да работите повече, ще посветите времето и силите си да се грижите за мен и децата ни. — Дяволита усмивка се появи на лицето му, когато видя смущението ѝ. — Е, нали ще ми кажете дали са ви повишили?

— Голям шегаджия сте — каза тя, когато се съвзе.

— Да, надявам се, че е така — измърмори той под носа си. Признаваше си, че тя много го привлича — дори твърде много. Опасно много. — Чакайте малко, нали не приемате лично това дело?

Тя поклати глава и отвърна на усмивката му.

— Не, не го приемам лично.

— Добре, защото нямам намерение да свалям украсата.

— Това никак не ме учудва.

Той се усмихна.

— Довиждане, госпожице адвокат.

— Да, довиждане — произнесе Дарби.

Тя се почувства насърчена от доброто настроение на Коди. Надяваше се, че рязко промененото му отношение е показател, че отгук нататък той ще играе честно с нея.

---

[1] Герой от популярна детска приказка, която се опитва да открадне Коледа. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Не трябваше да му се доверява. Беше направила грешка, че му се довери, помисли си Дарби. Коди Бендърман просто не знаеше значението на думата „честно“. А точно докъде щеше да стигне Кордел Бендърман, за да спечели делото, ѝ стана ясно чак когато в понеделник сутринта тя излезе от сградата, в която работеше.

Отново валеше сняг и тя съжали за суетността си, която я бе накарала да обуе обувки вместо не толкова елегантните, но затова пък много по-практични ботуши.

Прибра косите си под шапката и тръгна надолу по стълбите, мислейки с неприязън за следващите два-три часа, които трябваше да прекара, пазарувайки, но нямаше друг избор. Още не бе купила нито един подарък, а вече приближаваше средата на декември. Тя видя да се събира голяма тълпа пред входа на фирмата. Със смръщени вежди се насочи натам да види какво става, провря се с лакти сред множеството и изведнъж изтръпна.

Коди Бендърман, предрешен като Дядо Коледа, правеше демонстрация пред канторите на Йейтс, Бейтс, Слаг & Колерик.

Той носеше огромен плакат, на който пишеше: „Долу Гринч“, само че думата Гринч беше зачертана, а на нейно място на ръка беше написано „Дарби Пайпър“.

Лицето на Дарби пламна от гняв. Дяволите да го вземат! Дяволите да одерат мръсната му кожа.

Дядо Коледа се обърна и като забеляза Дарби, махна с ръка.

Тя яростно си проби път през тълпата и разпалено заговори:

— Какво си мислите, че правите?

— Демонстрирам пред канторите на Йейтс, Бейтс, Слаг и Колерик, разбира се.

— Престанете веднага!

— Няма да стане. Това е обществен тротоар.

— Тогава махнете името ми от плаката — нареди Дарби, без да забелязва кискането, което предизвика тук-там в тълпата.

Дарби стигна до Коди, застанаха лице срещу лице.

— Бихте ли обмислили предложението ми да вечеряме заедно, след като приключа с това? — попита той с надежда.

— За нищо на света. Сваляйте веднага този плакат, чувате ли ме!

— Е, хайде, Дарб, знаете, че не мога да го направя, и аз си имам своите права — възрази той.

Хвърляйки притеснен поглед през рамо, Дарби си спомни къде се намират. Тя сниши глас.

— Коди, моля ви. Това не е шега. Вие проваляте кариерата ми. — Усети, че е прибегнала до молба, но това вече нямаше значение. Трябваше да го отстрани от сградата, преди някой от старшите съдружници да го е видял.

— Я това много ме възбужда. — Сериозните му сини очи срещнаха обърканите ѝ притеснени кафяви очи.

— Какво ви възбужда? Това, че ви се моля ли? — възкликна тя.

— Не това, че ме наричате Коди, а не господин Бендърман. — Той ѝ се усмихна с прекрасната си топла усмивка, която толкова ѝ харесваше.

За дълго време погледите им се бяха впили един в друг. „Внимавай, Дарби! Той лесно може да те подлъже“, помисли си тя, след това бързо отхвърли смущаващата мисъл.

— Защо ми причинявате всичко това?

— Вижте, казах ви да не го приемате като лична обида и вие се съгласихте — отговори той. — А сега, вижте се — цялата се тресете. Това са чисто служебни работи.

— Коди, моля ви. — Дарби хвърли поглед през рамо към увеличаващата се тълпа. — С труд съм постигнала всичко. Работейки, съм се издържала в университета — и сервитьорка съм била, и чистачка. Нищо не ми е било давано наготово. Единствената ми амбиция през цялото време е била да стана старши съдружник в първокласна адвокатска фирма, а сега вие сте на път да развалите с един замах всичко, което съм градила в продължение на последните три години.

— Добре, виждате ли, аз съм мислил по въпроса. Вие си вършите вашата работа, аз си върша моята, но не виждам никаква причина това да пречи ние да започнем да се опознаваме извън служебните ни контакти.

Тя го изгледа, сякаш той напълно си е изгубил ума.

— Сериозно ли говорите?

— С живота си се обзалагам, че говоря сериозно. — Погледът му се смекчи. — Вижте какво, харесвате ми, разбирате ли? И моето мъжко е го ми подсказва, че и вие изпитвате същото към мен. Сега разбирам, че началото е поставено лошо, разбирам, че това глупаво дело е застанало помежду ни, но съм готов да рискувам и вярвам, че ще можем да преодолеем тези елементарни пречки.

— Елементарни пречки ли? — попита Дарби в недоумение. Опита се да успокои лудото си сърцебиене. — Коди, това е напълно налудничаво — не мога да имам лични отношения с вас.

— А защо не? — Коди усещаше, че тълпата ги наблюдава. Те представляваха интересна атракция, но в момента никак не му пукаше. — Да нямате връзка с някой друг?

— Не...

Той се отпусна облекчено.

— Радвам се.

— А вие? — Тя несъзнателно му отвърна със същия въпрос. Очите му бяха най-сините, най-повелителните очи, които някога беше виждала.

— Не, госпожице, но изведнъж тази мисъл започва някак си да ми се нрави.

— Коди, дори и да искам, не мога да имам връзка с вас — няма да е професионално от моя страна.

Погледът му стана по-настойчив.

— Ще си тръгна само при едно условие.

Този път тя се отпусна безпомощно, почти болезнено.

— Имам чувството, че не искам да чуя какво ще кажете.

— Хайде да вечеряме заедно.

Очите ѝ се разшириха отново.

— Та това е изнудване!

Той повдигна рамене.

— Това са моите условия, госпожице адвокат. Ако искате, приемете ги.

— Коди Бендърман! — Тя тропна с крак. Дарби никога през живота си не бе тропала с крак, но вече губеше контрол над себе си.

— И какъв е отговорът?

— Какъв ли? — Дарби се пресегна, грабна плаката от ръката му и счупи дръжката му с коляно.

Той раздразнено заговори:

— Значи ще играем на инат, така ли?

Тя не помнеше да е била някога толкова ядосана, но за секунда едва не прихна да се смее. Той изглеждаше така идиотски с тази бяла брада, кръгъл корем и комични бебешки очила, забодени на върха на черешовочервения му нос.

— Знам един прекрасен малък италиански ресторант, където можем да се усамотим — тихичко започна да я увещава той. — Хайде, Дарби, дайте ми възможност да ви покажа, че невинаги съм идиотът, за когото ме мислите.

Дарби поклати глава, безмълвно се обърна и тръгна в обратната посока, оставяйки го със счупения плакат в краката му.

— Това, предполагам, означава, че отново се връщаме в начална позиция — извика той след нея.

Тя не благоволи да отговори.

— Да, Бендърман — промълви Коди, навеждайки се смирено напред да събере парчетата от счупения си плакат. — Точно това означава.

* * *

Когато Дарби накрая се добра до претъпканата търговска част, вече се бе поуспокоила. Макар че Коди я вбесяваше повече, от който и да е мъж в живота ѝ, трябваше да признае, че и силно я привличаше. Толкова силно, че започваше да се плаши. Последното нещо, от което се нуждаеше в този момент, бе да се влюби, особено в човек като Коди Бендърман. Любовта бе ангажимент, а тя не беше готова да се ангажира.

Дарби си беше поставила цели. Цели, които бе преследвала твърде упорито, за да се откаже от тях в името на любовта. А мъж като Коди Бендърман би желал деца, дом и всякакви други подобни неща, за които тя дори и не би могла да помисли на този етап. Не, независимо колко силно ставаше привличането към този мъж, бе решена да го игнорира.

Паркингът бе препълнен, така че тя се принуди да паркира на най-задната редица и да газии през локви киша към магазините. Когато стигна до входа на търговския център, чувствуваше краката си като стокилограмови парчета лед.

А вътре хората заемаха цялото налично пространство. Дори и записите с коледна музика звучаха уморено. Изпитият Дядо Коледа, който седеше на един голям стол в средата, изглеждаше, сякаш беше позволил на твърде много деца да пипат проскубаната му вече брада.

Дарби знаеше, че срещата ѝ с Коди бе развалила и без това лошото ѝ настроение и единствено с голямо усилие на волята можеше да си наложи да направи коледните покупки.

В осем часа седна на една пейка и отчаяно огледа смачканата си пазарска чанта. Беше купила единствено чифт ръкавици.

— Я се стегни, Дарб! Така както си я подкарала, доникъде няма да стигнеш.

Час по-късно се почувства по-добре. Сега вече маневрираше сред тълпата с шест чанти и почти беше привършила с коледния списък за подаръци. Дори беше попаднала на някои хубави коледни поздравителни картички, които трябваше да изпрати през следващата седмица, ако иска да ги получат преди Коледа.

— Извинете, моля! Направете път! — опита се да надвика група тийнейджъри.

Беше набелязала следващия магазин, в който искаше да се отбие, и мрачно си проправяше път към него. Искеше да купи копринена нощница и халат за майка си, а след това щеше да си отиде вкъщи и да се наспи.

Щандът за луксозно бельо беше на горния етаж, трябваше да се насочи заедно с чантите си към ескалатора. След тридесет минути вече беше избрала най-подходящия комплект, беше го платила и бе въздъхнала с облекчение. Тя не успя да смести покупките и с шест чанти и една обемиста кутия отново се отправи към ескалатора.

Болеше я глава, нозете ѝ бяха отмалели, ръцете бяха пренатоварени от стискане на чантите и кутията, но бе приключила със задълженията си поне за тази година.

Обаче ако още някой я настъпи, бутне или изблъска, щеше да започне да крещи.

Точно когато вече слизаше от ескалатора, усети нещо тежко да се удря в токчето ѝ. То се счупи и глезенът ѝ се преви.

С усилие се отдръпна настрана и се напрегна да запази равновесие. Застана на един крак, от другия обувката ѝ висеше, а самата тя беше уплашена до смърт.

Изви се назад, търсейки с поглед идиота, който ѝ бе причинил всичко това. Зяпна от изненада, след това рязко си затвори устата. Бе забелязала виновника.

Зад нея, със зачервено, изразяващо смущение лице, стоеше Коди.

— Сега, преди да почнеш да ме обвиняваш, че съм те следил, искам да знаеш, че не съм. Откъде да знам, че ще дойдеш тук? — попита той отбранително.

Дарби погледна към обувката си. Токът беше счупен. Нямахше как дори да се задържи поне докато стигне до колата.

Сърцето ѝ се сви. Това беше ужасният край на ужасния ден. Сега ще трябва да ходи боса в снега няколко километра до паркинга, където беше оставила колата. Ако имаше късмет, щеше да се размине само с пневмония и да е на легло до януари.

— Добре ли си?

— О, просто превъзходно! По-добре не може и да бъде — отсече тя. — Че какво ми е? Изтощена съм, стоя посред търговския център боса. Колата ми е паркирана на осем километра оттук. Животът не би могъл да ми предложи нищо по-добро.

Тя знаеше, че се държи гадно, но вече не ѝ пукаше. Преди да разбере какво е замислил, Коди се наведе и я вдигна на ръце.

— Остави ме веднага на земята! — заповяда тя.

С каменно изражение на лицето той я притисна по-здраво и започна да маневрира сред тълпата.

— Коди, пак ме разстройваш — предупреди го тя.

— Значи нищо ново.

— Предизвикваме погледите на хората. — Лицето ѝ поруменя, когато видя как ги гледаха.

— Ти ги предизвикваш — припомни ѝ Коди, — този път не съм аз.

Коди отвори с рамо стъклените врати и тръгна към паркинга с нея. Снегът се беше усилил и студеният вятър пронизваше Дарби до кости.

— Къде е колата ти?

— На осем километра в онази посока — посочи Дарби на изток.

— По дяволите, зарежи я. Моята е по-наблизо. — След пет минути той отвори вратата на един джип и настани Дарби на високата седалка.

— Подай ми чантите да ги сложа отзад.

— Не — отвърна тя заядливо, опитвайки се да се измъкне от колата, — нямам нужда от твоята помощ.

— Виж какво — каза Коди, подпирайки се на вратата. При всяко издишване се образуваха облачета пара от студения въздух пред устата му. — Аз стъпих върху токчето ти и го счупих. Най-малкото, което мога да направя за теб, е да те откарам до колата ти.

Дарби въздъхна, разбирайки, че е прав. Тя не беше в състояние да отиде до колата си на куц крак.

— Е, добре, просто искам да си отида у дома.

Коди нагласи пакетите ѝ, затвори вратата и заобиколи до шофьорското място.

Той запали мотора и я погледна. Главата ѝ се беше отпуснала на облегалката и очите ѝ уморено се бяха вторачили в тавана.

— Изглеждаш доста отпаднала. Вечеряла ли си?

— Не, не съм вечеряла — отговори Дарби тихо, изведнъж осъзнавайки колко е гладна.

Изкарвайки колата от клетката на, паркинга, той предложи:

— Ако не искаш да ми позволиш да те черпя спагети, то поне изяж с мен един хамбургер.

Дарби бе твърде уморена да се съпротивлява повече.

— Добре, но аз си плащам сметката.

С широка усмивка Коди подкара джипа.

— Нека бъде на твоето.

За да не се налага Дарби да слиза, те отидоха в ресторант „Драйв ин“, където им сервираха направо в колата. Сервитьорката, която ги обслужваше, беше преоблечена като едно от еленчетата на Дядо Коледа.

— Май ще ѝ поизмръзнат рогцата — изкоментира Дарби гледайки невероятно късата поличка на момичето.

— О, кой знае! — каза Коди, изтегляйки седалката си назад да направи повече място за краката си. — Бих казал, че ако се постарее,

ще си намери някой любител на животни да я топли.

Дарби погледна към него и сбърчи нос.

— Мъже, такива сте си!

— Имаш ли нещо против нас?

— Не, нямам.

— Радвам се — усмихна се той.

Тя се облегна назад, наслаждавайки се на топлия въздух от отоплението. Предната седалка беше удобна и предразполагаща.

— Трябваше да си отида направо къщи след работа, вместо да ходя на покупки.

— Какво ще правиш през празниците? Семейството ти тук, в Бостън ли е?

— Ще си отида у дома — на около 40 километра отук. Мама още украсява огромна елха. И тя винаги приключва с коледните покупки още на 1 декември, докато аз винаги се суея чак до 24-и.

— Имаш ли братя и сестри?

— Две сестри. Едната е омъжена за banker, а другата е заклета стара мома. А ти? Винаги ли си живял тук?

— Цял живот.

Сервитьорката им донесе хамбургерите и мляко с какао.

Докато се хранеха, разговорът им вървеше леко, паузите бяха естествени.

Дарби допи млякото си и когато Коди я погледна, той се усмихна.

Остатъци от каймака бяха оставили съблазнителни следи над горната ѝ устна. Той се наведе към нея и леко прокара пръст по устната ѝ.

— Предполагам, че не ще ми позволиш с целувка да го махна, нали?

Тя го гледаше зашеметена, осъзнавайки, че няма да може още дълго да се държи на разстояние, той беше толкова настъпателен.

— Защо говориш така?

Погледът му стана по-настойчив.

— Защо намираш за обиден факта, че ми се иска да те целуна?

— Не го намирам за обиден... просто... се смуцавам.

Той взе чашата от ръката ѝ и я постави обратно на подноса. Дарби се почувства леко пренебрегната, когато той не продължи темата.

Скоро след това джипът спря до нейната кола, която беше останала една от последните на паркинга пред търговския център.

Той настоя да ѝ помогне да се премести.

— Ще те следвам — каза ѝ, когато тя запали мотора на БМВ-то.

— Не е необходимо наистина — възрази тя.

— И без това пътят ми е натам. Ако реша да свия преди това, ще ти свирна с клаксона.

Изведнъж, изпитвайки прилив на смущение, Дарби му подаде ръка.

— Благодаря ти за хамбургера.

Той пое ръката ѝ и я задържа в своята за момент.

— Удоволствието беше мое.

Когато Дарби спря в своята алея след 30 минути, светлините на джипа завиха след нея.

Преди още да отвори напълно вратата на колата, Коди вече я държеше, за да ѝ помогне. Той я вдигна на ръце и я пренесе през снега до входната врата.

И двамата се смееха гръмогласно, когато я постави на крака, оплаквайки се от болки в кръста. Балансирайки на един крак, за да не стъпва с босия върху мократа площадка, тя се облегна на ръката му и отключи вратата.

Обърна се към него да му пожелае лека нощ и осъзна, че лицето му беше само на няколко сантиметра от нейното. Дълго време не си продумаха. Просто се гледаха в очите и се опитваха да разберат сериозността на това, което възникваше помежду им.

Дишането им постепенно се успокои, след това стана съвсем леко, когато той се наведе към лицето ѝ.

— Все още ли имаш нещо против да те целуна? — попита я нежно.

Дарби кимна в момента, в който устните им се докоснаха. Тя имаше вкус на студено и сладко, той — на топло и мъжествено. Тя не можеше да си спомни някога да е искала това или да се е нуждаела от него. У нея се зараждаше копнеж.

Коди я притисна силно до себе си.

— Коди, моля те — промърмори.

— Няма да те целувам, нито докосвам изобщо, докато и ти не го желаеш толкова, колкото и аз.

Устата му беше така близко до нейната, така мъчително близко! Дъхът им се сливаше в студения нощен въздух, а тялото му се допираше до нейното и сладно напрягаше сетивата ѝ.

— Коди, моля те...

— Молиш ме за какво?

Тя въздъхна, уморена да се съпротивлява повече.

— Моля те, целуни ме.

Без да бърза, той я докосна отново с устни и ненаситно обхвана нейните. Окуражен от мигновеното ѝ откликване, взе я на ръце и я зацелува страстно.

Изведнъж Дарби осъзна, че се притиска в него, без да разбере, че тя беше направила първия ход. Тялото ѝ отмаля от желание, но той не спираше да я целува. Никога не беше срещала мъж, който да възбужда всяка струна в душата ѝ и да я кара да копнее за още.

Когато устните им накрая се разделиха, и двамата бяха задъхани.

— Искам пак да се срещнем — каза той нежно.

— Не...

— Моля те, забрави за служебните ни връзки, ако е необходимо, ще сваля украсата, щом искаш.

— Не, не искам да правиш това. — Дарби чак сега осъзна, че не искаше той да я маха — или поне не заради нея. Не би било честно. Той обичаше децата и тя чувстваше със сърцето си, че не нарушава съзнателно обществения ред. Тя щеше някак си да разреши този проблем. Но как щеше да разреши проблема със собственото си влюбване в него?

Лицето му стана сериозно, гледайки я.

— Кажете само „да“, госпожице. Ако не смесвате работата с удоволствието, ще трябва да жертвате или едното, или другото.

— Коди, ти не разбираш. Просто не съм готова за подобно нещо.

— За какво нещо? — прекъсна я той. — Не ми обяснявай, че не усещаш какво се заражда между нас. — Притисна я близо до себе си, спирайки дъха ѝ със своята самонадеяност. — Това никога не ми се е случвало толкова бързо, нито пък с такава сила — прошепна с пресипнал глас.

— На мен също — отговори му тя тихо, — но чувствам, че ти желаеш повече от това, което съм готова да ти дам засега.

— Какво например?

— Например женитба и деца. — Без да ѝ се казва, тя знаеше, че Коди Бендърман бе готов да се задоми и да стане баща. Той вече не беше хлапак, нито пък тя беше малко момиченце. На този етап в живота си не се чувстваше способна успешно да балансира между професионална кариера и брак и ако опиташе, вероятно щеше да се провали и в двете.

Разочарование се разля по красивото лице на Коди Бендърман.

— Нима не желаеш брак и деца?

— Не, все още не, поне в близките няколко години. Имам чудесна професия...

— Ти можеш да продължиш да работиш. Стотици жени ежедневно съчетават семейството с работата — възрази той.

— Но аз не мога да съчетавам двете — поне засега.

Изведнъж я обхвана паника. От къде на къде стоеше и спореше по въпросите за брака с мъж, с когото още официално не беше имала среща!

Коди добре разбираше кога да настоява и кога не. Той отпусна ръце и се усмихна.

— Добре де. Нека не се разпалваме да спорим по въпроса. Това беше просто една целувка, а не предложение за женитба.

Той стисна рамото ѝ и бащински я целуна по челото.

— Хайде, върви да си лягаш, че стана късно.

Смаяна, Дарби го проследи как слиза по стълбите и изчезва зад ъгъла на къщата.

Минута по-късно чу запалването на мотора и видя как джипът излезе от алеята и потегли.

„Просто една обикновена целувка?“ — помисли си развълнувано. Всяка клетка на тялото ѝ бе усетила тази целувка.

Сега наистина изпитваше паника. Не намираще целувката никак обикновена и сериозно се съмняваше, че и Коди я смята за такава.

А започваше да разбира и друго — нищо, свързано с Коди Бендърман, не беше обикновено.

ШЕСТА ГЛАВА

— Съдебните заседатели произнесоха ли присъдата?

— Да, Ваше Благородие. — Съдебният пристав отиде и получи присъдата, след което се обърна, приближи се до съдията и му подаде листа хартии.

След като хвърли поглед на присъдата, съдията Мурхаус я постави настрана.

— Моля защитата да се изправи.

Дарби стана заедно с клиента си.

— Съдът обявява иска за справедлив. Обвиняемият е длъжен да заплати всички щети, които са описани в жалбата, както и разходите по делото.

Съдията вдигна чукчето и удари силно.

— Заседанието свърши.

Обръщайки се към клиента си, Дарби постави ръка на рамото на Бърк Уедлок.

— Съжалявам, Бърк. Нямахме достатъчно силни аргументи.

— Да, знам — призна си Бърк. — Вината е напълно моя, но не исках да се оставя на Бъд Матисън без борба.

Клиентът ѝ си тръгна.

Дарби, от своя страна, се отпусна тежко на стола си. Понякога се чудеше защо не стана козметичка, вместо да учи това право.

* * *

Минаваше осем вечерта, когато Дарби стигна до своя квартал. Усецаше се настинала и копнееше за топла вана и пълно уединение.

Към разочарованието от делото на Бърк Уедлок този следобед се прибавяше и друг проблем: не можеше да се отърве от мисълта за Коди Бендърман. Целувката от предишната вечер обсебваше съзнанието ѝ досега. Започна да се чуди как е могла да се поддаде на мъж, когото

едва познаваше. Но ето че бе станало. А сега мислеше за него постоянно. За пръв път в живота си разбра, че може да е пристрастна към някое дело.

Всеки път, когато подготвяше защитата на делото Хевън Хайтс срещу Бендърман, лицето му изникваше пред очите ѝ. Не Кордел Бендърман, а Коди, човекът, който беше едно дете дълбоко в себе си. Тя чуваше детския смях, когато той, облечен като Дядо Коледа, подаваше захарни пръчки на малчуганите. Идваха ѝ наум картини от изложбата му — топлият отблясък на сцената на раждането на Христос, хармоничните трели на „Спокойна нощ“ като фон на детето Исус, легнало в яслите — тези ясли, които Коди ѝ беше казал, че сам е сковавал в продължение на дълги часове в студения гараж; Снежанка на леда със своя принц сред падащия сняг; Коди — усмихнат я пренася на ръце през паркинга...

„Спри, Дарби!“ — смъмри се тя раздражено. Ако не престанеше с тези мисли, щеше да се наложи да отстъпи делото на Виктор и Коди щеше да загуби.

Но какво говори! Тя беше адвокат на семейство Кинитс, а не на Коди Бендърман!

Когато зави към уличката си, кракът ѝ удари рязко спирачките. Два камиона с чакъл, един багер и онзи проклет булдозер бяха паркирани точно на пътя ѝ.

Тя избухна, знаейки чие дело беше всичко това. Коди отново си играеше с нея. Погледна купчината чакъл, която ѝ препречваше пътя. Приличаше на небостъргача Емпайър Стейт Билдинг. Е, този път нямаше настроение да играе игрички, поне не и с Коди Бендърман.

Спря БМВ-то точно пред купчината чакъл, слезе от колата и я заряза. Нека сега той да претърпи някое и друго неудобство, реши тя.

След една топла вана и взела лекарство против простуда, Дарби облече износения си пенъоар, обу домашните си чехли и седна на леглото да прегледа пощата. Първото съобщение беше от градските власти, които ѝ напомняха, че е длъжна до два месеца да сключи договор с фирма, която да свърже къщата ѝ с новата канализационна мрежа.

— Превъзходно! — Тя подхвърли писмото във въздуха. — Сега и градината ми ще бъде напълно обезобразена.

Погледна към телефона и ѝ мина през ума да позвъни на Коди. Нямахме никакво понятие по какъв повод, но просто изведнъж ѝ се прииска да чуе гласа му. Да не се беше побъркала? Напълно възможно. Или просто хващаше грип.

Полегна на леглото и силно притисна възглавницата до гърдите си, припомняйки си целите в живота и колко важно за нея беше да ги осъществи. Беше постигнала всичко това с толкова труд. Сега не можеше да позволи на един арогантен, къдрокос, изключително привлекателен строителен работник, който имаше най-красивите очи на света, да ѝ провали бъдещето.

Просто не можеше.

* * *

В седем часа на следващата сутрин Дарби излезе от банята. Някой тропаше на вратата ѝ.

Тя си наметна хавлията и запасвайки колана, бързо се запъти по коридора да отвори. Предположи, че ще е Коди, за да ѝ търси сметка за колата, която препречваше неговия път. Отвори вратата. Красивият ѝ почитател се беше облегал предизвикателно на рамката на вратата.

Пулсът ѝ се ускори, както ставаше винаги когато тя заставаше пред този силен мъж със загоряло лице.

— Здравей, Бендърман.

Той вдигна ръка към козирката на защитната си каска и изрече с уважение:

— Добро утро, госпожице адвокат.

Сините му очи я оглеждаха престорено апатично, но Дарби не се смути. Тя дори усети, че си мислеше какво ли ще е да лежи в леглото рано сутрин с него и да даде воля на този поглед да я разглежда спокойно. Пулсът ѝ започна да бие още по-неравномерно.

— Колата ти е пред моя инвентар. Опитваш се да привлечеш вниманието ми ли? — попита той.

Облягайки се на другата страна на рамката, Дарби срещна погледа му прямо.

— Не. Необходимо ли е?

Очите му огледаха влажната хавлия, която по очарователен начин очертаваше линиите на тялото ѝ.

— Колата ви ми пречи, госпожице Пайпър.

Тя го гледаше, на свой ред възхитена от мускулестото му тяло и широките рамене, къдравата коса, цвета на кожата и очите му... Тя обожаваше тези очи, излъчващи любов.

— Поправка, вашият инвентар ми пречи, Бендърман.

— Поправка, аз го оставих там нарочно.

— Защо, ако смея да попитам? — поклати тя глава.

— Защото, изглежда, единственият начин да привлече вниманието ти е, като те дразня.

— Ако искаш да привлечеш вниманието ми, тогава, моля те, престани да ме ощетяваш. Виждате ли, господин Бендърман, нямам сили да премествам вашите боклуци, а не мога да си позволя разходи по изтегляне на инвентара. Трябва да пестя пари, за да бъде свързана с канализационната мрежа.

Той вдигна рамене.

— Ожени се за мен и ще се погрижа да те свържат безплатно.

Тя отпусна ръце от изненада. Хавлията ѝ леко се отвори и позволи деколтето ѝ да се види съвсем дискретно. Тя долови как невинното движение потъмни очите му и изпита голямо удоволствие.

— Предложението ви е много любезно, но не бих могла — отговори тя.

„Засрами се, Дарби, никога не си се държала по такъв начин с мъж преди!“

— Сигурна ли сте?

— Да, сигурна съм.

Той забеляза, че хавлията ѝ се бе разтворила още мъничко и се вижда улейчето между изкусителните ѝ гърди.

— Защо не закусим заедно, това не е чак такъв ангажимент — предложи той.

— Извинявай, но и това не мога да направя.

Погледът му се беше спрял на примамливата плът, която се показваше, но успя да запази спокойствие.

— Правиш се на труднодостъпна, така ли?

Тя кимна.

— Съжалявам, но не сте включен в дългосрочните ми планове.

— За всеки мъж ли се отнася или специално за мен?

— Специално за вас.

Той се ухили. Усмивката му бе толкова самонадеяна, че тя се зачуди кой си играеше с другия — тя или той.

— Да, но в крайна сметка ще ме включиш. — Наведе се напред и небрежно събра раздалечените ревери на хавлията ѝ.

Тя направи крачка назад и го изгледа, за момент объркана от действието му. Той ѝ намигна.

— Вятърът е малко остър, не бих искал да настинеш. — Обърна се и тръгна да слиза от площадката. — Имате десет минути да преместите БМВ-то, иначе ще наредя да бъде вдигнато — викна Коди през рамо.

Той се усмихна, като чу трясането на вратата след себе си.

* * *

Десет минути по-късно Дарби изскочи през входната врата, преди да е привършила още тоалета си. Последното нещо, което ѝ трябваше, беше да плаща още една сметка за изтеглянето на колата си. Зъбите ѝ тракаха от студ, когато се спусна да премества БМВ-то.

Ключалката на колата беше замръзнала от студа. Докато ключовете тракаха в треперещите ѝ пръсти, осъзна, че рискува да хване пневмония. Тази сутрин състоянието ѝ се беше влошило, а излизането от къщи без палто не беше благоразумно.

Коди я забеляза да се мъчи да отключва вратата, отдели се от двамата работници, с които разговаряше, и се насочи към нея.

— Какво има пък сега?

— Ключалката е замръзнала.

— Какво, по дяволите, правиш навън без палто? — отсече той.

— Оставаше ми само една мизерна минута и няхах време да го облека — заядливо отвърна тя.

Той свали дебелия си палто и я зави с него. Миризмата на мускус от одеколона му я обгърна и предизвика мигновена реакция дълбоко в нея.

— Влизай веднага въщи, аз ще преместя колата вместо теб! — заповяда ѝ той.

— Мога сама да преместя собствената си кола. — Дарби усети в този момент да се насълзяват очите ѝ и че я напира да кихне. Затършува в джоба си за кърпичка.

— По дяволите, няма ще плачеш за такова нещо? — учуди се той.

— Не плача, а съм настинала. — Чувстваше се ужасно. От всичко на света най-много ѝ се искаше да си отиде обратно у дома, да се пъкне в леглото и да спи чак до Коледа.

Тя насила набута ключа в ключалката и грубо отвори вратата. Седна зад волана и запали мотора, след това рязко включи на задна скорост. Колата се стрелна назад и за малко се размина с един изкоп, купчината чакъл и булдозера, а Коди побърза да се махне от пътя ѝ.

— Искаш ли да ти донеса малко пилешки бульон за настинката ти? — чу го да се провиква след нея.

— Не.

— Какво не?

— Не, благодаря.

Погледна в огледалото и го видя да се усмихва широко.

Тя промърмори нещо под носа си.

Пилешкият бульон беше най-малкият ѝ проблем сега.

Дарби се довлече в кантората си малко след девет часа. Днес нейният нос беше червен като череша.

След като си сипа чаша кафе, тя затвори вратата на кантората си и започна да телефонира на фирми, за да проучи колко ще струва свързването на къщата ѝ с уличната канализация. Първите две, на които се обади, бяха заети до месец февруари, третата смяташе, че времето няма да е благоприятно и не ще им позволи да приемат повече поръчки.

Четвъртата фирма се забави пет минути и точно когато щеше да затвори телефона, се чу мъжки глас:

— Вашата къща има изба, нали, скъпа?

Когато Дарби потвърди, мъжът изпъшка трагично.

— Вие знаете ли какво означава това? — попита той.

— Не, не знам. — Дарби имаше смътното чувство, че няма да ѝ хареса това, което щяха да ѝ кажат.

— Това означава, че няма да е лесна работа.

— Разбира се — въздъхна тя. — И защо няма да е лесна работата?

— Ами сега ще видим. Вие сте там, в Гилдърслийв — чуваше го да записва нещо, — ще трябва да се сложат допълнителни тръби в избата, зависи къде се намира главната връзка. Нужна е помпа, разходи за полагането на тръбите през градината ви, пари за самите тръби, филца и връзката с улицата. — Последва продължителният шум от изчислителната машина.

Дарби болезнено затвори очи.

Числото, което той накрая й продиктува, направо я замая.

— Да, благодаря... Ще го имам предвид.

Постави слушалката на мястото ѝ и се облегна на стола, чувствайки се изтощена.

Малко по-късно излезе от кантората с куфарчето си.

— Гейл, не мога повече. Съсипана съм от тази простуда. Отивам си у дома.

Гейл ѝ махна за довиждане и продължи да прехвърля телефонните разговори.

— Ще дойдеш ли на работа утре?

— Трябва да съм в съда в десет.

— Надявам се, че ще се справиш дотогава, червенокоске.

Дарби пристигна вкъщи и намери бележка, закачена на вратата ѝ. Тя се опита да се съсредоточи и отвори сгънатото листче хартия. Беше съобщение от газовата компания — станала авария, защото строителните работници засегнали главния газопровод. Всички живеещи на тази улица трябваше да уредят да им се пусне отоплението и уличните светлини. Дарби изпъшка. Това означаваше, че бойлерът ще е изключен и не може да си вземе гореща вана.

Тя запали огън в камината, след това се пъкна в леглото, намирайки успокоение в мисълта, че всяко възможно нещастие вече я беше сполетяло и нямаше какво повече да ѝ се случи. Само да можеше да поспи няколко часа, щеше да събере сили и да се справи.

Докато спеше, изгасна и токът. Тя спа дълго и непробудно. Когато накрая се събуди и седна в леглото си, замаяна, опитвайки се да фокусира поглед върху часовника, тя изведнъж се стресна. Три часът? Три часът сутринта ли? Не можеше да бъде три сутринта. Та навън беше светло!

Скочи от леглото и свери кварцовия си часовник. Часът беше девет сутринта. А тя трябваше да се яви в съда в десет.

Изтича в банята, взе бърз душ, облече каквото ѝ попадна и се спусна към колата си.

Коди тъкмо се качваше в булдозера, когато я забеляза да излиза от къщата. Успокоен, че я вижда, той се провикна:

— Хей, къде беше снощи?

— В леглото.

— С кого?

— Много смешно!

— Обаждах ти се три пъти, но те нямаше.

След като запали колата, Дарби излезе от алеята. Намали скорост, като минаваше покрай булдозера, и свали стъклото.

— Не съм чула телефона. Бях взела толкова много лекарства против простудата, че съм спала целия ден.

Той се облегна с една ръка на прозореца ѝ и я загледа загрижено.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. — Мина ѝ през ум, че е много приятно някой да е загрижен за здравето ѝ.

— Готова ли си вече да се оженим?

Тя въздъхна, поклащайки глава. По какъв начин трябваше да реагира на такъв шокиращ въпрос?

— Сериозно ли питаш този път?

Ъгълчетата на устата му се извиха в усмивка.

— А ти сериозно ли ще погледнеш на него? — попита я той на свой ред.

Тя отчаяно вдигна нагоре очи. Този мъж беше уникален.

— А не мислиш ли, че е редно да излезем поне веднъж на среща, преди да обсъждаме такава важна стъпка в живота!?

Той вдигна безпомощно рамене.

— От колко време се опитвам да те накарам да излезеш с мен!

Тя погледна часовника си и видя, че е безнадеждно закъсняла.

— По дяволите! Пак закъснях!

— Ей, Дарби, май трябва да престанеш с тези закъснения — каза той сериозно. — Ще ядосаш някой съдия, ако продължаваш по този начин.

Той бързо се отдръпна от колата, защото към него полетяха безброй камъчета от превъртането на гумите.

* * *

Дарби нахълта в съдебната зала точно в момента, в който чиновникът обявяваше нейното дело. Чак към обяд видя, че има огромна бримка на чорапа и че още е с ботуши.

Обядва сандвич със сирене и кафе и се замисли за Коди Бендърман и какво ново беше внесъл той в живота ѝ.

Най-вече беше внесъл безпорядък. Пълен безпорядък. И все пак тя харесваше промяната в иначе еднообразния ѝ живот. Откакто се запознаха, се чувстваше по-щастлива, по-жизнена.

Ходът на мислите ѝ започна да я плаши. Да не би да се влюбваше в Коди Бендърман? Самата мисъл за това беше нелепа, но не се беше случвало преди непознат да ѝ предлага брак и тя наистина да се замисля с какъв човек би желала да прекара останалата част от живота си.

Дарби започваше да разбира, че Коди е мъжът, с когото наистина лесно би могла да се разбира и да живее.

И именно това го превръщаше в заплаха за бъдещето, което си беше представяла.

Тя трябваше да бъде наясно с чувствата си и да ги овладее. Отсега нататък щеше да полага всички усилия да избягва срещи с него. Щом приключи делото и строителната работа в нейния район, тя ще забрави напълно Коди Бендърман.

Изглеждаше много просто.

* * *

— Здравей — каза Дарби уморено, като отвори входната врата. Часът беше девет вечерта.

— Здравсти — отговори Коди. — Искаш ли да запаля огъня?

— Не, благодаря — отговори тя с хладен тон.

— Става въпрос за аварийната лампа. Газта отново беше спряна днес.

С въздишка Дарби му направи път и Коди влезе в къщата ѝ. Очите ѝ се спряха на скъпото кожено яке и италианските обувки, които носеше. Този мъж наистина изглеждаше добре, трябваше да си признае това.

Минавайки през стаята, Коди огледа приятното обзавеждане.

— Много е хубаво тук.

— Благодаря.

— Предполагам, че котелът е в избата? — Той я погледна и забеляза голите ѝ крака и тънкия копринен пеньоар, който беше облякла.

— Да.

Дарби го последва по слабо осветеното стълбище към избата.

— Ти никога ли не се прибиращ вкъщи?

— Рядко. Просто си помислих, че може да се нуждаеш от помощта ми. Как е настинката ти?

— По-добре. Твоите работници не могат ли да копаят, без да повреждат газопроводите? — попита тя. — Тази вечер се наложи пак да се къпя със студена вода.

— Искрено ти съчувствам — каза той. Легна по гръб и отви крана на водния нагревател. — И на мен често ми се е налагало да се къпя със студена вода.

Забеляза иронията в гласа му и се усмихна.

— Сигурна съм в това.

Съвсем скоро той запали водния нагревател и се премести на котела.

Тя го наблюдаваше известно време, след което лукаво го попита.

— Я ми кажи още ли важи предложението ти за женитба?

Той погледна към нея.

Дарби повдигна рамене, осъзнавайки, че флиртува.

— Днес се обадох на водопроводните фирми. Май ще ми излезе по-евтино да се омъжа за теб.

Той насочи вниманието си към котела.

— Е, утре следобед съм свободен, ако и ти можеш тогава...

— Утре следобед ли? — Тя се престори, че пресмята.

— Можем да тръгнем по-рано, за да имаме среща преди това, ако все още се притесняваш. — Той духна клечката кибрит и се изправи. — След това може да отлетим за Вегас да сключим брак.

За пръв път Дарби забеляза колко уморен вид имаше той. Тя знаеше, че се налагаше да работи твърде продължително. Пристигаше на работа часове преди тя да излезе от къщи и все още работеше, когато Дарби се връщаше от работа.

— Изглеждаш уморен — каза му тя загрижено.

— Да, така е.

— Ял ли си?

— Не съм ял от обяд насам.

Хвана го за ръката и го насочи към стълбището.

— Нямам много неща в хладилника, но мисля, че ще мога да приготвя пържени яйца и препечена филийка.

— Закуска ли? — Той сбърчи нос.

— Не обичаш ли закуски?

— Не, когато е време за вечеря. Какво ще кажеш за пица?

— Твърде далеч живея, за да поръчам да ми я донесат вкъщи.

— Може би се лъжеш. За щастие аз купих една на път за тук.

Тя го погледна мрачно, докато изкачваха стълбите.

— А откъде знаеше, че ще съм си у дома?

— Не знаех, но не е забранено човек да се надява, нали?

* * *

— Още малко вино?

Коди вдигна чашата си и Дарби му я напълни. Заобикаляйки го, тя седна до него на килима край камината.

Навън духаше вятър, но вътре беше топло и уютно. Със задоволство тя облегна глава на една възглавница на дивана и се загледа в пламъците.

— Между другото мразя пиперони.

— Господи, не знам какво би направила, ако ти бях предложил нещо, което обичаш. Та ти изяде четири парчета.

— Само от любезност.

Той леко се наведе към нея и докосна устните ѝ в нежна целувка. Топла вълна се разля по тялото ѝ и Дарби се приближи към него. Те си размениха една кратка целувка — нито твърде страстна, нито пък обезкуражителна.

Ръката му се плъзна по голия крак и нежно започна да гали кадифената ѝ кожа.

— Чудесно. Харесва ми, когато се опитваш да се държиш добре с мен.

Не от думите, а по-скоро от погледа му Дарби разбра, че ще е по-умно да се отдръпне. Тя се покашля и попита:

— Защо не си у дома си да наглеждаш изложбата?

— Омръзнаха ми голямото движение и хаосът. — Той се наведе отново към нея, когато тя се опита да се измъкне.

— А сега кой раздава бонбони на всички лоши малки момиченца?

Коди се облегна назад, освобождавайки я за момент. С усмивка погледна към нея.

— Учудих се, като те видях там онази вечер.

— И аз се учудих, когато Дядо Коледа отказа да ми даде захарната пръчка.

Той вдигна рамене и протегна ръка към нея.

— Сега можеш да имаш всичко, което принадлежи на Дядо Колеца.

Дарби се втренчи в него.

— Коди, моля те...

Той отпусна ръката си и надигна чашата с вино.

— Не знам от какво толкова се плашиш.

— Аз също, но е факт — призна си тя.

— Сигурно има някаква причина — настоя той.

— Може би защото искам всичко друго да ми е наред, преди да се...

— Преди да се влюбиш ли?

— Да, аз не съм свръхчовек. Искам да кажа, че не съм феминистка. Напротив, искам свой дом и семейство, но също така да отдам на съпруга и децата си вниманието, което заслужават. Обикновено децата страдат, когато работата на майката поглъща цялото ѝ внимание. След някоя година, когато стана съдружник и си

създам клиента, ще мога да ходя и на родителски срещи, и на цирк, и да се прибирам у дома, и да съм жената, която съпругът ми ще иска да бъде. В момента не се чувствам способна на това. Разбираш ли?

Той примирено вдигна чашата си за на здраве.

— Добре, и какво щеше да правиш тази вечер, ако не бях дошъл?

— Щях да надписвам коледни картички.

— Имаш ли няколко в повече?

Тя наведе глава настрани и му се усмихна.

— Колко ти трябват?

— Само три-четири.

Дарби стана и го прекрачи, пресягайки се за кутията с коледни картички, която беше сложена на единия край на масата.

— Добре. Имам да надписвам около тридесетина. Можеш да ми помогнеш.

Коди погледна изящните ѝ красиви крака, които го бяха прекрачили, и въздъхна.

— Превъзходно.

Следващите два часа те усилено надписваха поздравителни картички до бизнес партньорите на Дарби.

Около един часа Фърбол, персийската ѝ котка, влезе в стаята.

Отиде до Коди да го подуши, мина през скута му и след това се качи на дивана.

Очите на Коди изведнъж се насълзиха. Дарби го погледна с изненада.

— Да не си алергичен към котките?

Той разтърка очите си с ръце и тя разбра, че бе точно така.

— Не много — излъга.

Тя стана, вдигна котката и бързо я изнесе от стаята.

— Няма нужда да я изнасяш — извика ѝ той, след което го чу да киха четири пъти последователно.

— Извинявай, Фърбол, възникна малка неприятност.

Когато Дарби се върна обратно в стаята, Коди беше започнал да надписва картички от личния ѝ списък. Той я погледна строго.

— Кой е Джеф?

— О, просто един познат.

След малко запечата плика и посегна към следващия. Прегледа отново списъка и пак започна да надписва.

— А кой е Жак?

— О, просто друг познат.

Коди равнодушно подбра няколко картички от купчината и започна да ги адресира.

Дарби погледна към него и се намръщи, щом прочете името на плика.

— Коя е Джоди?

— О, просто една позната — отвърна той разсеяно.

Подхвърли плика настрана и посегна към следващия.

— А коя е Шарън? — попита тя след няколко секунди, вече малко по-студено от първия път.

— Просто една...

— Позната, нали? — довърши тя изречението вместо него.

— Точно така. — Наведе се, за да избегне кутията с картички, която летеше към него.

В следващия момент те се търкаляха, игриво боричкайки се, на земята. Коди откри, че Дарби има гъдел и тя скоро започна да моли за милост.

Когато накрая ѝ позволи да си поеме дъх, тя лежеше отгоре му, с буза, облепната на неговата.

Той затвори очи и я придърпа в прегръдката си.

— Позволи ми само да те прегръщам — прошепна тихичко. — Откакто те видях за пръв път, искам да те държа в прегръдката си.

Тя вдигна глава и се вгледа в очите му.

— Моля те, не го казвай. Толкова ме плашиш.

— Не би трябвало. — Изведнъж я привлече към себе си. — Дай ни възможност да се опознаем, Дарби. Аз няма да преча на кариерата ти. — Устните му жадно затърсиха нейните.

Дарби не искаше това да се случва.

Това беше и последното нещо на света, което той беше възнамерявал да прави.

Дарби почувства ръката му да разтваря пеньоара ѝ, след това да се плъзва по кожата ѝ и топли пръсти да опипват голата ѝ плът.

Започна леко да се съпротивлява, но тялото ѝ сякаш се запали. Изведнъж ръцете и на двамата бяха навсякъде — търсеци, милващи, притискащи и докосващи.

— О, господи! — прошепна тя, заравяйки пръсти в гъстите къдрици в основата на врата му. Чувстваше тялото си олекнало, когато допирът му стана по-уверен и настойчив.

Тя се притисна по него, молейки се да спре, надявайки се да не спира.

Пръстите му намериха копчетата на пенъоара и го свалиха от раменете ѝ. Той гърлено шептеше името ѝ в ухото, а ръката му се плъзгаше по протежение на голото ѝ тяло.

Коди я положи на земята и тя осъзна, че жадно се притиска в него. Устните им се сляха в целувка, докато той нетърпеливо смъкваше дрехите си. Само когато ги захвърли настрана, устните му се отделиха за миг от нейните.

След това продължи да я целува и гали.

Той я облада, уверявайки я с поглед, че изпитва нещо повече от обикновено желание.

Светът изведнъж се забули в копринени облачета. Отнесена от бурята на страстта си, Дарби повече не можеше да отрича това, което Коди беше твърдял през цялото време — че те са създадени един за друг, както звездите и луната.

Любов и страст замъглиха съзнанието ѝ и тя отдаде цялото си същество, цялата си душа на мъжа, когото държеше в прегръдката си.

Останаха да лежат един до друг.

— О, Дарб, бях решил това да се случи на по-романтично място — прошепна ѝ той, притискайки главата ѝ до гърдите си.

Замаяна, Дарби му позволи да я държи. Не можеше да намери думи да каже какво ѝ е на сърцето. Думите я плашеха много.

— За какво си мислиш? — попита той. — Кажи ми, скъпа.

— Мисля си, че това не трябваше да се случва.

Той видя ужаса в погледа ѝ. Очите му изразиха дълбока обида, но той спокойно прие думите ѝ. След това стана и тихо започна да се облича.

Малко по-късно тя трепна, когато чу входната врата да се хлопва.

Отпускайки се на дивана, Дарби остана дълго в това положение, осъзнавайки изведнъж, че този път той навярно няма да се върне.

СЕДМА ГЛАВА

— Сигурно има начин да се стигне до компромис — изрече Дарби, докато сновеше напред-назад пред бюрото на Картър на следващата сутрин. Беше напрегната и нервна. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и беше очевидно, че предишната вечер не е спала.

Забави крачка и каза:

— Сигурно има начин семейство Кинитс и съседите им да бъдат удовлетворени, без да се засягат алтруистичните пориви на Коди.

Картър учудено повдигна вежди.

— Алтруистични пориви ли? А какво стана с безчувствения идиот, за когото смяташе, че трябва да бъде линчуван?

Тя се спря, осъзнавайки колко странна вероятно изглежда промяната в отношението ѝ към Коди. Защищаваше обвиняемия, вместо да се опита да го осъди.

— Знам, отстрани изглежда, че съм нелоялна, но лично аз не смятам, че Коди трябва да сваля коледната украса... Той не иска да причини зло на никого... — Гласът ѝ затихна и тя поднови нервната си обиколка из стаята.

— Божичко, какво чувам! — Картър се облегна назад, наблюдаваше я как се движи. — Какво предизвика промяната на отношението ти?

— Нищо — просто не е справедливо, когато човек се опитва да внесе малко радост в този свят, да го викат в съда, за да защити действията си. Никак не е честно.

— Понякога правото не е справедливо.

— Но е редно да бъде — възпротиви се тя. — Ако зависеше от мен, бих намерила начин да го направя и правилно, и справедливо за всички.

— Дарби, ти си изключителен адвокат. Справяш се чудесно, когато търсиш правата на клиентите си, но сега трябва да имаш предвид, че клиентите ти са семейство Кинитс, а не Бендърман.

Тя спря и се отпусна в един стол.

— Напълно си прав, не си върша добре работата.

— Не съм казвал подобно нещо.

— Не беше необходимо. И двамата го знаем пределно ясно. Аз съм адвокат на ищеца. Не трябва да мисля какво ще прави Коди с украсата си на двора, когато го разбия в съда.

Картър се изсмя леко, но веднага след това в гласа му се появи нотка на загриженост.

— Коди, а? Да нямаш лични връзки с Кордел Бендърман?

— Лични връзки ли? — Тя почти се изсмя на глас. Да, би могло да се каже, че има „лични връзки“ с Коди. — Не — отвърна тя, знаейки, че лъже безогледно. — Това не би било етично.

— Не те питам за това. Има ли вероятност да си в лични връзки с него?

— Ами доста лесно бих могла... — отвърна тя.

— Дарби! — Този път тонът на Картър беше по-строг.

Тя въздъхна, осъзнавайки, че се е издала.

— Знам, но той не е човек, когото можеш да намразиш. Той притежава странни качества: самоуверен е почти до арогантност и все пак не е арогантен. Знае добре какво желае и го преследва. Има чудесно чувство за хумор. Той е и чаровен, чувствителен, умен и грижовен. Когато си скъсах чорапите и си развалих обувките, докато газех в калта към булдозера му, той ми прати две дузини червени рози и три чифта копиринени чорапи. А ако знаеш само какво представлява изложбата в градината му...

— Да, видях я — призна си гузно Картър. — Заведох там внуците преди два-три дни. Дядо Коледа им подари по едно захарно бастунче.

Дарби се наведе напред от стола и очите ѝ отново се оживиха.

— Дядо Коледа е именно Коди, когато е свободен.

— Божичко, гледай я ти нея! — усмихна се Картър, мислейки си, че никога не бе виждал Дарби толкова оживена, толкова развълнувана. Влюбването ѝ се отразяваше добре. — И какво възнамеряваш да правиш по отношение на този прекрасен човек?

Тя тъжно поклати глава.

— Честно казано, нямам представа.

— Смятам, че сериозно трябва да обмислиш хода си. Ако Бендърман е такова съкровище, не трябва да го оставиш да ти се

изплъзне.

Дарби учудено го погледна. Картър никога не беше коментирал мъжете, с които Дарби се срещаше.

— Ах, ти, стар мошеник такъв! — обвини го тя. — Май желаяш да имам лични връзки с Коди, нали?

— Просто мисля за твоето щастие.

— О, Картър! — Погледът ѝ беше изпълнен с любов. — Коди ме прави толкова щастлива, но дойде в живота ми твърде рано. Има все още неща, които искам да постигна, преди да се обвържа с някой, с когото ще живея завинаги.

— Е, любовта невинаги идва в подходящ момент — призна той, — нито пък си отива, когато я гоним.

— Знам. Именно това ме тревожи.

— Но ето че ми идва една идея във връзка с безизходицата по делото, в която се намираш. Мислила ли си да се свържеш с градските власти, за да определят някой малък парк в центъра на града за коледната изложба на Бендърман? Той може да се съгласи да подари експонатите си на парка, при условие че ежегодно се показва изложбата.

Лицето на Дарби светна.

— Не, такова нещо не ми е минавало през ума.

— Това е може би, защото по някакъв начин си обвързана с делото — подсказа ѝ той дискретно.

Тя стана отново на крака и започна да обхожда стаята понапористо от преди.

— Разбира се, това би било идеалното разрешение. Коди ще подари украсата си на града, а те могат да я показват всяка година. Ако намерим парк с подходящ паркинг наблизо, градът може да извлича дори допълнителна печалба от него. — Тя закрачи още по-бързо, защото идеята ѝ харесваше все повече и повече. — Коди може да ходи в парка всяка вечер и да наблюдава децата — няма значение, че вече не е в неговата градина, сякаш изложбата просто си е сменила мястото. — О, Картър! — Тя се обърна към него със светнало от облекчение лице. — Това е чудесно. Просто прекрасно!

— Добре, но искам да те предупредя, че градската управа може да не сподели твоя ентузиазъм.

— О, ще трябва! — каза тя и отпъди всички отрицателни доводи. Изведнъж я обхвана коледно настроение. — Та приближава Коледа, Картър — напомни му тя, навеждайки се напред да го стисне за рамото. — Самата Коледа!

* * *

Дарби прекара целия следобед на телефона в разговори с Градския съвет. Към четири следобед беше постигнала известен напредък. Силните на деня най-после бяха убедени да вмъкнат този въпрос в дневния ред на следващото заседание на съвета.

Тя затвори телефона и въздъхна, завъртя се на стола си и доволно се загледа през прозореца. Щом бъде одобрена точката от дневния ред, тя ще се обади на Джеф да му предложи да постигнат компромис. Беше напълно убедена, че всички страни, засегнати в делото, ще са доволни, ако то приключи, без да се стига до съд.

Радостта ѝ придоби друг смисъл в момента, в който се сети за Коди. Приятна тръпка премина по цялото ѝ тяло, когато си спомни начина, по който се бяха любили предишната вечер.

Всичко беше станало толкова бързо, толкова неочаквано. И беше свършено, свършено. До момента, в който го бе накарала да си тръгне.

Стоя дълго време с глава, облежната назад на стола, и със затворени очи. Чуваше приглушения шум на колегите си, които напускаха канторите, пожелавайки приятна вечер на Гейл. Коледни песни се носеха нежно отвън, а през прозореца ѝ се виждаше как лампичките в търговския център постепенно весело засветиха в падащия мрак.

Опита се да анализира чувствата си. Беше започнала да не може да разграничава повече това, което искаше, и това, от което се нуждаеше. Не искаше нови канализационни тръби, но ги имаше. Не искаше да се влюбва в Коди Бендърман, но и това беше станало. Не искаше да бъде влюбена, но беше факт. Не искаше да застрашава бъдещето си, но чувстваше, че е безпомощна.

Отвори бавно очи и погледът ѝ попадна върху телефона.

Помисли да му се обади и просто да му каже, че го обича.

След това се разколеба и реши да не го прави.

Наближаваше седем, когато отново отвори очи. Навън бе тъмно. Предстоеше ѝ дълго пътуване до вкъщи, а Фърбол отново беше привършил храната за котки.

Събра багажа си, обу гумените си ботуши и излезе от кантората. Пътува петнадесет етажа в празен асансьор и се насочи към паркинга.

* * *

В супермаркета нямаше много хора и тя набързо привърши с покупките. Изнасяйки пакетите до колата си, тя ги крепеше с усилие, докато се опитваше да отключи багажника.

Когато се наведе, изведнъж почувства, че нещо твърдо я удари в гърба. Обърна се и видя остатъци от снежна топка.

Направи недоволна гримаса и се огледа за злосторника. Коди се беше облегал небрежно на своя джип и ѝ се усмихваше.

Сърцето ѝ заби бързо, независимо от усилието ѝ да се овладее. Пак той! Не би могла да бъде по-щастлива от срещата си с него. Сега разбра какво я беше тревожило през целия ден. Беше ужасена от мисълта, че повече няма да го види, освен в съда.

— Следиш ли ме? — попита тя, опитвайки се да скрие усмивката си.

— Да, госпожице, но е трудно човек да те настигне.

Дарби не можа да устои на изкушението и бързо загреба шепа сняг и я оваля на топка. Усъвършенствана в бой със снежни топки със сестрите си, тя хвърли кълбото с убийствена точност. Коди се подхлъзна на леда, опитвайки се да я избегне.

— Хей! Какво правиш?

— Щом ти ме замеряш, ще те замерям и аз — извика тя и се наведе, когато той ѝ хвърли друга топка.

Тя се изправи и запрати втора снежна топка.

— Ха-ха. Не улучи!

— Не трябва да се хващаш с нещо, което не можеш да правиш — предизвика го тя.

— Винаги довеждам нещата докрай. — Той изпрати друга топка към нея и я удари отстрани по главата.

— Ха! — отвърна тя и се прицели.

Коди се скри зад бронята на джипа, за да избегне последвалия залп от топки, старателно подготвяйки свои.

Когато нейните привършиха, той спокойно излезе от прикритието и започна да я цели.

Снежните топки летяха бързо и непрекъснато, някои улучваха целта, други само колите им. Повечето от топките на Коди се разбиваха в колата на Дарби и пръскаха сняг във врата ѝ. Накрая тя свали шалчето си и го развя като бял флаг.

— Предаваш ли се?

— Не, но ми свършиха запасите, а ми е твърде студено да си направя нови — отвърна Дарби високо.

— Примирие?

— Да, примирие. Временно прекратяване на огъня. — Тя се засмя и започна да изтърсва снега от палтото си.

Коди прекоси паркинга, по който бе навалял обилен сняг, за да стигне до нея.

— Много точен стрелец си.

— Бях шампион в училище — отвърна тя, изтупвайки ръкавиците си. — Всички ме искаха в техния отбор.

— Напълно разбирам доводите им — отвърна той нежно. — Не бих имал нищо против да си от моя.

По тялото ѝ отново се разля топлина. Тя се изкушаваше да му сподели как е прекарала следобеда си, мислейки за него — за идеята, свързана с изложбата, но реши да изчака отговора на Градския съвет.

— Искаш ли?

— Какво да искам? — Толкова беше вгълбена в мислите си, че не беше чула.

— Да отидем да се пързалияме. Минах днес следобед покрай хълма Ръдман и мисля, че има идеална пързалка.

— Не съм ходила на пързалка от години — усмихна се тя възхитено.

— Никога не си се пързалияла, преди да дойдеш с мен — поправи я той.

— Нямам и шейна.

— Аз също, но можем да си вземем две шейни от този магазин.

Тя се поколеба, но само за момент. Защо не? Щеше да бъде забавно. По дяволите благоразумието!

— Добре, но първо трябва да си отида вкъщи да нахраня Фърбол.

— Добре. Ще оставим твоята кола и ще отидем с джипа. Хайде да отидем да вземем шейните. — Тръгнаха обратно към магазина един до друг.

— Червената е за мен — каза Дарби, спомняйки си за витрината на магазина. — Като малка винаги съм карала червена шейна.

— Добре, на теб ще купим червена — каза Коди, — макар че червеният е любимият ми цвят.

— Ако си добър, ще ти дам да се возиш на моята.

Той я погледна многозначително и намекът, който се четеше в очите му, накара да поруменяят и без това розовите ѝ бузи.

— Аз съм винаги много добър, никога не го забравяй.

Те си купиха шейни и Коди последва колата на Дарби до дома ѝ. В хола той я изчака да нахрани Фърбол, да се облече спортно и да обуе ботушите си.

— Готова ли си?

— Готова съм.

Тръгнаха към хълма Ръдман. Той се намираше на края на голям жилищен квартал и беше доста широк, с различни по трудност писти. Дарби с разочарование забеляза, че там вече има и други хора. Тайно се беше надявала да са сами.

Вечерта беше свежа и хладна. Звездите светеха в кадифеночерното небе. Луната къпеше хълма в светлина, а във въздуха се носеха весел смях и радостни писъци на деца и възрастни.

Дарби застана на върха на хълма, наблюдавайки две деца да се спускат главоломно по наклона върху дълга двуместна шейна.

— Толкова е красиво! — каза тя.

Коди застана зад нея, наблюдавайки веселата гледка. Той я придърпа до себе си. Наведе глава и взе да я целува, започвайки от ухото и продължавайки надолу по врата.

Тихо и неубедително тя запротестира, но се приближи още повече към него, попивайки аромата на сапуна и одеколона за бръснене, които той ползваше.

— Цял ден мислих за теб — прошепна той.

— Аз също.

— Това е добре. — Целуна я по ухото и тя се притисна още поплътно до него. — Миришеш ми на нещо много хубаво, госпожице адвокат, а и на вкус си добра...

Те подскочиха, когато три момчета, бутайки шейна, се промъкнаха между тях.

Усмивната, Дарби подаде ръка на Коди.

— Обявявам ти състезание до долу.

— Добре, съгласен съм. — Той хвана шейната си. — Ще те чакам да те хвана, когато пристигнеш.

— Така ли?

Той вече се изтласкваше, когато тя още се нагласяше върху шейната. Почти го настигна, но той победи.

Не след дълго отново се състезаваха. Дъхът им се превръщаше в ледени облачета от студения въздух. Ледени кристали полепваха по ръкавиците и якетата им. Те си проправиха писта по склона, която беше толкова гладка и бърза, че на връщане трябваше да се придържат един друг да не се хлъзгат.

След последното спускане, когато стигнаха върха на хълма, Дарби се отпусна немощно върху шейната си.

— Умрях — изрече тя мелодраматично.

Коди седна върху своята шейна и ѝ се усмихна.

— Много си красива.

Тя се обърна и срещна погледа му.

— Ти ме караш да се чувствам красива.

— А ти ме караш да се чувствам... всичко. Затова те обичам, Дарби.

— Коди — каза тя нежно, — недей...

— Омъжи се за мен, скъпа — помоли я той нежно. — Хайде да направим тази Коледа съвършена. Можем да се оженим на Бъдни вечер.

— Не, но можеш да дойдеш у дома с мен и ще ти направя чаша топло мляко с какао. Мисля, че от студа ти се е пообъркал умът. — Тя се изправи и изтърси снега от якето си.

— Бих предпочел да те имам — отвърна той, докато товареха шейните в колата.

И аз бих предпочела да те имам, помисли си тя, разбирайки изведнъж, че наистина го иска.

На връщане в колата слушаха коледни песни по радиото. Дарби облегна глава на рамото му, той я придържаше близо до себе си с едната ръка. В нея се събуждаше този познат болезнен копнеж, който я изпълваше отвътре всеки път, когато чувстваше близостта му. Сега, след като бе опитала вече от забранения плод, би ли могла да го отпрати? Тази мисъл я измъчваше.

Коди спря в нейната алея, загаси мотора и се обърна към Дарби. На лунната светлина, която струеше през прозорците на колата, те мълчаливо се вгледаха един в друг.

Сякаш тя на глас беше изрекла притесненията си и той ги беше чул.

— Още ли е валидно предложението ти за мляко с какао?

— Да, дори и с два шоколада.

— Да знаеш само колко щастлив ме правиш.

— Знам, защото това доставя удоволствие и на мен — призна тя.

След като си свалиха якетата, ръкавиците и ботушите, отидоха в кухнята.

Дарби започна да приготвя млякото с какао, а Коди отвори шоколада. Той сложи едно парче в устата си, обърна се и мушна едно и в нейната.

Засмя се, когато тя почти се задави от изненада.

По долната му устна беше останала следа и без изобщо да се замисли, Дарби посегна и я избърса с палец.

Коди хвана ръката ѝ и облиза палеца, без да отмести поглед от очите ѝ.

Дишането ѝ се забави, той я придърпа по-близо до себе си и се наведе да я докосне с устните си. Лицето му беше леденостудено, но устните му бяха топли и миришеха на шоколад.

Той шепнеше името ѝ и я стисна в прегръдката си, а тя без колебание се поддаде.

— Не — въздъхна малко по-късно. — Не. — Отскубна се от прегръдката му и пое дълбоко въздух. Не можеше да му позволи пак да я люби. Този път не би могло да има връщане назад, знаеше това.

Ръцете му се отпуснаха.

— По дяволите, Дарб, омръзва ми да се боря с теб. — Той посегна отново и я привлече в прегръдката си, без да разбира, но и без да се предава.

Тя положи глава на гърдите му. Беше толкова объркана. Наистина го желаше. Желаше го изключително много. Но искаше също така и бъдещето, което си беше начертала.

— Добре, може да се откажем от каквото — каза той тихо. — Изглежда, съм твърде настойчив. — Усмихна ѝ се, разбирайки положението ѝ. — Ще ти се обадя през седмицата.

Тя кимна, притваряйки очи.

Той се обърна и излезе от кухнята.

Дарби затвори отново очи и се облегна на скрина. Дали постъпваше правилно? Ако беше така, защо тогава чувстваше тази ужасна болка дълбоко в себе си? Чу отварянето на входната врата и бързо отвори очи. Изведнъж вече не беше толкова сигурна.

— Коди — извика тя.

Той се появи в антрето с палто в ръка.

— Остани. — Тя прошепна думата, без да знае дали той я чува или не.

Той пое дълбоко и неравномерно въздух.

— Сигурна ли си?

— Не... не — прошепна тя. — Не съм сигурна в нищо... Освен че искам да останеш, моля те...

Той пусна палтото си на пода и я притисна до себе си. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ, а устните му обхванаха нейните.

Той я вдигна във въздуха и Дарби обви ръце около врата му, оставяйки всичките ѝ съмнения и страхове да бъдат отнесени от прилива на чувства, който я изпълни.

Надежда, отчаяние, любов. Тя чувстваше невероятни емоции, но всички взаимосвързани, да преминават през нея и да я поглъщат.

— Къде е леглото ти? — прошепна той.

Тя му посочи накъде, без да отдели нито за миг устните си от неговите.

Намериха леглото, съблякоха бързо дрехите си.

Жаждата им беше по-силна от предишната вечер, по-съкрушителна и все пак те желаша да се опознаят, да се държат, да си кажат всичко, което бяха таили един за друг.

Устните на Коди поглъщаха нейните горещо и настойчиво, изпълваха я с вълна от безумна страст. Очароваше я тялото му, тъмната му коса, мускулите, гладката му кожа. Не можеше да се насити на ласките му.

Разумът бързо отстъпи на страстта.

Коди изпъшка, чувствайки, че губи контрол, а желаше да има нещо повече, трябваше му повече време да я държи, да я обича.

Той мълвеше името ѝ, притискаше я все по-близо до себе си, усещайки страстта им да се превръща в агонизираща стена от пламъци.

— Обичам те — прошепна той дрезгаво.

Тя изрече задъхано името му, не можеше да каже нищо друго, а само се хвана здраво за него, защото огнената топка в тялото ѝ се разби на милион малки, невероятно сладостни изгарящи я парченца.

ОСМА ГЛАВА

С въздишка на удоволствие Дарби се облегна на гърдите на Коди — сияеща и изтощена до крайност.

Ъгълчетата на устата му се извиха в усмивка, докато нежно отстрани няколко влажни къдрици коса от лицето ѝ.

— Трябва да се направи нещо по въпроса.

— Какво? Не ти ли хареса?

— Напротив, много ми хареса. Просто искам да го правим малко по-бавно, отколкото е скоростта на светлината.

Дарби се усмихна и повдигна глава да го целуне още веднъж.

— Вината не е моя.

Те се целунаха бавно, усещайки отлива на приятната възбуда от телата им.

— Омъжи се за мен и ще посветим времето си да се усъвършенстваме — заубеждава я той шепнешком.

— Не.

— Да.

— Коди, моля те. Не ти ли е достатъчно, че ме изтощи дотам, че признах лудото си влюбване в теб?

— Не, изобщо не ми е достатъчно. Желая те цялата, Дарби, цялата. — Устните им пак се сляха непринудено и не се разделиха дълго време.

— И искаш да се ожениш и да създадеш семейство, нали? — прошепна тя.

— Да, искам всичко това. И три деца — най-малко.

Тя изпъшка.

— Семейството е нещо много значимо за мен, Дарби. Искам всичко, което тази думичка означава: деца, бейзбол, игри, къщички на дърветата, домашни животни, Дядо Коледа, спускане с шейна, снежни човеци, сладолед, лагерни огънове, сметки при зъболекари и шоколадови бисквити. Искам всичко това. Досега просто не бях намерил жената, с която да го създам. До този момент.

— Коди...

— Знам — прекъсна я той, — в момента тече това дело. Но независимо дали ще се вземе решение в моя или в твоя полза, това няма да засегне чувствата ми към теб. Ще направя каквото каже съдията.

— Наистина ли няма да има значение?

— Е, наистина ще ме засегне. Неприятно ми е да повярвам, че хората са станали толкова безсърдечни, че искат да лишат децата от нещо, на което те толкова много се радват. В края на краищата нали в това е смисълът на Коледа? В любовта, нали? И в децата и всичките мечти и надежди, присъщи единствено на детството.

Сълзи пареха в очите ѝ. Той бе пропит с любов и на нея ѝ беше мъчно, че тя е частица от механизма, целящ да задуши неговата щедрост. Защо именно тя трябваше да бъде адвокат на страната Хевън Хайтс в това дело? Не можеше ли да е някой друг? Някой, който да не се влюби в обвиняемия.

— Значи, независимо какво ще бъде решението на съда, все някак ще го преживеем.

— Дори и ако се наложи да свалиш украсата и никога повече да не я използват ли?

— Да, дори и ако означава именно това. — Коди се премести и се облегна на лакът, загледан надолу към нея. — Мисля, че съм направил грешка. Трябваше теб да наема за адвокат.

— Така ли мислиш?

— Да, макар да съм сигурен, че и Макдоналд е от стара коза яре. Въпреки това бих заложил на теб в съда.

— Макдоналд беше отличник на групата си в университета. Това го знам, защото бяхме в един курс и завършихме заедно — обясни Дарби.

— Ти си била избрана да произнесеш прощалната реч при дипломирането ви, а Джеф е произнесъл приветствената реч — каза Коди.

— Не, обратното беше.

Коди вдигна рамене.

— Сигурно Джеф е преписал на някоя от контролните.

Тя се усмихна.

— И аз така си мислех.

Той се наведе към нея и си открадна още една целувка.

— И така, какви са твоите предпочитания?

— Относно какво?

— Относно какво искаме — две момченца и момиченце или две момиченца и момченце? Ти представяш ли си, че по това време догодина можем да бъдем тричленно семейство? Няма ли да бъде чудесно? Ще си купим огромна къща и ще си направим гигантско коледно дърво, украсено с всичко необходимо. Ще поканим родителите ни на гости за Бъдни вечер и ще пеем коледни песни около камината. След това в полунощ ще отидем на църква. Когато се върнем, аз и ти ще си разменим подаръците. — Синьото на очите му стана още по-синьо. — След това ще се любим — направо там, пред камината...

Дарби затвори очи. Той толкова усложняваше нещата.

— Коди — предупреди го тя тихичко.

— Какво?

— Обичам те.

Промяната, която се изписа по лицето му, накара сърцето ѝ да се свие. Сякаш тя му беше поднесла най-прекрасния подарък.

— Знам. Аз също те обичам — прошепна той. Преди да може да каже нещо повече, той я придърпа към себе си и те отново се целунаха.

— Коди, аз наистина те обичам — продължи тя, когато устните им неохотно се разделиха.

Изражението му изведнъж стана сериозно.

— Защо ми се струва, че във въздуха витае някакво „но“?

— Защото е така. — Тя вдигна пръст и любовно проследи очертанията на долната му устна. — Не мога да се омъжа за теб, поне не скоро... знаеш това.

— Не, не знам нищо подобно.

— Казвала съм ти го и преди.

— Да, но това беше, преди да признаеш, че си влюбена в мен.

— Влюбването и бракът са две съвсем различни неща, Коди.

— Но не и за мен. Едното неизменно следва другото.

— Коди, моля те, да ме разбереш. Не съм планирала това да се случи.

— Необходимо ли е да планираш абсолютно всичко? Не можеш ли да оставиш поне веднъж нещата да „се случват“?

— Не — отговори тя упорито. — Може би след две или три години...

— Няма да стане.

— О, Коди, моля те, да ме разбереш. След две-три години ще съм се наложила във фирмата, натоварването ми няма да е толкова голямо, мога да започна да мисля за брак и деца, но не му е времето сега.

Беше очевидно, че той е готов да спори с нея.

— Виж какво — опита се да намери компромис тя, — може... може да се опитаме да заживеем заедно... — Гласът ѝ секна немощно, когато видя студенината в очите му.

— И това няма да стане. Или се обвързваме, или не. Не правя половинчати неща.

Засегнатата, Дарби му отвърна:

— Аз също. Именно затова не съм готова сериозно да мисля за брак в този момент. Посветила съм се на целта да постигна нещо в живота. Работила съм толкова усилено. По-усилено, отколкото можеш да си представиш. И съм точно пред победа на финала на дългата борба. Да стана равностоен съдружник във фирмата. Сега не мога да си раздвоявам вниманието. Отдала съм се на професията си, а това означава, че ще отдам времето си на нея. Голяма част от времето си. Време, което не мога да дележа с теб. А дори и през ум не ми минава да имам деца. За децата са необходими грижи и търпение, а когато работя по някое дело, не разполагам нито с едното, нито с другото. Просто не би било справедливо.

— А мислиш ли, че това, което ми причиняваш, е справедливо?

Тя затвори ядосано очи.

— Просто се запознахме в неподходящ момент — отговори с равен глас.

— За теб може да е така. Аз съм те търсил толкова дълго.

— Коди, моля те, да ме разбереш.

— Какво да разбере? Че кариерата ти е по-важна от мен ли?

Той скочи от леглото и започна да навлича дрехите си ядосано.

— Не. — Тя стана и облече пенъора си. — Не че е по-важна, а просто, че... — Чудеше се какво да каже. Нещо, което да го накара да разбере, без да го наранява. Последното нещо на света, което би искала, бе да го нарани, но и себе си не искаше да наранява. Нетърпеливо прокара пръсти през косите си. — Толкова много неща

ни пречат. Не мога просто да стана от леглото и да се омъжа. Най-малкото, не е разумно.

— Любовта никога не е разумна.

— Но е редно да бъде. Аз поне трябва да съм благоразумна. Работила съм толкова години, голяма част от живота си съм се стремяла към нещо. — Тя прибягна вече до молба. — И почти съм постигнала целта си. Коди, не можеш ли поне да се опиташ да разбереш моята дилема? Още като бях на дванадесет години, знаех каква искам да стана. Всичко в живота ми е било подчинено на тази цел. Не мога просто да захвърля всичко.

— Не съм те карал да правиш такова нещо. Винаги съм казвал, че ще те поддържам професионално.

— Но не е само до моите амбиции. Ние сме на различни етапи в живота. Имам предвид, че ти си утвърдил своята фирма, спокоен си. А аз току-що съм закупила тази къща, имам борчове, големи колкото националните ни дългове, и почти съм станала съдружник в моята юридическа фирма. Освен това съществуват и други пречки. Ти си безгрижен човек, оставяш се да те носи течението, а аз обичам да планирам всичко до най-малък детайл и се придържам към правилата. Работя постоянно, докато ти сам си си господар. Понякога се прибирам чак в десет вечерта, нощем работя по случаите, а на следващата сутрин излизам в седем. Не мога да те карам да споделяш такъв живот с мен.

— Не ме караш ти. Аз поисках, а ти ми отказваш. — Погледът му омекна. — Минавало ли ти е през ум, че моето работно време също не е напълно нормално? На работа съм в седем, а често работим и по тъмно. Колкото до това, че сам съм си господар, грешиш, скъпа. Може аз да давам заплатите, но не бих успял, ако не бяха клиентите. Всички тези пречки, които ти ми излагаш, могат да бъдат преодолени. Ако искаме да ги преодолеем, разбира се.

— Бъди справедлив, Коди. Най-малкото: ти си алергичен към котки, а аз гледам Фърбол от шестнайсетгодишна, той остарява и не мога да го изхвърля на улицата.

— Мога да пия хапчета против алергията си, но не мога да пия хапчета да спра да те обичам — отговори той рязко, мушвайки ризата си в панталона.

Дарби го наблюдаваше с болка в сърцето. Наистина го обичаше. В това не се и съмняваше. Но любовта струваше твърде много. А какво

щеше да стане, ако се оженеха прибързано и след това разберяха, че са допуснали грешка? Какво щеше да прави тя тогава?

— Аз наистина те обичам — каза нежно.

Коди нахлузи ботушите си.

— Не ми го казвай, а ми го докажи.

Тя реши да приеме друга тактика.

— Та ние почти не се познаваме.

— Аз не мисля, че почти не те познавам. — Той направи пауза, по лицето му беше изписана решителност. — Когато те прегръщам, аз те познавам. Когато сме заедно, никога не се съмнявам, че ти си жената, която съм търсил цял живот. А когато се любим, тогава убедеността ми е пълна.

— Не смесваш ли сексуалното привличане с любовта?

— Не, не ги смесвам. А ти?

— Не ми харесва това.

— Значи това е само фиктивен процес, а, госпожице адвокат?

Това наистина я жегна. Наистина. Не беше прав. Беше решил, че иска да се жени и не приемаше „по-късно“ като отговор.

Посегна за палтото си, след това се спря и се обърна с лице към нея.

— Между другото, Дарби, родителите ти откога са женени?

Дарби го погледна в очите и отговори:

— От тридесет и пет години.

— Майка ти работи ли нещо извън дома?

— Да, има свой магазин за художествени занаяти от години.

— Преуспяваща ли е фирмата ѝ?

— Много. Майка ми е интелигентна и способна жена.

— Колко е голяма фирмата?

— Тя е за продажба на дребно. Продава всичко възможно — от предмети от дърво до платове, цветя и материали за различни хобита.

— Дарби не разбираше този негов внезапен интерес към родителите ѝ.

— Сама ли работи или наема работници?

— Разбрах накъде биеш, Коди. Да, майка ми е преуспяваща бизнес дама — но повярвай ми, нередко съм се прибирала в празна къща. Тогава, когато другите майки си бяха вкъщи и печаха кексове, моята се бореше да преуспее в бизнеса. Тя полагаше колкото грижи можеше, но аз искам нещо повече за своите деца. Искам да съм у дома,

когато се прибират от училище, искам да им пека шоколадови сладки, които правят детството така хубаво, осигурено и запомнящо се.

— Значи на теб не са ти правили ежедневно шоколадови сладки. Да не би това да е повлияло по някакъв начин отрицателно на светогледа ти?

— Не.

— Тогава какъв е проблемът? Майка ти е омъжена от тридесет и пет години, отгледала е три, предполагам, достойни дъщери, докато е управлявала успешно своя фирма. Всичко това едновременно. — Той ѝ намигна. — Помисли за това, скъпа.

Тя сега разбра какво целеше той. Караше я да се чувства глупачка.

— Не е същото — отговори хладно. — Съвременните жени са принудени и да работят, и да въртят домакинство, да бъдат шофьори, лекари и никога да не признават, че са изморени. Може би просто не съм пораснала достатъчно да се справям с всичко това наведнъж.

— Напротив. Достатъчно си голяма. Просто отказваш да го признаеш. Освен това аз ще карам колата. — Той се приближи към нея и вдигна нагоре главата ѝ, за да погледне в очите ѝ. — Виж какво, аз съм на тридесет и осем години. И преди съм имал връзки с жени. Достатъчно, за да разбере, че това, което е помежду ни, не трябва да се погубва. Освен това не бих направил предложение на жена, без да имам намерение бракът ни да е щастлив.

— Добре, но не даваш гаранции.

— Ще се стараем двамата заедно. Може да има случаи, когато ти не можеш да си у дома да посрещнеш децата, а аз ще мога. По дяволите, и аз мога да пека сладкиши — големи, дебели, малко грубички. Просто трябва да повярваш, че двамата заедно ще можем да отгледаме деца, без да ги превръщаме в психопати, неприспособени за живот.

В неговите уста всичко звучеше толкова просто, но не беше така в реалния свят. Защо той не можеше да разбере, че ѝ е необходимо повече време.

— Бракът и семейството са важни и за мен също, Коди. И ти си важен. Но не мога изведнъж, поради някаква приумица, да реша да се омъжвам. Не мога да рискувам да сгреша. Не бих могла да понеса това.

Не искам да наранявам нито себе си, нито пък теб. Не искам и децата ни да страдат. Всичко трябва да става по реда си.

Коди пое дълбоко въздух.

— Тогава ми се струва, че ще отложим заседанието, нали така, госпожице адвокат?

Дарби преглътна буцата, която се беше спряла в гърлото ѝ.

— И на мен така ми се струва.

Той си тръгваше и тя нямаше какво да му каже, за да го накара да остане. Нищо по-малко от обещание да се омъжи за него не би могло да го спре. А тя отказваше да прибегне до това средство.

И все пак не ѝ се искаше да го остави да си отиде — поне не в това състояние.

— Коди, виж какво... не може ли да обсъдим този въпрос? — Любов изпълваше очите ѝ, докато говореше. Тя не искаше той да я напуска ядосан.

— Извинявай, но ти искаш да правиш компромис с чувствата ни един към друг. Аз не обичам компромисите. Аз съм човек, който получава всичко или нищо, особено в любовта. Мислех, че си го разбрала вече.

Той се завъртя и тя го последва до вратата.

— Коди, може да съкратим времето до една година... това не е много.

Той отвори вратата и след това се поколеба. Надежда изведнъж лумна в нея. Той се обърна и тя посегна да докосне лицето му, надявайки се поне на прощална целувка, но Коди само се наведе и разсеяно докосна челото ѝ.

— Ще се видим пак, малката.

След това бързо погали бузата ѝ, прекрачи прага и решително затвори вратата след себе си.

Дарби остана замаяна за миг, без да може да осъзнае, че той наистина си беше тръгнал. Когато чу мотора на джипа, а малко след това и звука на колата, излизаща от нейната алея, тя се свлече на пода и заплака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дарби обърна нова страница на календара си и се загледа апатично в нея. 22 декември. Два дни преди Бъдни вечер, а никога не бе се чувствала толкова далеч от коледното настроение. Тази сутрин майка ѝ се беше обадила да обсъди с нея плановете ѝ за Коледа и бе попитала Дарби дали е приключила с коледните покупки. Дарби за малко да се разплаче по телефона. Чувстваше се толкова нещастна. Не беше чувала нито думичка от Коди и знаеше, че той няма да ѝ се обади. Тя трябваше да направи първата стъпка. Десетина пъти вече беше посягала към телефона.

Но днес щяха да се видят. Днес в девет беше насрочена среща на двете страни в съдебния процес.

Телефонът иззвъня и Дарби вдигна слушалката.

— Семейство Кинитс пристигнаха — съобщи Гейл.

— Заведи ги в заседателната зала и ми съобщи, когато господин Бендърман и неговият адвокат пристигнат.

— В момента влизат.

— Благодаря, идвам веднага.

Започваше да я боли глава от голямото напрежение, на което беше подложена. Тя беше изтощена. През последните няколко нощи не беше спала. В опита си да измести Коди от мислите си се бе затрупала с работа, но откакто си бе тръгнал, не беше спала нито една нощ. Най-много ѝ се искаше да се свие в някой ъгъл и да се скрие от хората.

Изпи два аспирина, стана и взе папката с делото Хевън-Хайтс. Изпъчи гърди, опитвайки се да си придаде професионален вид, макар че се чувстваше на светлинни години от работата си.

Закрачи по коридора и се поспря пред вратата на заседателната зала, за да се въоръжи със сила преди срещата с Коди. Когато отвори вратата, неговото лице беше първото, което видя.

Беше облечен в тютюнево кафяв костюм, кремава риза и вратовръзка на шарки. Вече беше заел мястото си и приличаше на манекен — преуспяващ, самоуверен и красив.

Но когато се загледа в него по-добре, тя забеляза, че и той е преуморен. Освен това с нищо не показа, че я е видял. Настроението ѝ съвсем се развали. Може да беше намерила компромис, свързан с делото, но помежду им компромис не можеше да има.

Както беше казал самият той, Коди искаше всичко или нищо.

— Дарби — каза Джеф, подавайки ѝ ръка.

— Джеф! — Здрависа се с него за добър ден.

Тя кимна на семейство Кинитс и когато се обърна към Коди, очите им се срещнаха.

— Добро утро, господин Бендърман.

— Добро утро, госпожице Пайпър.

О, господи! Как можеше да стои толкова близо до него и да запази самообладание!

Тя спокойно зае мястото си начело на масата и пое дълбоко въздух.

— Знам, че всички сте в недоумение относно причината за тази среща.

— Да, наистина е така — изсумтя Арвила. — Аз и Луи смятахме, че всичко вече е подготвено за внасяне в съда. Дори си купих нова рокля.

— Датата за съда е определена за вдругиден — успокои я Дарби, — но аз се надявам, че след разговора ни тази сутрин няма да има нужда да продължим процедурата. — Вдигна поглед и се опита да се усмихне. — Надявам се, че съм намерила удовлетворително решение на проблема. Поне смятам, че си струва да го обсъдим.

— Компромис ли? — попита Джеф.

— Може би.

— Какъв е той?

Дарби се притесняваше, че Коди още не беше проговорил. Също така се притесняваше от усещането, че той не сваляше поглед от нея.

— Аз се нагърбих със задачата да се обърна към Градския съвет с едно мое предложение и с радост искам да ви съобщя, че те се отзоваха положително.

— Какво предложение? — Арвила се намести напред в стола си.

— Хайде, скъпа, остави госпожица Пайпър да се изкаже. — Луи успокоително погали ръката на съпругата си. — Аз съм съгласен да

изслушам всяко предложение, което би предотвратило ходенето ни в съда на Бъдни вечер.

— Но ние не можем да отстъпваме, Луи — прошепна му Арвила.
— Съседите ни разчитат на нас.

— Никой не прави никакви отстъпки, скъпа. Продължавайте, госпожице Пайпър. Изложете ни вашия план.

Пръстите на Дарби разсеяно започнаха да масажират слепоочията ѝ. Тя погледна към Коди — той продължаваше да я наблюдава.

„Спри да ме наблюдаваш или съм загубена!“ — помоли се тя наум.

— Говорих с управата на „Паркове и градини“ ежегодно да показват изложбата на господин Бендърман в някой малък градски парк. На тях много им хареса идеята. Има един подходящ парк в центъра на града и хората ще могат да минават с коли около и през него. Украсата на господин Бендърман може да се показва на отделни секции за радост на гражданите на целия Бостън.

Джеф изсвири леко под мустак.

— На мен ми харесва.

Дарби рискува да погледне Коди още веднъж и видя, че погледът му още беше фиксиран върху нея. Ако не приемеше този компромис, тя не знаеше какво щеше да прави по-нататък. Не можеше да се яви в съда срещу него. Знаеше, че няма убедително да направи обвинителната реч, а беше твърде късно да предаде делото на някой друг дори и да иска. Ако този план се провали, тя щеше да бъде победена.

— Съвсем лесно може да се обогатява изложбата. Хората могат да ходят на разходка, да вървят сред експонатите, да слушат музика или просто да минават оттам с кола и да оглеждат коледните сцени. Армията на Спасението иска да наеме малък духов оркестър, който да свири на близкото площадче.

— Това ми звучи превъзходно — коментира Джеф. — Какво ще кажеш, Коди?

Очите на Коди още не се отделяха от Дарби.

— Това, което госпожица Пайпър е уредила, ме задоволява.

Дарби си наложи професионално поведение, но почувства силно желание да отиде да го прегърне. Всъщност на нея ѝ се искаше нещо

повече, но в настоящия момент би се задоволила с прегръдката.

— Благодаря, господин Бендърман.

— Моля, госпожице Пайпър.

— Е, на мен това ми се струва доста добро решение — каза Луи.
— Какво ще кажеш ти, скъпа?

Арвила внимателно премисли предложението с присвити устни и напрегнато чело.

— Аз... е, на мен всъщност ми харесва предложението, Луи. Напълно справедливо е.

— Градската управа ще съхранява украсата, но съм уредила господин Бендърман да има възможност да се грижи за поставянето и свалянето ѝ всяка година. Всички допълнителни неща той може да уреди с управата на парка, но те високо оценяват този жест. Всъщност казаха ми, че са мислили да поставят подобна изложба, но не били решили откъде да си осигурят необходимите средства. — Тя рискува да погледне още веднъж към Коди. Той я наблюдаваше съсредоточено, но погледът му беше странно безучастен. — Това удовлетворява ли ви, господин Бендърман?

— Да, удовлетворява ме, госпожице Пайпър — отвърна той.

— Господин и госпожа Кинитс? Вие ще убедите ли съседите си да приемат компромиса?

— Ще им позвъним веднага щом се приберем у дома. Ще получите отговора до утре сутринта, ако не и по-рано — каза Арвила.
— Нали така, Луи?

— Точно така, скъпа. — Луи стана и подаде ръка на Дарби. — Госпожице Пайпър, благодаря ви за помощта, която ни оказахте. Сигурен съм, че нашите съседи ще бъдат напълно удовлетворени, нали така, Арвила?

— Не бих се ангажирала с мнението на съседите ни, Луи, но за мен лично разрешението е приемливо. Ще ви се обадим не по-късно от утре следобед.

Дарби затвори папката по делото с облекчение.

— Тогава веднага щом ми се обадят семейство Кинитс, Джеф, ще ти телефонирам за отговора. Имате ли други въпроси?

След като нямаше въпроси, Дарби се изправи.

— Тогава да се надяваме, че Бъдни вечер ще прекараме вместо в съда, по домовете си заедно със семействата.

Погледът ѝ несъзнателно се насочи към Коди и изражението на лицето му я накара да помръкне. То явно говореше, че ако зависеше от него, те непременно биха се оженили на Бъдни вечер.

— Браво, Дарби, справи се отлично — поздравя я Джеф. — Аз все се надявах, че ще измислиш нещо.

— Радвам се много, че делото протече по този начин — каза тя. — След като основната цел на изложбата на господин Бендърман е да носи радост на хората, сега още повече хора ще могат да се радват на идеята му за истинската Коледа и коледното настроение.

Джеф излезе от заседателната зала след семейство Кинитс и Дарби и Коди останаха насаме.

Коди се изправи, облягайки се леко с пръсти на масата пред него.

Дарби го наблюдаваше с крайчеца на окото си, чудейки се какво да каже, за да излезат от затрудненото положение, в което се намираха. Но тя не каза нищо и когато след малко вдигна поглед, той се бе втренчил в нея.

— Благодаря — каза той.

— За какво?

— За това, че намери компромисно разрешение.

Буцата в гърлото ѝ отново се появи.

— Мислех, че не приемаш компромиси.

Погледът му беше открит, но не излъчваше топлина.

Тя копнееше да го види да се усмихва, копнееше да види очите му да заблестят отново игриво. Но единственото, което се четеше в погледа му, беше отчаяние. Сърцето я заболя. За този поглед беше виновна само тя.

— Нямам нищо против компромиси в работата. Но не ги приемам в личния си живот. Знаеш ли, и аз подреждам нещата по важност — напомни ѝ той.

— Знам. — Тя отклони погледа си от него, неспособна да го гледа повече в очите.

— Ами... просто исках да ти пожелаая весела Коледа, скъпа.

— Весела Коледа — прошепна тя на пресекулки.

Щом вратата се затвори след него, Дарби се отпусна на един стол и затвори очи.

Всички твърдяха, че любовта е прекрасно нещо.

Защо никой не беше споменал, че болката е толкова голяма?

* * *

В края на деня главоболието ѝ се беше усилило. Дарби реши, че не може да чака повече Кинитс да се обадят. Излезе от кантората си в шест и си тръгна за вкъщи.

Въздухът бе изпълнен с шума и настроението на Коледа. Хората сновяха забързано напред-назад, натоварени с огромни разноцветни пакети, приключвайки с покупките си в последния момент. Пищно украсените за празника витрини на магазините светеха ярко и показваха всякакви вещи, които изкушаваха хората да харчат парите си.

Обикновено Дарби обичаше коледните празници. Хората тогава ставаха по-любезни, по-усмихнати, поздравяваха познати и непознати. Но тя знаеше, че щом настъпи първи януари, мнозинството ще върне нормалния си облик.

Времето предвещаваеше сняг, когато прибра колата си в гаража. Тя мерна червената шейна и ѝ се прииска да отиде до хълма Ръдман, но реши, че ще е глупаво. Това само ще ѝ напомни още повече за Коди.

Отвори пощенската си кутия и я намери претъпкана с пощенски картички. Те ѝ напомниха за вечерта, когато тя и Коди прекараха, надписвайки нейните картички.

И за вечерта, когато за пръв път се любиха.

Влизайки вътре, тя престана да сдържа сълзите си. Те се стичаха по бузите ѝ, когато седна на дивана. Дори и най-старателните опити на котката ѝ да я утеши не помогнаха ни най-малко. Само си спомни колко комичен изглеждаше Коди, когато за пръв път беше видял котката и бе започнал да киха, и колко мила от негова страна бе готовността му при необходимост да пие хапчета против алергията си.

„Нали в това се изразяваше любовта!“ — напомни си. А тя бе влюбена в Коди. В това вече не се съмняваше. А след като го обича, защо да не промени живота си заради него? И други жени са се заемали и с кариера, и със семейство. И са успявали да ги съчетаят. Мъжете от фирмата също бяха семейни. Но те се бяха устроили отдавна, вече бяха постигнали целта, към която тя се стремеше — съдружие във фирмата. Не можеше току-тъй да захвърли една мечта.

Затвори очи и си пожела животът ѝ да стане отново лесен. Имаше времена, в които наистина беше щастлива. И то не много отдавна. Преди да срещне Коди.

Но дали тогава наистина е била щастлива? Нали откакто познаваше Коди, тя изведнъж осъзна колко еднообразен е бил животът ѝ преди това? Потърси носна кърпичка. Всичко се бе преобърнало наопаки. Всичко беше загубило смисъла си. Тя не беше мигвала в продължение на няколко нощи, търсейки оправдание за отхвърлянето на предложението му за женитба.

Накрая свали палтото си и го преметна върху креслото, изпусвайки върху пода купчината поздравителни картички. Без да ги прибере, тя събу ботушите си и се запъти по чорапи към кухнята.

Фърбол я последва по петите, изглеждайки, сякаш се тревожи за нея.

Отвори вратата на хладилника и видя, че е почти празен. Беше забравила да напазарува на път за вкъщи. Единственото нещо за ядене беше полупразен пакет с виенски кифли и литър мляко. Тя разсеяно извади една кифла от пакета и я лапна. После бутна вратата на хладилника с крак и се отпусна на един стол в кухнята, загледана в телефона. Звъни, дяволите да те вземат, заповяда му наум. Звъни!

Подскочи, когато той наистина иззвъня.

Тя задъхано грабна слушалката.

— Ало?

— Скъпа, просто исках да разбера към колко часа ще дойдеш.

Дарби се отпусна назад в стола си.

— Няма никаква промяна, мамо. На Бъдни вечер съм си у дома веднага след работа, като успея да се измъкна от кантората.

— О, не може ли да дойдеш малко по-рано? Надявах се, че ще имаме малко време да си поговорим насаме, преди да пристигнат останалите. Притеснявам се за теб, скъпа. Онзи ден, като те чух по телефона, ми се стори, че нещо не е наред.

— Добре съм, мамо.

— Не ми звучиш много добре. Струваш ми се нещастна. Така ли е?

Майка ми винаги успява да разбере, помисли си Дарби.

— Просто мисля за много неща. Иначе съм добре.

— Не, не си. Но ако не искаш да говориш за това сега, няма да настоявам. Ще си поговорим, когато си дойдеш. Ще намерим време през почивните дни да си бърбим, както някога. И да караш внимателно. Синоптиците отново предвиждат снеговалежи.

— Добре, мамо. Ще се видим след два дни.

Дарби остави слушалката и мрачно отхапа още един залък от студената виенска кифла.

— Прав си, Фърбол. Това е отвратително. — Тя подхвърли останалата част от кифлата в кофата за боклук.

За да има какво да прави, Дарби започна да отваря поздравителните картички, прибавяйки ги към купчината върху малката масичка в хола. Тя включи и телевизора да ѝ прави компания, но за малко да го изключи, когато се появи реклама „Коледа за него“, в която мъжът ѝ напомни за Коди. Всъщност всичко, към което поглеждаше, ѝ напомняше за Коди.

Това е лудост! Я се стегни!

Тя реши да опакова коледните подаръци и си наложи да се занимава с тази работа, докато я свърши. Обикновено с удоволствие връзваше панделките и оформяше подаръците по специален начин, но тази година тръпката я нямаше. Поне това запълни времето ѝ, след което се завлече към спалнята си на горния етаж.

След като си взе топъл душ, Дарби легна и не можа да заспи въпреки хапчето за сън, което беше взела.

Всеки път, щом си затвореше очите, пред нея изникваше образът на Коди — по лицето му ту беше изписано очарование, ту дяволито изражение или пък силните му черти бяха смекчени от любов.

Споменът за Коди в ролята на Дядо Коледа, който правеше демонстрация пред канторите на фирмата, беше като сол в раната на душата ѝ. А вечерта, когато беше дошъл да запали аварийното пламъче на газовата ѝ инсталация, по случайност имаше пица в своята кола. Онази вечер тя беше толкова уморена, толкова изтощена и той бе разбрал и я бе оставил. И кой друг, освен Коди би я замервал със снежни топки или би я завел на пързалка? Никой. Всеки я смяташе за твърде... надменна... за да се замеря с нея със сняг, нали така? Какво, госпожица Дарби Пайпър ли? О, не, тя винаги е толкова благоразумна! Но когато беше с Коди, тя се променяше. С Коди се смееше като ученичка. Беше правила снежни топки и го бе замеряла с тях, без

изобщо да се замисли по какъв начин това ще се отрази на репутацията ѝ. И, разбира се, никой не би предположил, че може да я види на пързалката. Но преживяването там беше незабравимо. Така спонтанно и забавно. Коди беше единственият, с когото би могла да прави подобни лудории. Единствено с Коди.

Коди, който си търсеше жена и искаше дом и деца, на които да отдаде любовта си. Очите ѝ отново се насълзиха.

Прекрасният, топъл, нежен и любящ Коди. Коди, който така обичаше децата и който искаше да има три свои дечица. Коди, който желаше тя да бъде майка на децата му.

Но има ли тя смелостта да захвърли всяка предпазливост и да приеме предложението му? Те се познаваха само от четири седмици. И първите две от тях бяха прекарвали в препирни относно някакъв си булдозер. Една жена не може просто да захвърли всичките мечти, таени цял живот, заради някой, когото е срещнала само преди месец, нали?

Но някои хора го правят. Ако са влюбени.

Нали и родителите ѝ неведнъж бяха повтаряли на дъщерите си, че любовта не може да се диктува. Те самите се бяха влюбили на деветнадесет и за един месец бяха сключили брак. Дарби си припомни как разказът им неизменно завършваше — те се поглеждаха влюбено един друг и обявяваха, че никой от тях никога не е съжалявал за това.

Дарби въздъхна и се търколи на една страна. Беше влюбена в Коди, нали? Безнадеждно влюбена ли? Да, да, да!

Бе се опитвала да се убеди, че това не е така, но думите ѝ звучаха фалшиво. Не можеше да го забрави и в никакъв случай не искаше да го изпускат.

А и Коди беше влюбен в нея, нали? Да, така беше. Тя вярваше, че е така. Никой, нито дори Коди Бендърман, не обикаляше и не правеше предложения за брак, без наистина да го е обмислил. Семейството за него беше нещо свято. Това си личеше по всичко, което казваше и вършеше.

Но тогава къде беше проблемът? В нея. В нея и в нейната професионална кариера. Затова тя си зададе следния въпрос по най-официален начин: „Толкова ли е важна за теб кариерата ти?“.

— Да — беше отговорът. — Да, да.

Не беше, сякаш една сутрин се е събудила и е решила, че ще е забавно да стане партньор в една от най-престижните фирми в града. Напротив. Тя се бе стремилa към тази цел през последните дванадесет години. Това бе нещо, което очакваше да постигне. Това беше цел, върху която се беше фокусирал целият ѝ живот на възрастен човек.

Ако станеше съдружник, това означаваше, че е имало смисъл от упорития ѝ труд и многобройните лишения.

Но нали имаше смисъл и от брак и семейство, нещо не помаловажно от професията? Може би Коди имаше право. Майка ѝ беше успяла да отгледа деца, като междуременно преуспя и в бизнеса. Майка ѝ се заинтересувала от художествени занаяти, когато Дарби започвала училище, но се зае с този бизнес едва когато Дарби влезе в колежа.

Дарби си спомни годините, в които майка ѝ оставаше да работи, за да завърши някой модел, или оправяше сметките на фирмата. Никой в семейството не го беше оценявал навремето. Чак сега Дарби разбра колко сили и време майка ѝ е влагала в работата си. Никак не ѝ е било лесно. Дарби го осъзна със закъснение. Тя и сестрите ѝ бяха типични тийнейджъри. Те се караха толкова, колкото и се смееха заедно. Майката беше еманципирана жена и бащата винаги беше ценял това качество у съпругата си. Той беше от този тип съпрузи, които помагаша в домакинството, и поемаше наравно с жена си отговорността по отглеждането на дъщерите си, макар че често признаваше, че изобщо не ги разбира. Но помежду им имаше любов. Домашни сладкиши имаше, но по-рядко, докато любовта беше в изобилие. А също и щедрост. Едва когато Дарби отиде да учи в колежа, осъзна с колко грижи и любов беше отгледана. Не можеше ли и тя да се въоръжи със същата сила, която имаха родителите ѝ? Не можеше ли и тя да отдели време да предаде на децата си същата ценностна система, както родителите ѝ бяха направили с нея?

Да, би могла.

Но тогава, госпожице адвокат, какъв е проблемът?

Тя обичаше Коди, проблем там нямаше. Не вярваше ли в думите му, когато той каза, че оценява нейните усилия да успее в работата и е готов да я подкрепи, за да осъществи мечтите си? Да, вярваше му. Нали той щеше да очаква същото и от нея? Разбира се. Тя би му помагала непрестанно, защото го обичаше.

Преобърна се по гръб и се загледа в тавана. Все пак нямаше никакъв аргумент срещу факта, че се познаваха съвсем отскоро. Статистиките за разводите бяха достатъчно шокиращи и без да се утежняват с обстоятелството, че в един и същи дом ще има двама свръхзаети с работата си. Ако се прибави и отговорността да се отглеждат деца, тогава бе твърде възможно завършекът да е катастрофален.

Но ти нали искаш да имаш деца?

Да!

Сега ли?

Отговорът не беше даден с такава готовност. Не... още не... а все пак биологическият ѝ часовник не спираше. Тя беше на тридесет и две. Ако изобщо имаше намерение да има деца, трябваше да се замисли за това в най-близко време. Тя искаше да бъде достатъчно млада, за да им се радва дълго. С любов си спомни за посещенията в зоологическата градина, за излетите сред природата, за ложата при цирковите представления, когато майка ѝ и баща ѝ ядяха лепкавия захарен памук заедно с момичетата и се смееха на номерата на клоуните. Искаше да е така и с нейните деца. Искаше да има време, което да може да отдели за тях, да им се радва, искаше също така и да стане съдружник.

Пое дълбоко въздух. Разрешение не можеше да намери. Необходимо ѝ беше някой да ѝ нареди какво да прави и да ѝ гарантира, че няма да сгреша.

Дарби погледна към часовника. Четири часът сутринта! Не би могла да издържи следващия ден, ако не поспи поне малко.

Обърна се в леглото и прегърна силно възглавницата, притискайки я до гърдите си. Въобразяваше си, че още усеща по нея одеколона на Коди и когато затвори очи, те отново се просълзиха.

О, Коди, защо не се срещнахме след две години. Или поне след три месеца, когато бих могла да съм вече съдружник. Защо сега?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Настъпи денят преди Коледа — с ярко слънце, току-що паднал сняг и хладен освежителен въздух. Камбаните забиха над града. Въздухът сякаш трептеше от вълнение и очакване.

Дарби паркира БМВ-то пред „К. Б. Кънстракшън“ и влезе вътре. Нямаше никой на информацията и тя почука леко на вратата с надпис К. Бендърман и влезе.

Коди вдигна поглед и изненада се разля върху красивото му лице.

— Здравей, Бендърман — каза тя.

— Здравей, Пайпър.

Той стана от мястото си и я наблюдаваше как тя си свали ръкавиците и палтото и ги положи върху облегалката на един стол. Вятърът беше разрошил косите ѝ и бе зачервил страните ѝ. Изглеждаше толкова красива, че той не можеше да свали поглед от нея.

Тя спокойно започна да се разхожда из стаята, да я разглежда, за да усети атмосферата ѝ.

Ето къде Коди прекарваше голяма част от времето си и стаята определено говореше за неговите предпочитания. Тя обожаваше този вид канцеларии — с орехова ламперия, килим в канелен цвят, огромно орехово бюро и удобни столове, покрити с разкошна дамаска в канелено, кафяво и бежово. Завесите бяха също в канелено, а картините по стените изобразяваха пасторални сцени. Един висок шкаф зееше отворен и в него се виждаха грижливо надписани папки с проекти. До него имаше библиотека в същия стил, претъпкана догоре с книги. Стаята изглеждаше топла и уютна, точно като мъжа в нея.

— Тук е много хубаво. Много по-хубаво от моята кантора в алуминий и стъкло.

— На мен ми харесва.

— Винаги съм мразила обстановката в моята кантора. — Тя вдигна рамене. — Щом стана съдружник, ще поставя този въпрос. — Неговият поглед срещна нейния и тя се усмихна.

— Имаш ли нещо да ми кажеш? — попита той.

Беше ясно, че не разбираше защо е дошла в канцеларията му и говори баналности. Може би беше постъпила глупаво, че се появи така внезапно тук, но и без това беше допуснала толкова много грешки в отношенията си с Коди до този момент, че една повече нямаше голямо значение.

Дарби седна на един от столовете пред бюрото му.

— Чух, че са ти необходими доброволци, за да ти помогнат да занесеш коледни подаръци на децата в болницата тази вечер.

— Така ли? Откъде научи това? — повдигна той вежди.

— О, едно птиченце ми прошепна.

Всъщност, след като чу сутрешните новини, в които съобщиха, че Кордел Бендърман е спонсор на коледния бал в болницата в навечерието на Коледа, тя беше направила някои допълнителни проучвания. Откри, че Коди ще е много зает по време на бала — ще бъде Дядо Коледа за децата.

— Дойдох да ти предложа услугите си — каза тя. Изчака, опитвайки се да прецени каква ще бъде реакцията му. Имаше пълното право да я помоли да напусне. Не би го обвинила, ако го направи. Той ѝ бе дал сърцето си, а тя го беше отблъснала — имаше право да е огорчен, дълбоко огорчен, дори и да разбираше логиката ѝ. Дори и тя не беше напълно сигурна дали приема собствената си логика.

— Джудженце ли ще бъдеш?

Настъпи дълга пауза, в която погледите им се срещнаха и се задържаха, вперени един в друг.

— Ще стана, ако искаш — отвърна тя нежно. Би станала всичко, стига Коди да го желаете.

Коди седна на стола си. Взе един молив и започна да го върти и оглежда. Настъпи дълго мълчание и Дарби почувства как се заражда в сърцето ѝ паника.

— Е — каза той най-после, — никога не отказвам на предложения за помощ. Хората често са щедри на пари, но не и на време. Доста време и усилия са нужни да се опаковат подаръците и да се закарат в болницата, да не говорим пък за раздаването им и отделяне на внимание на всяко дете.

Беше леко разочарована, но не и учудена от неговата студенина. Беше прав да е предпазлив.

— Кога ще караш подаръците?

— Тази вечер около шест. — Той я погледна преценяващо. — Тогава удобно ли ще ти е?

— Да. — Тя реши да се обади на майка си и да ѝ каже, че е променила плановете си и ще отиде на самата Коледа.

— Това няма ли да попречи на плановете ти за прекарване на празниците?

Погледът му леко мина покрай нея и се върна върху документите, които обсипваха бюрото му!

— Не е лошо да си носиш дрехи за преобличане. Ще бъдем в болницата цялата вечер, затова ще хапнем по сандвич на път за къщи.

— Добре. Звучи страхотно. — Тя нарочно възприе неговия тон. Вече беше решила какво ще облече. Червената вълнена рокля. Ако ще му се предлага, поне да бъде с шик.

— Ще дойда да те взема от вас в 17.30, след това отиваме направо в болницата.

— Добре. — Тя се изправи. Толкова ѝ се искаше да каже още нещо, но се поколеба. Той не се бе усмихнал нито веднъж. — До пет и половина.

— Ъхъ. — Коди разсеяно я отпрати, вече вгълбен в проектите си.

Дарби излезе от сградата на „К. Б. Кънстракшън“ и се отправи направо към магазина за карнавални костюми.

Тя ще стопи студенината в гласа му. И то без да губи никакво време.

* * *

Когато се звънна на вратата същата вечер, Дарби погледна към огледалото и за последен път приглади роклята, след което отиде да отвори.

Коди беше застанал пред вратата ѝ, облечен в костюма на Дядо Коледа.

Той зяпна, като я видя, след това затвори уста, докато оглеждаше облеклото ѝ.

Бе имала късмет. В магазина за карнавални костюми имаше голям избор. След кратко отбиване в кантората си тя се втурна към къщи, взе душ и облече червената рокля.

Среса назад косите си и си сложи бяла перука, която върза на кок отзад. Препаса си бяла престилка с харбалички, червени обувки, малки телени очила, които подпря на върха на нослето си като допълнение към костюма, превръщаш я в твърде сексапилна госпожа Коледа.

Тя бавно се завъртя, за да я огледа и доволно забеляза как очите му се разшириха и потъмняха.

— Харесва ли ти?

— Да, харесва ми. Готова ли си?

Почувства леко разочарование. Беше убедена, че роклята ще му въздейства. Дарби му подаде наметалото си. Той го загърна на раменете ѝ и те мълчаливо тръгнаха към микробуса, който беше препълнен с подаръци.

— Коди, толкова много подаръци! — възкликна Дарби. — Как ще ги внесем всичките в болницата?

— Персоналът ще помогне. Имам чували на Дядо Коледа, в които да сложим подаръците, преди да влезем в отделните отделения.

Дарби започна да се двоуми дали е постъпила правилно, отивайки с него. В желанието си да поправи моста между тях, тя не бе преценила добре всичко. До този момент не бе помислила, че ще се срещне и говори с деца в различни стадии на възстановяване. Някои може да са тежко болни. Тя обичаше децата толкова много, че не беше сигурна дали ще може да им вдъхне оптимизъм и коледно настроение при такава тъжна картина.

Коди ѝ отвори вратата.

— Идваш ли?

— Идвам — промълви тя.

— Добре че поне не вали сняг — каза той на път към болницата, за да наруши напрегнатата тишина.

Тя се опитваше да не говори празни приказки, а не знаеше как да му каже, че е променила решението си. След миналата нощ във вижданията ѝ беше настъпила промяна. Сега тя осъзнаваше, че иска и двете неща — и професионална кариера, и брак. А с човек като Коди двете биха могли да се допълват.

— Дарби, какво става?

Тя се смути. Гласът му звучеше грубо.

— Просто си мислех, че се нуждаеш от помощ.

— Вярно е, но повече се нуждая от теб самата.

Ето сега беше моментът. Бе станало това, което тя очакваше — той направи първата крачка към помириенето. Даваше ѝ възможност да изкаже какво ѝ тежи на сърцето. Тя преглътна, след това заговори, но откри, че сякаш си беше глътнала езика.

— Е? — подкани я той нежно.

— Ами... и аз те харесвам — отвърна тя смутено, след което ѝ се искаше земята под краката ѝ да се отвори и да я погълне.

Той се обърна и я погледна за втори път, като лека усмивка се появи в крайчеца на устните му.

— Така ли?

— Да, така — отвърна тя със същата смутена усмивка.

* * *

Две сестри ги чакаха да помогнат с пренасянето на подаръците, когато Коди спря микробуса пред детското крило на болницата.

След половин час пакетите бяха разпределени в чувалите на Дядо Коледа. Те се качиха заедно в асансьора, като тишината беше нарушавана единствено от бърборенето на сестрите, които обясняваха разпалено с какво нетърпение децата очакват посещението на Дядо Коледа.

През следващите три часа Дарби видя какво означава Коледата през погледа на Коди.

Коди притежаваше естествен чар и бързо се придвижваше от едно легло към друго и очароваше малките пациенти. Казваше по нещо мило на всяко дете, докосваше ги нежно, викаше „Йо-хо-хо“, което ги караше да изпадат в пристъпи на смях.

Сестрите шепнешком им казваха имената и болестта на всяко дете, когато те приближаваха леглата им, за да може Дядо Коледа да е наясно с „добрите и лошите им постъпки“.

Сърцето на Дарби се свиваше от съчувствие към всяко дете и тя желаше горещо да облекчи по някакъв начин болката им и да им върне безгрижното детство.

Малкият Гери беше дребно палаво момченце с големи кафяви очи и широка усмивка с два липсващи зъба отпред. Докато карал

колело, го блъснала кола. В резултат на това сега имаше три спукани ребра и гипсиран крак.

Сестрите бяха вързали огромна червена панделка на лостовете, които държаха крака му във въздуха, а в единия край на леглото му имаше голям плетен чорап. Дарби си помисли, че книжката за оцветяване от Дядо Коледа би могла с часове да го забавлява.

По-нататък беше малката срамежлива Ан — с големи кръгли сини очи и ангелска руса коса, която търпеливо чакаше Дядо Коледа да стигне до нея.

— А ти как се казваш? — попита Коди.

— Ан Елизабет — изфъфли малката благоговейно. Ръчичката и крачето на малкото момиченце бяха в гипс след автомобилна катастрофа. На Дарби изведнъж ѝ се прииска да я вземе на ръце и да я прегърне.

— Ето сега Дядо Коледа е приготвил нещо специално за теб в торбата си — усмихна се Коди и посегна да докосне бледите ѝ бузки. — Госпожа Коледа, нали има нещо в торбата с името на Ан Елизабет?

— О, да, сигурна съм, че има. — Дарби извади един продълговат пакет от торбата и го подаде на Коди.

— Ето твоя подарък, скъпа. Нека ти прави компания, докато си тук, и после, когато оздравееш и си отидеш вкъщи, също. — Той постави пакета в скута ѝ. — Госпожа Коледа сигурно ще ти помогне да го разопаковаш.

Дарби седна на ръба на леглото, готова да помогне.

— Аз ще държа този край на панделката, ти дърпай другия — насочи я тя.

Ан погледна нагоре със стеснителна усмивка, но издърпа панделката, докато я развърза.

Коди ги наблюдаваше. Дарби се отнасяше чудесно с децата — усмихваше се, смееше се на техните радостни викове, когато отваряха подаръците си.

Той поклати удивено глава, спомняйки си за едно момченце, което се беше вкопчило в Дарби и не я пускаше да си ходи, и как тя беше останала дълго при него, беше го прегърнала, а сестрите, вместо нея, помагаха на Дядо Коледа да раздава подаръците. Дарби се държеше внимателно с децата.

Тя седна на стол край леглото на малкото момченце и опряла брадичка на лъскавата му черна коса, със сълзи в очите го люля, докато заспи.

Сестрите им обясниха колко много тъгувало малкото момченце за майка си, починала при катастрофата, която за малко не отнела и неговия живот.

Като наблюдаваше как Дарби прегръща детето, което на свой ред прегръщаше новата си играчка мече, Коди си помисли, че независимо колко време щеше да му се наложи да я убеждава и чака, именно Дарби ще е неговата съпруга.

Една, две или десет години — тя беше единствената, която той искаше.

— О, виж какво ти е донесъл Дядо Коледа! — усмихна се Дарби на Ан Елизабет, привличайки и вниманието на Коди за миг.

— Бебенце — възкликна малкото момиченце възхитено. И наистина беше така. Една изящна, почти като истинска, кукла бебе в светложълта нощничка и биберон. Момиченцето неумело прегърна куклата, тъй като гипсът на ръката му пречеше.

— Ето как трябва да я държиш, за да можеш да я храниш полесно, когато огладнее — показа ѝ Дарби и нагласи бебето на сгъвката на гипса, за да може да държи бутилката с биберона със здравата си ръка.

Ан се усмихна с благодарност на Дарби и тя ѝ отвърна с усмивка. После вдигна поглед и видя, че Коди я наблюдава. Усмивката му беше сърдечна и любяща и сърцето на Дарби се изпълни с гордост.

Коди беше най-състрадателният и сърдечен човек, когото бе виждала. Въобще не можеше да си представи някой от колегите ѝ да прекара Бъдни вечер в болница при болни деца.

— Е, малка Ан, обещаваши ли да се грижиш добре за своето бебе? — попита Дядо Коледа.

— Обещавам — тържествено кимна малкото момиченце.

— Добре. Това е много специално бебенце и още като те видях, разбрах, че ти си точно майката, от която то се нуждае.

Дарби прегърна момиченцето за последен път и се придвижи по-нататък да раздаде и останалите подаръци. Макар че и други дечица я трогнаха дълбоко, споменът за личицето на Ан остана в съзнанието ѝ.

Приключиха едва към девет и половина. Сестрите бяха приготвили почерпка с пунш и бисквити във фойето, където Коди и Дарби трябваше да отидат за малко. Дарби седна на един диван, отхапвайки бисквита, и си помисли, че никога преди в живота си не беше преживявала подобно нещо.

Идването ѝ тук тази вечер се оказа различно от очакванията ѝ. Тя си мислеше, че ще раздадат подаръците с по няколко думи за всяко дете, а нещата се бяха развили другояче.

Сякаш всички тези деца бяха техни — нейни и на Коди. Всяко дете беше приело подаръка си, като че ли именно този подарък желаше най-много на света.

— Уморена ли си?

Коди седна до нея, почивайки си за малко. Брадата му се беше изкривила, а черешовочервеният нос висеше на ластик около врата му.

— Малко. — Тя се замисли за момент. — Не, по-подходяща дума би била смутена. Не очаквах да се почувствам така.

Той погледна към нея.

— В какъв смисъл?

— Ами... че изпитвам майчински чувства.

Той вдигна рамене.

— Няма нищо лошо в това да изпитваш майчински чувства. Не и на нашата възраст.

— Може би си прав. Всъщност доста ми е приятно. — Тя сложи ръката си в неговата и те замълчаха.

— Гладна ли си?

— Ммм... да. — Дарби му подаде празната си чаша. Те тръгнаха към асансьора, хванати под ръка.

— Ей, Коди! — извика някой.

Дарби се обърна и видя една красива млада сестра да бърза по коридора към тях.

— Здравсти — поздрави го тя задъхано. Големите ѝ небесносини очи жадно огледаха Коди. — Искях само да ти напомня, че тази година отново ще има новогодишно парти у дома. Надявам се да дойдеш.

Очите на Коди заблестяха палаво, когато срещнаха погледа на Дарби над главата на сестрата.

— Благодаря ти, Шарън, ще ти се обадя.

Вратата на асансьора се отвори и Дарби и Коди влязоха в малката кабина.

— Това онази Шарън ли беше?

— Коя онази?

— Онази Шарън, на която писа коледна картичка — уточни Дарби, опитвайки се да прикрие ревността си.

— Онази Шарън от коледната картичка... А, да, мисля, че е тя. — Той се усмихна. — Ти откъде разбра?

— Случайно попадение.

Звънецът звънна и вратата се отвори. Вървейки край него по коридора, Дарби измърмори под носа си:

— Предполагам, че новогодишното парти е ежегодно събитие, така ли?

— Кажы-речи. Сигурно и ти ще ходиш на новогодишно парти с някой от мъжете, на които изпрати картичка? Джеф или Жак, или Робърт?

— Може би — отвърна тя самодоволно.

Когато излязоха навън, отново валеше сняг. Коди я хвана под ръка да я предпази от подхлъзване по заледения тротоар, докато си избираха пътя през паркинга до микробуса.

Той я придружи до вратата, но вместо да я отвори, изведнъж се спря. Обърна Дарби към себе си и я притисна до колата.

Изненадана, тя вдигна поглед и прочете решителност в големите му очи.

— Виж какво, за последен път те питам: Ще се омъжиш ли за мен?

Дарби се отпусна с облекчение.

— И аз за последен път ти казвам — да... Ще се омъжа за теб.

— Наистина ли? — попита той. Изглеждаше втрещен. Придърпа я близо до себе си. — А кога? След година... или две? Една година мога да изчакам, но две, Дарби, е твърде много. Бихме могли, сигурен съм...

Тя покри с ръка устата му да замълчи и заглуши потока от думи.

— Не, не. Веднага, ако желаете. Може още тази вечер.

— Тази вечер ли? — повтори той изненадано.

— Да, още тази вечер.

— Колкото и да ми се иска да стане, струва ми се невъзможно. Необходимо ни е разрешително...

Тя сложи отново ръка върху устните му.

— Хей, не забравяй, че имаш работа с човек с връзки сред съдиите.

Коди я приближи до себе си, така че дъхът им се смеси в студената нощ.

— Така ли? Ти май си се погрижила за подробностите?

— Да, ако нямаш нищо против, господин Бендърман.

Устните му докоснаха нейните като доказателство, че няма нищо против.

— Обичам те — прошепна той с пресипнал от вълнение глас.

— И аз те обичам — прошепна тя. И наистина беше така. — С цялото си сърце.

* * *

След половин час те бяха пред вратата на една къща в околностите на Бостън. Табелката на вратата гласеше: Д. Питърсън, мирови съдия.

— Сигурна ли си, че ни очаква? — попита скептично Коди.

— Абсолютно. Той е личен приятел на Бил Мурхаус.

— Съдията Уилям Дяволския Мурхаус ли? Онзи, дето те тормозеше за закъсненията?

— О, старият Били не е толкова лош — усмихна се тя. — Между другото праща ти много поздрав и ти желае късмет.

— А, така ли?

— Да, каза, че ще ти е много нужен.

Вратата се отвори и Д. Питърсън зяпна при вида на господин и госпожа Коледа, застанали пред вратата му.

— Я виж ти. С какво мога да ви бъда полезен?

— Искаме да се оженим — отговори Коди.

— Ами да, време ви беше — духовито отбеляза Питърсън и се усмихна. — Хайде, заповядайте — покани ги той и се провикна: — Марта, за нищо на света не можеш да познаеш кой иска да сключи брак.

Една жена влезе забързано от кухнята.

— Майчице! — възкликна тя, като видя костюмите на Коди и Дарби.

— Ако позволите да ползваме банята ви, и двамата бихме искали да се преоблечем преди церемонията — каза Коди.

Марта се усмихна облекчено.

— Разбира се. Банята е в края на коридора, Дядо Коледа.

Коди се обърна към Дарби и си открадна една кратка целувка.

— Иди да се преоблечеш първа.

— О, няма нужда. Само ще си сваля перуката и очилата — каза Дарби, развързвайки престилката си. Тя специално си беше избрала такова облекло, имайки предвид именно този момент. — Ако има само едно огледало да си оправя грима.

— Да, елате след мен. — Госпожа Питърсън я насочи към една тоалетна масичка до хола.

Дарби бързо прокара гребен през косите си и поправи грима си, чудейки се дали не е трябвало да избере нещо по-традиционно за булчинска рокля. В края на краищата това се правеше веднъж в живота — може би два пъти, ако смятаха, да се венчават в църква по-късно.

Но тя разбра, че роклята нямаше никакво значение. Важното беше мъжът. А нейният беше идеалният.

Когато се върна в хола, Коди вече се бе преоблякъл в тъмен костюм с вратовръзка. Той изглеждаше главозамайващо красив.

Те се спуснаха един към друг и се целунаха, забравяйки за съдията и съпругата му, които ги гледаха и се усмихваха благосклонно.

— Ние дори още не сме се оженили, а ти вече ме караш да полудявам — прошепна му тя.

Той я притегли до себе си с обожавашъ поглед.

— Дано аз съм единственият, който ти действа така.

— Само ти ще бъдеш. Обещавам. Обичам те — каза му тя нежно.

— Обичам те.

— Ъхъ... Ъхъ. — Съдията се покашля. Дарби се освободи от прегръдката на Коди, поруменяла от срам. — Смятам, че се бавим с церемонията.

— Да започваме ли?

— Когато кажете, съдия — каза Коди.

— Марта, моля те!

Госпожа Питърсън седна на старото пиано. Дарби не можеше да се сети коя мелодия им изсвири, но беше някаква прекрасна стара английска песен, превъзходно изпълнена.

Музиката затихна и съдията заговори тържествено.

— Скъпи влюбени, събрали сме се тук...

Дарби беше застанала до Коди, държеше ръката му и си мислеше, че именно това желаше най-много — да бъде с мъжа, с когото искаше да прекара живота си. Всички предишни съмнения бяха забравени безвъзвратно.

Вдигна очи и се усмихна на Коди, който така внезапно беше навлязъл в живота ѝ — и то по такъв необичаен начин. Тя видя подобно изражение на преданост и в неговите очи.

Значи това беше то.

Любов — дълбока и истинска любов.

Това беше най-хубавият коледен подарък на света.

ПОСЛЕСЛОВ

Навън тихо валеше сняг.

Дядо Коледа беше изключително зает да се спуска по комините. В къщите, които посещаваше, той оставяше трошици от сладкиши в чиниите.

Коледа се празнуваше весело във всеки дом. Някъде в далечината излая куче.

Снежанка беше спряла да се пързала на леда преди около половин час.

Мики и Мини със завинаги застинали усмивки стояха неподвижни с по един крак във въздуха.

Носът на Рудолф вече не светеше.

Животните бяха прибрани на топло за нощта в истинската плевня.

В къщата, сред двора, който беше разпалил такива страсти, Коди и Дарби лежах в леглото, което сега вече беше тяхно, и празнуваха тази много специална вълшебна нощ.

— Кое промени решението ти да се омъжиш за мен? — тихо попита Коди, вдигайки чаша в наздравница за своята съпруга.

— Ами ти. — Чашите им се чукнаха, издавайки ясен кристален звън.

Той се усмихна и се наведе към нея да си открадне още една дълга целувка.

— И как постигнах това?

— След като си тръгна онази вечер, дълго премислях думите ти. За нас. И накрая стигнах до заключението, че не мога да основавам живота си на думите или делата на някой друг. Трябва да живея по правила, които си избира сама. И тогава открих, че дълбоко в себе си аз съм романтик по душа. Стига да се обичаме, убедена съм, че ще можем да уредим живота си.

— Ето, виждаш ли? Аз се опитвах да ти обясня точно това.

— Виж какво — каза тя незлобиво, — не започвай да ме командваш отсега. Не обичам да ме командват — предупреди го. След това го целуна продължително — да му покаже, че може да отстъпва — но малко по малко. И че понякога и той ще може да я командва — но не често.

Той се усмихна, поемайки чашата ѝ, и я остави настрани.

— Нали знаеш, че няма да ти преча на работата. Не искам да се лишаваш от нищо в името на любовта ни. Заедно можем да постигнем повече, отколкото поотделно.

Дарби въздъхна и се отпусна в прегръдката му. Те се бяха любили, но желанието им отново започваше да се пробужда. Тя се почуди дали винаги ще бъде така.

— Знаеш ли, Коди Бендърман, романтикът си ти.

Той я прегърна откъм гърба и я целуна в основата на врата.

— Да, госпожо Бендърман — отговори, полагайки я върху възглавницата и обсипвайки шията ѝ с безброй целувки. — Ако съм станал романтик, то ти си ме направила такъв.

Големият часовник във фойето удари полунощ. Настъпи Коледа — ден за поставяне на ново начало.

— Весела Коледа, Коди! — прошепна тя.

— Весела Коледа, Дарби! И щастлива и много успешна Нова година!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.